

KNJIGA 24
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=24>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 461/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

18-05-2015 22:12#461

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZJAVA SVJEDOKA O AKCIJI BOŽE KAVRANA

Piše: Stipe Šego

"DANICA" - Chicago, USA - Srijeda 14 travnja 1971.

(Stipe Šego 1913-1990, naravno Hercegovački Hrvat, bio u vojsci HOS NDH, pripadnik sedme (7) skupine Bože Kavrana, uhićen u Mađarskoj u prosincu 1947. godine, bio u zarobljeništvu u sovjetskoj Rusiji do 1956., živio u Chicagu, bio vrlo aktivan u hrvatskim nacionalističkim gibanjima; na izjave Marija Polića "**Od Mostara do Bleiburga**" koji su izlazili u "Hrvatskom Glasu", Stipe Šego je odgovarao **SVJEDOCI GOVORE** u novini "OBRANA" 1966. Pošto ovaj opis Stipe Šege - kao svjedoka - iz novine **DANICA** daje neke nama nepoznate detalje iz te Bože Kavrana Akcije, mišljenja sam da bi ovaj opis trebao biti uključen u "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**", tim više što je 1956. godine u Barceloni, Španjolska, Hrvatski Narodni Otpor pokrenuo sudski proces u obranu poručnika HOS-a Srećka Rovera. Na tom procesu su bili razmatrani mnogi u to doba dostupni materijali koje su iznosili tada još živi svjedoci mnogih dogodovština i mnogih događaja, te na osnovu iznijeti činjenica, poručnik Srećko Rover je oslobođen svih mogućih krivnja. Molim zainteresirane da pregledaju pisma koja se odnose na taj proces o Sreću Roveru. Moja opaska, Otporaš.)

U listopadu prošle godine došao je u Chicago poručnik H.N.Otpora za Australiju g. Srećko Rover. On je došao na poziv drugih dužnosnika Otpora iz Sjedinjenih Država, da bi što bolje uskladili rad u organizaciji.

Kako je nepobitno dokazano nazad 15 godina, da Srećko Rover nije bio kriv u Akciji Bože Kavrana, kojom je prigodom došlo radi toga do razilaženja između generala Vjekoslava Luburića i dr. Ante Pavelića, uza sve to nakon 15 godina od toga događaja, neki ljudi još i danas postavljaju pitanje o sudjelovanju Srećka Rovera u toj Kavranovoj akciji. Istina je, da je u ovom slučaju najgore to, što ljudi o tome stavljaju pitanje, najmanje znadu, kako je ova akcija počela i dalje se razvijala.

Neprijatelj i te kako ima interesa ubacivati sumnjičenja i svađu među nas, jer je lažna propaganda najuspješnije oružje u komunizmu. Zato je potrebno upozoriti čestite Hrvate, da ne nasjedaju

komunističkoj lažnoj i štetnoj propagandi.

Kako sam bio jedan između prvih organiziran (**sedma (7) grupa, mo**) u Kavranovu akciju, te mi je dužnost dati slijedeću izjavu o toj akciji.

Još 1945. godine počeli smo se organizirati za tu akciju u izbjegličkom logoru Fermo u Italiji. Kako sam već bio poznat s bojnikom Ljubom Milošem (**Ljubo Miloš i Maks Luburić su rođeni rođjaci, sinovi dviju sestara, mo**) i bojnikom Antom Vrbanom, još u Hrvatskoj, jer smo sva trojica služili u Ustaškoj obrani kod generala Luburića. Kao takovi dogovorili smo se povratiti se nazad u Austriju a iz Austrije u Hrvatsku. Na 17 ožujka 1946. prebacili smo se u Austriju. Uzelo je skoro više od godinu dana, dok su se skupine počele prebacivati u Hrvatsku. Ja nisam otišao među prvim skupinama zbog toga što sam slomio ruku.

U mjesecu studenom 1947. stigao sam u bazu Traum Feir. Ta baza služila je za sakupljanje grupa, koje su imale ići u Hrvatsku. Tu sam našao Antu Zubića, Tomu župana (**osobno sam poznao ovog Tomu Župana i svu njegovu obitelj. Živio je u Sacramentu a ja u San Franciscu, Californija. Mnoge stvari mi je pričao i kako se je borio u hrvatskim šumama sve do konac 1948 god., mo**) i još par radnika, koji su opskrbljivali bazu. Ova dvojica imenovanih, Zubić i Župan, još su živi i nalaze se u Sjedinjenim Američkim Državama.

Moja skupina krenula je na put 18 siječnja 1948. (**Ovđe treba spomenuti i knjigu Ivana Prusca "SPREMNI DATI ŽIVOT ZA HRVATSKU"**). Ja ovu knjigu posjedujem u kopiji, možda i kopija od kopije, s početkom stranice 94. Sve stranice do 94 fale, osim na prvoj stranici slika Ivana Prusca u vojničkoj odori. Slika je vrlo mutna zbog mnogih kopiranja, ali je ipak vrlo uočljiva. Na stranici 321 pisac navodi da su u grupi sedam (7) bili: Murat, ustaški natporučnik, Ante Vicković, Ustaški poručnik, Stipe šego, ustaški zastavnik, Marijan Orlić, ustaški poručnik, Đuro Krajinović, oružnički vodnik i još dvojica, čijih se imena ne sjećam. Ova grupa je pala Rusima u ruke u prosincu 1947. (**Stipe Šego govori o mjesecu siječnju 1948., dakle neka dva mjeseca razlike. Moja opaska.**) Išlo se je preko Mađarske. Kako je mnogima već poznato, da su se skupine počele prebacivati u Hrvatsku u srpnju 1947., a kako sam gore naveo, da je moja skupina išla u siječnju 1948., te kada to sravnimo s prvom skupinom i mojom, onda imamo 5 mjeseci razmaka. Tako da 18 siječnja 1948. Rover se nije pojavljivao u bazi niti je tko u bazi rekao jednu samo riječ o njemu. Baš je ovo taj glavni ključ, da sve da je i bio, Rover nije mogao naškoditi organizaciji. Jer je sve bilo u partizanskim rukama, dok je Rover još sjedio u Italiji.

Kada pogledamo sudbinu onih nekoliko vodiča, koji su izgubili svoje živote u poslu ove organizacije, a to su Josip Brend, Nijemac Zlatar, Cvitković i Krajinović - ova dva posljednja vodili su moju skupinu - i Cvitković je ubijen u Mađarskoj, dok je Krajinović umro u Moskvi od ruskih kundeka - onda će nam stvar biti jasnija. Đuro Krajinović pričao mi je da je on vodio prvu skupinu koja nije imala nikakve veze s Domovinom.

Kada analiziramo knjigu Gordana Vukovića "Akcija Gvardijana" i knjigu Ivana Prusca i ostalih preživjelih učesnika te akcije, onda se može čisto zaključiti da je prva skupina stigla daleko u unutrašnjost Hrvatske i tek tamo pala u ruke partizana.

Kako je prva skupina nosila radio stanicu, ona je pala u ruke partizana skupa sa šifrom. Da Miloš i Vrban nisu odali šifru partizanima, onda se ne bi ništa dogodilo ostalim skupinama. Drugu je kardinalnu pogrešku napravilo vodstvo u Austriji jer nije nikada dobilo niti jednog čovjeka nazad sa terena, nego je stalno nasjedalo partizanskim lažima. Pred moj odlazak došao je k nama u bazu pok. Božo Kavran. I noćio s nama. Tada sam imao priliku s njim razgovarati. Pozvao je mene i vodiča na šetnju. Dok smo šetali izvadio je jedan komadić papira i rekao vodiču, da pošalje jednog čovjeka iz prvih skupina (**tj. iz domovine nazad u bazu, mo**) jer da su mu se ispričavali da nitko ne zna

madžarski a put vodi kroz Madžarsku pa bi mogao stradati. Meni je dao jednu vojnu kartu s posebnim oznakama i rekao mi, da to ne smijem nikome pokazati, nego zapovjedniku, kada dođem u šumu.

Vratimo se opet natrag na Srećka Rovera iselio u Australiju poslije tog nesretnog slučaja. Rover je nastavio dalje raditi na organizaciji naših ljudi u Australiji i Oceaniji. General Luburić se međutim naselio u Španjolskoj, a Ante Pavelić dao mu ovlast da vodi njegove sljedbenike svugdje u emigraciji osim u Argentini. Tada je general Luburić imenovao Rovera povjerenikom za Australiju i Oceaniju. Tako je to trajalo preko 7 godina nakon neuspjele Kavranove akcije. Kada se je godine 1955. Ante Pavelić morao sakrivati od argentinskih vlasti, onda je profesor dr. Andrija Ilić tražio od Rovera novca za pomoći dru. Anti Paveliću, i da Rover pošalje novce preko prof. Andrije Ilića. Rover je odgovorio prof. Andriji Iliću da je on slao novac prije preko generala Luburića i da će i dalje tako raditi. Ako bi se što dogodilo gen. Luburiću, onda bi Rover slao novac preko dr. Džaferbega Kulenovića.

U to vrijeme još je izlazio mjesečnik "Izbor" u Argentini, koji je pri kraju svoga opstanka počeo pisati protiv svećenika i Katoličke crkve. Mjesečnik je uređivao i izdavao predratni iseljenik Josip Subašić, koji je prije rata u Argentini bio integralni "Jugoslaven". Da stvar bude još bedastija, Ante Pavelić je odobrio ovakvo pisanje "Izbora" i tek tada se je počelo Rovera optuživati, da je kriv za neuspjeh Kavranove Akcije. Srećko Rover tada se je obratio na sve preživjele učesnike Kavranove akcije s jednom okružnicom, u kojoj je tražio, da svaki od njih dadne izjavu u vezi Rovera i Kavranove akcije. General Luburić i Rover zatražili su čak, da se osnuje sud, koji će osuditi Rovera, ako je kriv. (I uistinu taj je **ČASNI SUD** osnovan i proces održan u Barceloni, Španjolska. Tiskana je posebna knjižica **DRINA** br. 1-3 travanj 1956, God. VI. u kojoj su iznijeti razlozi sazivanja ovog ČASNOG SUDA. Mo.) Kako protivna strana nije pristala na ovakav ne pristrani sud, naravno da je izgubila. Istina je, kako svatko lako može vidjeti, za sve su to bili krivi novci. Da je Srećko Rover poslao profesoru Andriji Iliću novac, nikada mu se od ovoga ne bi bilo ništa reklo. Srebrenjaci su po srijedi. (Teško je danas reći jeli ili nije Stipe Šego, kada je ovu izjavu pisao 1971. godine, mislio na Judine trideset (30) srebrenjaka, mo.) Ta je "afera" potresla HOP do temelja, jer su ga napustili ponajbolji od najboljih. Tada su se pojavili razni letci, optužbe ...i sve što ne valja. Na jednoj strani general Luburić, Džaferbeg Kulenović, Rover i ostali, a na drugoj okolica Ante Pavelića. Nitko drugi nego naš zajednički neprijatelj nije imao koristi od ove naše zajedničke tužne svađe.

Ovom prilikom želim prigovoriti vodstvu akcije Kavran, zašto nikad nije dalo u javnost svoju izjavu o toj tragičnoj akciji. Postrojnik dr. Lovro Sušić, ministar dr. M. Frković, ministar dr. Mehičić spadali su u to vodstvo Kavranove akcije. Oni su imali cijeli arhiv o toj akciji i nisu nikada dali nikakvu izjavu o toj našoj tragičnoj akciji .. Istina, Mehičić je nazad nekoliko godina umro, ali ostali dok su još živi, trebali bi o tome nešto napisati da ne ode s njima u grob.

ZAKLJUČAK

O Srećku Roveru mjerodavan sud mogu dati samo oni koji su sudjelovali u akcije Bože Kavrana, jer oni najbolje znadu, kako su se događaji odvijali u ovoj organizaciji. Mi svi preživjeli sudionici te akcije znamo, da Srećko Rover nije kriv. Zato hrvatska poštena i rodoljubna javnost ne smije nasjedati neprijateljskim lažima. Neprijatelji bi htjeli pod svaku cijenu kompromitirati Srećka Rovera, jer im on smeta od svojih mladih dana. Srećko Rover postao je u svojoj 18 godini života ustaša i revolucionarac. Još za kraljevske Jugoslavije kao mladić prolazi kroz beogradske zatvore radi svoje ustaške djelatnosti. S poznatim hrvatskim rodoljubima, pa i samim Božom Kavranom, gnjio je kao mladić po jugoslavenskim zatvorima radi svoga rodoljublja.

Za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske Srećko Rover služio je kao časnik u Crnoj Legiji i u njoj postao pobočnikom legendarnog hrvatskog junaka Jure Francetića. Komunistička Jugoslavija optužuje ga radi njegove rodoljubne djelatnosti u Australiji. Srbo-komunistička Jugoslavija poslala

je i ubojice na njega u Australiju, ali Rover svojom vještinom i hrabrosti uspijeva izbjeći smrti, iako je dobio nekoliko uboda od noža. (Ovde se radi o pokušaju atentata na Srećka Rovera u Melbourne-u 12 listopada 1966. Tko je pomno pratio i čitao "PISMA VJEKOSLAVAMAKSA LUBURIĆA" mogao je tu u tim pismima pronaći i pismo(a) Maksa Luburića u kojima on ističe da su mu neki iz Australije javili da se je to radilo više o nekoj osobnoj stvari, nego li nekom političkom ili neprijateljskom pokušaju ubojstva. Nadajmo se da će i ova stvar postepeno izići na čistac, mo)

Ovo je samo jedan mali isječak iz života i rodoljubnog rada Srećka Rovera. Nadam se, da će ova moja Izjava i osvrt na akciju Bože Kavrana osvijetliti neke nepoznate ili manje poznate činjenice u aferi Bože Kavrana.

Stjepan Šego,
2717 S. Princenton Ave.,
Chicago, Illinois 60616
U.S.A.

Nadolazći opis će biti Okružno pismo Ivana Prusca o **"ULOGA SREĆKA ROVERA U POKRETU "10. TRAVANJ"**. Otporaš.

18-05-2015 22:49#462

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OKRUŽNO PISMO IVANA PRUSCA "ULOGA SREĆKA ROVERA U POKRETU "10 TRAVNJA"

(Ovo Okružno pismo Ivana Prusca je izdalo društvo "UJEDINJENI HRVATI AUSTRALIJE" iz Wollongong-a 2500, s adresom P.O. BOX 1474 pod naslovom OBAVIJEST i s potpisom Predsjednika KARLO MALINA, v.r. i Tajnika MATE ĆOSIĆ, v.r. s datumom Wollongong, 21. Rujan 1968. Mo, Otporaš)

"ULOGA SREĆKA ROVERA U POKRETU "10 TRAVANJ"

Nakon izlaska knjige **"TRAGEDIJA KAVRANA I DRUGOVA"** sve više dobivam pisama iz Australije i Novog Zelanda od različitih društava i pojedinaca s molbom, da im pobliže opišem ulogu Srećka Rovera u organizaciji pokreta **"10 Travnja"**, koje je organiziralo državno vodstvo u emigraciji tokom 1946-1948. godine.

Rovera osobno poznajem od ljeta 1945. godine dok je još živio u logoru Fermo u Italiji. Poznajem ga kao povučenog čovjeka, koji je živio isto tako siromašno kao i većina od nas. U to vrijeme nije se isticao kao pobornik bilo kakovih akcija protiv Jugoslavije.

Glavnu riječ o takovim pitanjima imali su u logoru slijedeći časnici: dopukovnik Josip Tomljanović (Braco), bojniki Krešo Župan i bojnici Ivica Gržeta.

Od političkog vodstva bivše Hrvatske administracije (Ustaškog pokreta) glavnu su riječ imali državni tajnik ing. Mimo Rosandić, stožernik Julije Špalj i stožernik Jole Bujanović, koje je samo Kavran odredio 1946. godine kada je dolazio u Italiju kao član pratnje dr. Ante Pavelića, prilikom

njegova prelaska iz Austrije u Italiju.

Koliko je meni poznato, Rover nije nikada prisustvovao tajnim dogovorima spomenutih predstavnika. Zadnji put sam sreo Srećka Rovera 1946. godine prilikom dolaska nastavnika Ede Kršulja iz Modene u Fermo. Bio sam tada u logoru u Medeni u posjeti kod nekih prijatelja i tu mi se je pridružio nadsatnik Kršulj i izrazio želju da posjeti svoju rođakinju u Fermu, gospođu pok. bojnika Kovačića, kao i natporučnika Rovera. S njim je on nekada služio u I. zdrugu pod zapovjedništvom pok. Jure Francetića (Viteza).

Poslije toga zadnjeg sastanka, koji je više ličio na upoznavanje sa osobama, koje je on trebao posjetiti, nikada nisam imao prilike čuti bilo što o Roveru sve do samog suđenja pripadnicima organizacije "10 Travanj" u Zagrebu.

Prilikom čitanja pojedinih optužnica nije ništa izišlo na vidjelo, što bi Rovera za bilo što teretilo. Nitko nije Rovera optuživao da ga je nagovarao da pristupi tome pokretu.

Njega jedino optužuju kao ustaškog zločinca, koji je uživao veliko povjerenje kod člana Vodstva, Božidara Kavrana, s kojim je za vrijeme stare Jugoslavije sudjelovao u širenju ustaške misli na području Sarajeva.

Nakon presude pokrenuto je pitanje među nama preživjelim tko bi od vodiča mogao biti izdajnik. Svi smo bili uvjereni, da je jedini vodič Vučetić, zvani "Lojzek", bio upoznat s kanalom. On je, prema iskazima preživjelih, potajno tvrdio u bazi Trofaiachu, da je bio u Zagrebu, Karlovcu i u centralnoj bazi na Papuku.

Svjedoci tvrde, da je Srećko Rover došao u bazu Traofaiach koncem 1947. godine i da je povremeno odlazio u Njemačku. (Pročitajte u **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** o tome izvještaj Srećka Rovera kojeg je on dao ČASNOM SUDU HNO u Barceloni 1956. godine. Mo) Jasno je, da preživjeli svjedoci nisu mogli doznati kakvu je ulogu imao Rover na tim svojim putovanjima.

Svjedok iz prve grupe, koja je išla kanalom "Slovenija", vodnik Rupčić, pričao mi je kako se odigrala drama njihovog hvatanja. Kaže, da su ih vodili Vučetić (Lojzek) i Rover (Bimbo). On tvrdi, da je Rover onda bio kao pomoćni vodič te da on, kao i prethodni vodič, koji su vodili kanalom "Madžarska" vjerojatno nije imao nikakvo pravo da ispituje one, koji su ih dočekivali prilikom dolaska u domovinu.

Nadalje, ako bi se nekoga moglo optužiti za izdajstvo, onda bi to mogli pripisati prvim vodičima, koji su čak svojim životima platili nesposobnost onih, koji su im namijenili tu ulogu.

Iz ovoga se može zaključiti potpuno sigurno, da nisu čak ni oni imali bilo kakvo odobrenje od Vodstva da postavljaju pitanja onima, koji su već ranije stigli u domovinu, bolje rečeno onima, koji su ih primili i dalje upućivali do određenog mjesta. Uzmimo, na primjer, ulogu vodiča Josipa Branda, koji je čak poslije ubojstva poručnika Nijemac imao dužnost da ispita kanal "Madžarska" i da uspostavi kontakt s centrom na Papuku. Ali što je Brand mogao znati ili doznati o onima, koji su već odavno sjedili u okovima Udbe? Ništa drugo, nego samo ono, što mu je servirala Udbe preko pretpostavljenog vodiča Leona Zlatara.

Dakle, može se sigurno tvrditi, da je znanje i ovlaštenje vodiča smanjeno na minimum. Njihova uloga je bila da ljude, koji su im povjereni, dovedu do prve prihvatnice, da ih predaju toj prihvatnici, uzmu pismene izvještaje i odmah se vrata u bazu, gdje ih je dočekivao Kavran, kome su te dokumente predavali.

Nitko od nas četrnaestorice, koji smo ostali na životu, nije vidio Rovera u Austriji sve do konca 1947. godine, premda su od grupa, koje su išle preko kanala "Mađarska" ostala na životu trojica ljudi i ja kao četvrti. Istom kasnije grupe govore o Roveru kao vodiču.

Osobno ne znam, što je utjecalo na pok. Poglavnika da Roveru prepisuje ona djela, koja Rover ni u kakvom slučaju, sve da je i htio, nije mogao počinuti.

PRVO: Rover nikada ne bi mogao utjecati na onako visoke funkcionere, kao što su bili Rosandić, Špalj, Tomljenović i drugi. On je svakako mogao utjecati na svoje vršnjake po činu i godinama, koji i onako nisu imali vodeću ulogu u Pokretu. A što se tiče nagovaranja ljudi da idu u šumu, onda sam ja veći izdajnik nego Rover, jer sam ja to činio po zapovijedi starijih časnika; naročito Tomljenovića. Čak sam iz svojih vlastitih financijskih sredstava platio put još trojici kolega, sa kojima sam po zapovijedi Tomljenovića prešao iz Italije u Austriju, prijavio se Kavrano i stavio mu se na raspolaganje.

Istina je, i to posve utvrđena, da Rover nije preveo Božidara Kavrana, kako mu to pripisuje pok. Poglavnik. Kavrana je 3. srpnja 1948. godine preveo Vučetić (Lojzek). To potvrđuje član državnog Vodstva, sada pok. dr. Mehičić, Božo Ratkić kao i materijal, sačuvan iz tih događaja.

Prilikom mojeg ponovnog dolaska u emigraciju i podnošenja izvještaja članu Vodstva dr. Mehičiću, koji se je s mojim izvještajem u potpunosti složio i rekao da je točan s napomenom, da bi bilo dobro iz tog izvještaja napraviti jednu knjigu i servirati je Hrvatskoj emigraciji, potvrđene su ove historijske činjenice i ustanovljeno je, da se sačuvani dokumenti i moja svjedočanstva poklapaju. Tom prilikom mi je pok. dr. Mehičić rekao, da se Kavran nije dobrovoljno predao, nego je sam pošao u domovinu uvjeren, da je sve u najboljem redu. Tada sam mu spomenuo Kavranovu izjavu na sudu, gdje on tvrdi, da se je dobrovoljno predao kad je čuo da su njegovi suborci pali u klopku i da želi s njima zajedno dijeliti kobnu sudbinu.

Tom prilikom spomenuo sam dr. Mehičiću kako sam čuo, odnosno čitao Poglavnikovo pismo "Do znanja", koje je upućeno povjerenicima Hrvatskog oslobodilačkog Pokreta o Poglavnikovom nesudjelovanju u toj akciji. Mehičić je rekao, da to nije istina i da on osobno zna, da je Poglavnik bio obaviješten o svemu, što je Državno vodstvo radilo i to preko svog teklića poručnika Ivice Krilića. (U izvještaju Srečka Rovera na [ČASNOM SUDU HNO u Barceloni 1956. godine se spominje kako je Srečko Rover, po nalogu Božidara Kavrana ili Vodstva izradio 10.000 Poglavnikovih slika u vojničkoj odori i 10.000 slika s Poglavnikovom slikom u civilu, te da je to sve Poglavnik odobrio, mo. Otporaš.](#))

U dužim razgovorima s dr. Mehičićem, koje sam vodio u vezi te tragedije, postavio sam i pitanje o Roveru i zamolio ga da mi kaže kako je moglo doći do upućivanja takvog pisma, od strane Poglavnika. Dr. Mehičić je mišljenja, da je neprijateljska kontraobavještajna služba uspjela Poglavnika nagovoriti na takvu odluku. Usput mi je napomenuo, da to nije prvi slučaj da neprijatelj uspije provući lažne informacije, pomoću kojih želi nekoga odstraniti iz naših redova. (Na svu žalost još i dandans ima takovih Hrvata koji nasjedaju na neprijateljske laži i klevetaju druge poštene Hrvate bez ikakvih dokaza, mo)

Jednom mi je dr. Mehičić čak iz svojega stola izvukao neke dokumente i pokazao mi da vidim da tamo stoji, da se je Srečko Rover prilikom dolaska iz Njemačke obratio njemu, te da ga je osobno odveo u sjedište Odbira, koji se je nalazio u Sulzau i tamo ga upoznao s dr. Sušićem i dr. Frkovićem, od njih je dobio daljnje upute za rad. Napominjem, da je pok. Kavran u to vrijeme već bio u rukama neprijatelja. Prema tome, nema nikakvih dokaza na temelju kojih bi se moglo Rovera optuživati za bilo kakvo izdajstvo.

Naprotiv, da on to nije počinio, ima i previše dokaza, a i živih svjedoka. U prilog tome navodim slijedeće: nas preživjele ispitivali su za vrijeme istrage, a isto tako i poslije istrage o Roverovoj djelatnosti za vrijeme rata, dok se za Lojzeka nikada nitko nije interesirao.

Znam, da mlađa generacija teško može shvatiti naš položaj za vrijeme i poslije rata, jer mi smo bili članovi Ustaškog Pokreta i kao takvi morali smo izvršavati sva naređenja pretpostavljenih i biti disciplinirani. Mi smo morali izvršavati takva naređenja čak i onda, kada ona nisu bila u skladu s našim shvaćanjima. Usput napominjem da je povijesna istina, da nikada u ovakvim sistemima nije jedno vrhovništvo moglo napraviti grješku, nego se to uvijek pripisivalo ljudima nižeg ranga, jer u stvari netko mora snositi odgovornost za neuspjehe.

Zato ubuduće moramo dobro otvoriti oči i paziti, da nam neprijatelj ne podvaljuje kojekakve smicalice, radi kojih mi moramo trošiti sve svoje snage i uz to upropaštivati najbolje sinove Hrvatskog naroda.

Što se tiče Roverova "izdajstva" u vezi spomenute organizacije, možete biti potpuno načistu da on to nije i ne snosi nikakvu krivicu za to. On je samo svjesno izvršio namijenjenu mu ulogu i bio jedan od uzornih članova mlade boračke elite, koja je već dala za domovinu, a da od nje ama baš ništa nije dobila. (**Koliko nas takovih ima!, mo**)

Za sudbinu pokreta "**10 Travanj**" tražimo uzroke u našoj nesposobnosti, a ne bacajmo krivicu na bilo koga i to bez ikakvih dokaza! Ovdje bih htio navesti još nekoliko kardinalnih grješaka, koje je počinilo Hrvatsko državno vodstvo.

Prvo: nije se nikako smjelo ići vezom "Domovina-emigracija".

Drugo: nije se smjelo godinu dana slati ljude u istu bazu.

Treće: HDV (**HDV su inicijali za Hrvatsko Državno Vodstvo, mo**) uopće nije uočavalo što piše jugoslavenska štampa, koja je za čitavo vrijeme šutjela o organizaciji, koja je djelovala javno.

Četvrto: Najgluplje je bilo to, što su i nakon pogibije Nijemaca i Kutleše nastavili slati ljude istim kanalom ("Madžarska"), bez obzira da li su oni prije strijeljanja odali policiji kanal ili nisu.

Peto: što nisu tražili od onih, koji su ranije poslani, da se barem dvojica vrate iz grupe i to onda, kada dobiju obavijest da su sretno stigli u bazu.

Preko vaše štampe, koja izlazi u dalekoj Australiji, zahvaljujem se svim društvima i pojedincima za narudžbu knjige "**TRAGEDIJA KAVRANA I DRUGOVA**". Ujedno vam želim svima skori povratak u našu slobodnu i Nezavisnu Državu Hrvatsku. I. Prusac, v.r.

I. PRISAC

Siezenhiemerst. 155

5020 SALZBURG, Austrija.

(To je **IZJAVA** Ivana Prusca, svjedoka mnogih dogodovština, patnja i muka u organizacije akcije "**10 Travnja**". Najveće trzavice, sumnje i svađe oko ove akcije su proizišle od onih koji su najmanje znali o čemu se radi. Osobno sam spreman povjerovati više onima koji su bili svjedoci bilo koje akcije u borbi za hrvatsku slobodu i Hrvatsku državu, nego onima koji to pričaju po onoj: čula, vidjela, kazala. Engleski se to kaže: **HEAR- SAY!** Mo. Otporaš.)

19-05-2015 01:37#463

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO GOSPODI MIRI BUNTIĆ, TORONTO, piše general DRINJANIN

(Ovo pismo se nalazi u knjigi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** na stranici 876/879. Mo. otporaš.)

general DRINJANIN

16. IV. 1968.

Gđa Mira Buntić i obitelj, Toronto.

Pišem Vam ovih nekoliko riječi s uvjerenjem, da ćete znati Vi i Vaša obitelj razumjeti mene i moje stanje u pogledu naših veza, koje su izišle iz normalnih veza dviju obitelji, da postanu stvar u kojoj imaju riječ i pripadnici Otpora. Ljudi kao ja ne pripadaju samo sebe i svojim obiteljima, nego i jednoj zajednici, gdje svi imamo i stanovitih dužnosti i prava među nama.

Radi se o tome da sam odjednom počeo dobivati pisma sa skoro istim sadržajem o tobožnjoj trgovini sa zlatom, draguljima, dolarima itd. i To u vrijeme kada u "Vjesniku" i još jednom Udlaš M. Rajković posvećuje meni čitave stranice, a počeli su me miješati u trgovinu zlatnih dukata, koje u Munchenu vodi gosp. Tuđina. (Gosp. Zlatko Tuđina je imao radnju zlatarije u Munchenu u kojoj je izrađivao razne nakite od zlata ili pozlaćene, te uz te nakite i hrvatske Velikane: Kralja Tomislava, S. Radića, Kardinala Stepinca, Poglavnika, NDH isl. To je bio jedan jako lijep ukras i poklon prijatelja prijatelju. Hrvati su to kupovali više iz ukrasa i ljubavi nego nekog isticanja. U ovom pismu general o tome piše i po sadržaju pisma se može primijetiti da je ljut što je gđa Buntić i neoprezno širila vijest da je u trgovini dragulja sa generalom Drinjaninom. Mo. Otporaš.) Znam da Vi niste zlonamjerno rekli ni jednu riječ, ali je nažalost sasma je sigurno, da ste nekim Hrvatima u Torontu govorili o tome da Vam ja šaljem zlatne predmete i vrijednosti, a Vi da to prodajete i meni šaljete novce. Manje ili više nešto slično ste morali reći, jer to inače ne bi mogli znati ljudi izvan obiteljskog kruga Vašeg i mog. Zato je potrebno ovu stvar postaviti na svoje mjesto, u koju svrhu mi je dužnost obavijestiti sestru (Maksova polusestra Zora (Tambić) udata za pukovnika HNS Jakova Džala, mo) i prijatelje u Torontu, jer ova stvar već nije osobna.

Vi ste došli u Španjolsku, kao i 18 milijuna turista, i među njima nekoliko stotina Hrvata. Neki od njih donijeli su mi i pisma i poruke, knjige, darove itd. za mene i moju djecu. I to nikad nije bio problem. Običaj je, da se ljudi i prijatelji daruju, i to su mnogi učinili, a nekima sam uzvratio, nekima ne, prema postojećim odnosima među nama. Donijeli ste mi i pozdrave od moje sestre Zore, donijeli ste mi filmove, fotografije od moje stare majke (generalova majka je rođena 1886. a umrla kod kćeri u Rijeki 1989. Bilo joj je 103 godine kada je umrla, mo) i morali ste taj film vratiti mojoj sestri Zori, s kojom ste bili u prijateljskim odnosima. Trebali ste mi donijeti i paket novina. Bili ste u Mallorci, (Kanarski otoci, mo) i na povratku u Madrid, prošli ste kroz Valenciju, bili u kući moje gazdarice, bili s nama par dana, i rastali smo se kao prijatelji. Za mene i moju djecu značilo je mnogo da ste nam donijeli film o mojoj starici. (Majki, mo)

U isto vrijeme donijeli ste kao dar neke svetere itd. (engleska riječ sweater, što bi u ovom slučaju moglo značiti pleteni džemper, mo) i shvatili smo da je to od Vas i moje sestre. Bio sam uvjeren, da

ste to skupa činili. Rekli ste mi da imate mogućnost kupiti jeftino robu sa malim manjcima. (sa [malim odštetama, mo](#)) Ja nisam htio da to bude žrtva bilo za Vas, bilo za moju sestru. Zato sam Vam ponudio da ovdje kupimo kakve stvarčice, koje se tamo mogu prodati, da bi tako platili kako tako tu razmjenu u robi. Pitao sam što bi išlo, i javili ste mi da se mogu među prijateljicama prodati medaljoni, izradba tipična, koja se zove "arte toledano" tj. stare arapske rezbarije.

Kupio sam prvu pošiljku u javnoj prodaji u Valenciji i poslao Vam skupa sa omotom, cijenama, koje su u javnoj prodaji bile između dolara i dva dolara. Mislim da sam poslao 6 i desetak medaljica Sv. Ante ili slično, isto u vrijednosti od dolara po komadu. Zatim sam Vam poslao mislim 35 medalja "toledanskih" i zatim 6. Cijena ovih je 70 peseta, tj. nešto malo više od dolara. Kupio sam to preko prijatelja Mađara, koji to kupuje na veliko i šalje u Ameriku. Oni se time bave profesionalno i dobivaju cijenu tvorničku. Poslao sam Vam to kao "Maestru bez vrijednosti" i tako je i stiglo.

Istina ove rezbarije imaju jedan **inkrustirani** konac zlata, ([ja bih to preveo sa:..."ove rezbarije imaju jedan navučeni sloj zlata, mo](#)) i u tome jest posebnost te rezbarije. Nu koliko to može vrijediti vidi se od tvorničke cijene od 70 P. ili dolar po komadu.

Sve to ne bi imalo razloga za bilo kakvo opravdanje. Pokušali smo i nažalost bez uspjeha sa drugim našim ljudima razne stvari iz USA unovčiti ovdje. Izmijeniti medaljone za **svetere**, među prijateljima, i kad je po srijedi jedna sestra i tako drago čeljade kao moja seka, je sasvim normalna stvar. Nu prestala je biti normalna kada se bilo iz indiskrecije, bilo jer niste davali važnost, kao ni ja, kazali našim ljudima, da trgujemo sa zlatnim predmetima. I to je stiglo na ulicu, i vrlo vjerojatno će stići u javnost. Da to potkrijepim evo Vam slučaja sa dukatima g. Tuđina:

Obrana, Danica, Hrv. Revija, Dom, Hrv. Glas, Naš Put, Glasnik Srca Isusova i Marijina, Glasnik Župe u Njemačkoj, Hrv. Narod, i valjda sve hrvatsko novinstvo je donijelo oglas g. Tuđine, kojega je donijela i OBRANA. On je te oglase platio, nama i svima drugima. Pa ipak nije se govorilo o drugome nego o "Luburiću i Tuđini" i "njihovim zlatnicima". Eno i Vjesnik o tome piše. Ja toga gospodina ([Tuđinu, mo](#)) u životu vidio nisam, a sa njegovim poslom sam imao toliko ([toliko veze, mo](#)) koliko i Vi sa atomskom bombom, iako su u Munchenu neki naši ljudi dugi niz godina živjeli i tako poznavali g. Tuđinu. To je lako. Mogu staviti oglas u OBRANI i time stvar završena. Ljudi će vjerovati tko je voljan, ali Udba će tada reći "posvadili se Tuđina i Luburić oko dukata, a neće manjkati ni hrvatskih ljudi i novina, koje će iz prsta isisati priču o "hrvatskom zlatu iz kojeg Tuđina i Luburić prave dukate". Isto tako mogli bi izmisliti da smo (or)obili jednu Banku, pojeli jednog kardinala, silovali jednu babu, ili napravili tajni sporazum sa Heferom i U Tant-om ([Thant \(Sithu U\) 1909-1974, glavni tajnik Ujedinjenih Naroda od 1961-1971., mo](#)) za preuzimanje vlasti u Vijetnamu. To me mnogo ne zabrinjava, jer sam kroz 40 godina borbe imao prilike upoznati srpske manevre ali i hrvatsku fukaru.

Mene smeta da je jedna stvar, koju ste kao praktične žene dogovorili sa mojom gazdaricom, ali s mojim odobrenjem, i jer se radi o Hrvatima i mojima, mojoj sestri i mojoj djeci, da se ta stvar eto pretvorila u trgovinu zlatom, draguljima, dolarima koje mi šaljete itd. Ako trebamo ponoviti, mogu to učiniti deset puta, da vjerujem da ste Vi to učinili dobronamjerno i da niste mislili da može biti bilo kakvih poteškoća iz ove naivne obiteljske izmjene robe za stvarčice. Smeta me da je moja sestra i Jakov, ([Jakov Džal, suprug generalove polusestre Zore, mo](#)) iako indirektno umiješani, i jer je to došlo među naše ljude i pripadnike Otpora. Naravno da morate razumjeti da to nije onaj Maks, kakvog ljudi vole, poznaju i slijede, posebno ako se nadoda tome svemu sva ona zla krv koju ljudi nekada i nehotice umiješaju u bilo što. Bilo je nažalost Hrvata i eno baš o tome piše Vjesnik, kako je fra. Branko Marić tobože obavijestio moga punca da ja nisam general nego koljač, i da je iza toga nastao spor u mojoj obitelji. A ženio me fra. Branko! Ja ne mogu znati koliko je istina, ali bilo je ljudi koji su dolazili u Španjolsku da saznaju jeli istina "da su Maksa zatvorili u ludnicu". Čeprkanje je to po starim ranama i ne spada ovamo. Htio sam podsjetiti Vas, da svaki detalj moga života ima

stanovitu vrijednost na crnoj burzi, vijesti koju podržava Udba. U doba dok sam ja živio u najstrožem samostanu Španjolske, bilo je Hrvata koji su davali sigurne podatke o tome kako živom sa jednom talijanskom glumicom. Ima takovih stvari na stotine, ali neću duljiti.

Zato ću Vam biti zahvalan ako bi ovu stvar prihvatili kao dokaz prijateljstva. Mi nismo nikada vodili nikakve trgovine, nismo nikada slali nikakvih novaca, i najbolje je da i ovu razmjenu nekako završimo, kako bi Vi otprilike imali odštetu za stvari koje ste nam donijeli ili poslali, tj. **svetere** i džempere. Ukoliko ima razlika između ovih stvari i onih, koja sam Vam poslao, budite dobri pa to nekako sračunajte, pa da to uredimo bez novca, kao i do sada, ali tako da budu računi čisti i duga ljubav. Mi drugih poslova imali nismo, osim što smo Hrvati, jer Vi niste u našoj organizaciji, i ne znam kakvi su Vaši politički nazori, niti me interesira. Imate pravo kao i svaki Hrvat osjećati jedno ili drugo, ili ne osjećati, i to nije ni dolazilo u obzir. Dokrajčimo ovu operaciju kao prijatelji, a ako ima poteškoća, ne bih htio miješati druge osobe, pa da izravnamo račune i prestanemo s ovom izmjenom, koja je postala, kako vidite, za mene jedan problem. Ni jedan Otporaš ne može zamisliti Maksa kako trguje sa zlatom, nakitima, draguljama i dolarima, - iako ni takva jedna trgovina ne bi imala ništa amoralno za bilo koga drugoga. Ja sam napustio trgovinu, da se mogu posvetiti Hrvatskoj i želim takav ostati u očima Otporaša i svih Hrvata.

Vi bi mene jako zadužili ako bi osobama kojima ste bilo što govorili o našoj inače nedužnoj izmjeni, rekli istinu, kakva jest, a ja ću jednom kopijom ovoga pisma obavijestiti moju sestru, kao i organizaciju Otpora, jer oni imaju prava znati istinu o svom zapovjedniku. Nema ništa zla u svemu što se dogodilo, ali ne želim da bi se produljenjem ove prakse stvaralo među pripadnicima Otpora jedno netočno mišljenje. Poznam jednog visokog dužnosnika Mađara, koji se time profesionalno bavi, kupuje, prodaje, i ostao je gospodin čovjek, kao i onaj koji prodaje kuće, cipele ili kao Tuđina, dukate. Ove netko kupi i plati, ako mu konvenira, ako ne, neka ne kupi. Ali vidite, general Drinjanin ne može trgovati sa "zlatom, draguljima i dolarima".

Ja Vam se još jedno zahvaljujem na usluzi koju ste nam učinili da ste nam usput donijeli film i darove, i oprostite na kojoj riječi, koju bi možda mogli smatrati nepodesnom. Nije mi bio cilj drugo doli spriječiti, da jedna nedužna stvar postane izvor političkih skandala. Rekao sam: ne pripadam samo sebi i djeci, nego i jednoj poštenoj, borbenoj i idealističkoj zajednici ljudi, pa je potrebno da se ne naškodi toj zajednici ljudi sa pričama, koje nužno nastaju u ovakvim slučajevima.

Vašemu gosp. mužu Vašoj dragoj dječici i Vama srdačne i hrvatske pozdrave, a ovima se pridružuju svi moji. Odani Vam

general Drinjanin.[I][COLOR="blue"]

Ps. A šta reći na ovo pismo!? Svak sebe može u njemu pronaći, na jedan ili drugi način. Neka povijesničari kažu svoju završnu riječ kada za to dođe vrijeme.

Dr. Ante Ciliga je u novini Danica za prosinac 1969. godine napisao jako lijep članak o smrti generala Luburića, i tu napisao slijedeće:

- DR. ANTE CILIGA - OBRANA svibanj 1970, str. 11

- "Naša je emigracija od 1945/1969 dala samo dvije **MARKANTNE LIČNOSTI**: prof. Krunoslava Draganovića i **Vjekoslava Maksa Luburića**. Oni su se istakli nizom inicijativa, koje su dale obilježje života ove emigracije ...Luburić se afirmirao kao jedna od **NAJVAŽNIJIH** i **NAJMARKANTNIJIH** ličnosti ove emigracije ...stanovite **VOJNIČKE** kao i stanovite **POLITIČKE** sposobnosti Luburićeva su **NEDVOJBENE** i **POZETIVNE** ...**PRIRODNA INTELIGENCIJA LUBURIĆA BILA JE VANREDNA** ..**DALEKO IZNAD DRUGIH VOĐA I VOĐICA NAŠE**

EMIGRACIJE. PA I ONIH S DOKTURATIMA ..."

- DANICA - 17 prosinca 1969.,Tjednik hrvatskih franjevaca u Chicagu

- Da vidimo šta kaže Luburićev ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac, dr. Ante Ciliga (1898/1992): -

" Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju plemensku razdrobljenost i pocijepanost, u oslobođenu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Mirogoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vođa, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagrebu, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje. Koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojega života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojevolsnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je učinio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikada za novac, za bogatstvo, za materijalno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest dati". Iz "DANICE" 17.12.1969. Otporaš.)

Posljednje uređivanje od Bobani : 19-05-2015 at 01:47

20-05-2015 03:03#464

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SVI PUTEVI VODE U BOKU - KOMENTAR UZ JEDNU MAPU, piše general DRINJANIN.

(Ovaj opis se ne nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**". Ja ovo prepisujem iz DRINE br. 1-2. 1965. strana 128-135 za hrvatsko općinstvo jedan vrlo povijesne važnosti opis generala DRINJANINA. Više/manje poznato je da je general DRINJANIN u Istarskoj DRINI 1964. godine na strani 18-21 tiskao **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA.** To spominjem zato da bi čitatelji priloženog opisa mogli što bolje razumjeti početak i prvi paragraf opisa. Usput želim naglasiti da je uz naslov: SVI PUTEVI VODE U BOKU priložena i vojnička karta Boke Kotorske, koju ja ne mogu ovdje priložiti, jer ne znam kako, ispričavam se zbog toga, ali ću zato napisati sve one riječi koje su ispod te karte, koja je svakako kopija od Bog dragi zna koliko kopija, pa nije toliko jasna, ali svakako se jasno vide strjelice talijanskih jedinica koje prodiru u Boku Kotorsku. Ispod karte je napisano: IZ NJEMAČKE RATNE REVIJE "SIGNAL": vidi se kretanje Talijana po kopnu i moru prema Boki Kotorskoj i Jadranu. Tko drži Boku, gospodari Jadranom. Moja opaska. Otporaš.)

Piše: general DRINJANIN

Komentar uz jednu mapu

Zadnja istarska DRINA bila je razgrabljena, pa neka ove riječi služe i kao poziv svim povjerenicima, da nam smjesta pošalju sve primjerke, koje još eventualno imaju na raspolaganju. Trebamo ih za otpremu onima, koji ih traže. I tih ima mnogo.

Vele nam mnogi prekaljeni stari ustaški borci, u čije borbeno i oružano ustaštvo nitko ne može sumnjati, da je zasluga te DRINE u tome, što ona postavlja svaku stvar na svoje mjesto. Mi se nismo

odrekli i nikada se nećemo odreći onoga ustaštva, kojem, s kim i za koga je palo pola milijuna Hrvata. Ti su se ustaški junaci i martiri borili za **HRVATSKU DRŽAVU** i imaju prava da ih se smatra hrvatskim vojnicima i hrvatskim mučenicima.

Što je, konačno znao onaj hercegovački dječarac, onaj lički pastir, onaj zenički radnik ili jednostavni težak sa Drine - o ideološkim problemima svijeta? Nismo rekli da o tim ideološkim smjerovima ne treba voditi računa o političkim stvarnostima, nego smo samo rekli - da su ovi jednostavni i mali ljudi, koji su nosili "U" slovo na ličkoj kapici, bosanskom fesu ili ustaškoj vojničkoj kapi - bili samo i jedino hrvatski vojnici, koji su pošteno ginuli za **HRVATSKU DRŽAVU**.

Nisu to samo sentimentalni razlozi, pa da kažemo da bi bili nesretni, jer bi nam se nijekala vojnička kategorija, a ne govorimo o tobožnjem prokletstvu Hrvata, koja da datira još od vremena nesretnog kralja Zvonimira, nego se radi o konkretnim razlozima. Nikada Hrvatska neće moći biti ni slobodna, ni svoja, ni sretna još manje - kad bi prešutjela ili zatajila tih pola milijuna palih. (Hrvata, mo. Otporaš.)

Nije uvijek za povijest i Boga mjerodavno ono, što o nama kažu oni, koji su nas pobijedili, (Toga smo svjedoci upravo danas dok ja, Otporaš, ovo pišem. Napali su našeg slavnog hrvatskog igrača Josipa Šimunovića samo zato što je u utorak 19 studenoga 2013. poslije utakmice Islanda i Hrvatske u Zagrebu za kvalifikaciju svjetskog prvenstva u Brazil 2014., rekao: **ZA DOM SPREMNI!**. Preko hrvatskih slabića u službi hrvatskog neprijatelja ova stara vojnička hrvatska izreka **ZA DOM SPREMNI!** je munjevitom brzinom proširila se kuglom zemaljskom, kako bi još jednom, Bog dragi zna po koji put još više, prišili **HIPOTEKU GRIJEHA WW2 NAMA HRVATIMA** na našim hrvatskim područjima. Mo, Otporaš) a ni t. zv. veliki, jaki, jer živimo u doba ispaštanja grijeha velikih i moćnih. I ne samo mi nego i oni sami ispaštaju svoje grijeha i zablude.

I baš zato, jer se nismo odrekli dijela naše slave i naše tragedije - ne smijemo zatvoriti oči pred evidentnim stvarnostima u svijetu, koje nas sile da izvršimo reviziju svih koncepata u pogledu naše politike i naše strategije. (Upravo u tom i jest veličina generala Maksa Luburića. On je sam sebe pobijedio i došao do zaključka da ako se Hrvati ne ujedine u jedan **ROV**, budućnost je jugoslavenska, mo, Otporaš) Svijet vodi POLITIKA i, prema tome, ta je diktirala i hrvatsku politiku (Kao i danas spominjanje **ZA DOM SPREMNI!**, mo) godine 1941. Hrvatska je strategija bila posljedica te naše političke linije, koja je sačinjavala dio jedne evropske i svjetske politike, koja je tada priznavala Hrvatsku. Zato je bila apsolutno ispravna i ona hrvatska politika i, dosljedno tome, hrvatska strategija, koju smo vodili na strani onih, koji su nam dali kakvu - takvu mogućnost, da dođemo do hrvatske **DRŽAVE**. A stvaranje HRVATSKE DRŽAVE bio je naš vrhovni strateški cilj.

S druge strane, mi smo bili stvarni i u istarskoj DRINI smo na sasma jasan i konsekventan način analizirali političko - vojnu situaciju kod onih Hrvata, koji su bili protivni našem časovitom političko - ideološkom smjeru, ili su pak snašli posljedice našeg časovitog savezništva s Italijom, koja nije bila samo ideološki protivnik tih Hrvata, nego je bila i stvarni potencijalni protivnik cijelog hrvatskog naroda.

I hrvatski Ustaše i hrvatski partizani podjednako su mrzili Italiju. Malobrojni hrvatski komunisti mrzili su Italiju i iz ideoloških razloga, ali se je kasnije dogodilo, radi svojih ideoloških zabluda, stvarno paktirali s Italijom, našim narodnim i političkim neprijateljem. U isto vrijeme Kotoranin Ante Moškov, tobožnji ideološki sumišljenik Italije, jurišao je s bombom u ruci na talijanske tenkove.

Osim, dakle, ideoloških problema postojali su i taktički problemi s obje strane, pa ako je hrvatska ratna mašina, iz taktičkih razloga, prihvatila ideološko obilježje svojih saveznika u svom političko-strateškom planu, onda na jedan pošten i iskren način moramo priznati isto taktičko pravo i onim

Hrvatima, koji su bili na drugoj strani. Da bi to mogli učiniti moramo razdijeliti Titovu snagu na njene sastavne dijelove.

Ne ćemo ovdje govoriti o veliko-srpstvu, ni o srbokomunizmu, ni o beogradskoj čaršiji, ni o srbijanskoj profesionalnoj soldateski. Oni su naravno neprijatelji svake hrvatske državne koncepcije, pa bila ona ma kako ideološki obojena. Onaj isti rječnik, kojega su upotrebljavali za naše stare i borbene pravaše, Frankovce i stekliše, upotrebljavali su kasnije za ustašku generaciju, i upotrebljavaju danas, **(1965., dr. Juraj Krnjević je tada bio predsjednik HSS-e, jer je bilo tada - kao i danas - bolje imati nekakvu titulu predsjednika, nego biti državotvorni Hrvat za Hrvatsku Državu, mo)** za dra. J. Krnjevića i novu HSS, koja se deklarira izričito državotvornom. Taj će isti rječnik oni sutra upotrebljavati za one hrvatske komuniste i bivše partizane, čim se ovi deklariraju pristašama hrvatske DRŽAVE. Andrija Hebrang je meni, neposredno prije izručenja, rekao: da on želi Hrvatsku crvenu kako kukurika, ali sa granicama na Drini i kod Zemuna. Zato je taj zaslužni i stari komunistički borac pao isto tako izmučen i pogrdjen, kao jedan Juco Rukavina.

Ne govorimo, dakle, i bilo kojoj srpskoj snazi. Govorimo o Hrvatima. Nećemo trošiti riječi ni na one oportuniste, slabiće ili amorfnu masu **(u ovom slučaju "amorfnu masu" se odnosi na sve one bezosjećajne i bez kristalno jasne ideje Hrvate, mo, Otporaš)** koja je klicala "Hosana, sine Davidov", a onda Ga pljuvala. Svaki narod ima te svoje oportuniste, slabiće i amorfnu masu. Oni ne prave nikada povijest. Oni ju tek slijede. Oni bi s jutra klicali Ustašama, HSS-u, demokratima ili eventualno hrvatskim monarhistima.

Radi se o onim Hrvatima komunistima i idealistima, koji su se dali prebijati kosti i koji nisu odavali svojih drugova; ili su umirali s puškom u ruci i na vješalama, s poklikom "živjela komunistička partija", itd. Mi njima odajemo priznanje, kao borcima, ako su pali u vjeri, da njihova žrtva služi za bolju budućnost hrvatskih proletera. Mnogi su od njih sve dali u vjeri, da se bore kao prethodnica jednog novog i boljeg svijeta, gdje Hrvat Hrvata ne će ekonomski izrabljivati, i da se jedan narod s drugim ne će klati za kapitalističke interese.

Mi te ljude odjeljujemo od onih, koji su i u komunizmu gledali svoja osobna rješenja, pa su se, poput Tita, stavili u službu jugoslavenske državne ideje. Taj oportunizam doveo je i u krizu takovu novu jugoslavensku tvorevinu, jer su se urotili i protiv Rusije i Staljina, za koje su umirali. Njihova je urota bila kupljena za američke dolare, kao što je i puč generala Simovića bio plaćen s pola milijuna engleskih funta sterlinga. Mi smo danas očevidci loma. Većina hrvatskih komunista za Beograđanine su danas čisti - Ustašluk! Dio hrvatski komunista gubi se u oportunizmu i kukavičluku, da ih ne snađe sudbina Andrije Hebranga. Ali oni neće praviti povijesti, oni će slijediti tok događaja. Jedan pogled na stanje u svijetu govori o krizi komunizma, gdje se Jugoslavija spašava od "majčice" Rusije s pomoću buržujске Amerike, a Rusija pak traži saveznika u međunarodnom kapitalizmu protiv revolucionarnog Mao-Ce-Tung **(Mao-Tso-tong, francuski, Mao-Tse-Tung i (Mao Zedong) engleski, mo)** i milijuna gladnih Kineza.

Vratimo se hrvatskim komunistima idealistima. Oni, koji prežive duboku krizu komunizma uopće i lom jugoslavenske državne strukture, morat će naći jedan hrvatski okvir za svoju legalnu borbu. **(Franjo Tuđman i njegova Hrvatska Demokratska Zajednica, HDZ, mo)** Nećemo mi Hrvati riješiti problem komunizma u svijetu, nego ćemo morati prihvatiti rješenje, koja će donijeti "vjetrovi povijesti". **(Pad berlinskog zida u studenom 1989. godine, mo, Otporaš)**

Ali, pitanje hrvatskih partizana je problem naš, interni, hrvatski i njega moramo riješiti među sobom mi Hrvati. Samo jedan pogled na mapu, **(o kojoj sam rekao par riječi u početku ovog opisa, mo)** koju smo uzeli u originalu iz njemačkog ratnog mjesečnika "Signal" - pokazuje nam što se je sve događalo u ona vremena. Treba konstatirati dvije bazične činjenice.

Prva je činjenica, da su Njemačka i Italija navijestile rat Jugoslaviji ne zato, jer su to željeli, nego - jer je po njihovim neprijateljima organizirani puč generala Simovića, od 27 ožujka 1941. - na to prisilio. Njihov cilj, t.j. Nijemaca, nije bio ni rušenje Jugoslavije, ni stvaranje Hrvatske, nego su prije svega trebali pasivnost Jugoslavije i slobodni prolaz za Solun i Kretu, kamo su stigli 2. lipnja 1941. Rat je bio tu.

Druga je činjenica, da su Hrvati iskoristili to ratno stanje, proglasili hrvatsku **DRŽAVU**, razoružali jugoslavenske jedinice i stvorili hrvatsku Vladu, hrvatsku vojsku, itd. Pogled na mapu ([kartu, mo](#)) pokazuje glavne smjerove Nijemaca. Oni su iz Mađarske, Rumunjske i Bugarske okupirali glavne komunikacije, koje su trebali za osvajanje Sueza i drugih strateških ciljeva. To se je i kasnije osjetilo u držanju Nijemaca na teritoriju bivše Jugoslavije, kada su pravili lokalne kompromise s bilo kim, da si osiguraju te komunikacije.

Kasnije se to promijenilo utoliko - koliko je radi nepovoljnih ratnih rezultata - Hrvatska postala južni strateški obrambeni bedem za njemački životni prostor (lebensraum). Tada je Njemačka imala više interesa za Hrvatsku kao takovu, ali ne radi Hrvata, nego radi sebe. Priča o našem vjekovnom ratnom prijateljstvu je čista poezija, koja je nastala iz obostrane upućenosti, i kao posljedica našeg geopolitičkog položaja.

Ali Italiju su vodili drugi motivi u svim njenim potezima, koji su je vodili u našu Dalmaciju, i to ne radi ideoloških razloga, nego iz imperijalističkih motiva, koji su ([kod njih, Talijana, mo](#)) vječni i s kojima treba računati u svim budućim potezima hrvatske politike i hrvatske strategije.

Italija je izdala sve svoje saveznike radi Dalmacije, i u budućnosti će svaka Italija prići svakom bloku, koji joj obeća Dalmaciju ili komad iste; i opet će iznevjeriti, ako joj druga strana obeća više; i ne samo to, nego će Italija, na jedan ili drugi način, pokrenuti naše unutarnje neprijatelje, jer joj nikako ne konvenira jedna jaka **HRVATSKA DRŽAVA**.

Prelazim, konačno, na ono, što smo htjeli istaknuti. Dobar dio partizana na hrvatskom području posljedica je - ne nekih vrlina komunizma, a ni pomanjkanja smisla za povijest i ljubavi za hrvatsku **DRŽAVU samih DALMATINACA**, - nego je posljedica imperijalizma Italije i izdajstva domaćih Srba i četnika, koji su Hrvate planskih tjerali u partizane, da ih kasnije mogu optužiti i uništiti - kao komuniste. Mi bi mogli toj našoj hrvatskoj braći predbaciti njihovo partizanstvo tek onda, kad bi hrvatska **DRŽAVA** bila dovoljno jaka, pa im mogla pružiti zaštitu. Nu hrvatska **DRŽAVA** je bila tada nemoćna prema svome "himbenom savezniku".

"Ustaška Hrvatska" ne može predbaciti "partizanskoj Hrvatskoj" ama baš ništa. Oni su bili žrtva naše nemoći, talijanske perfidnosti, četničkog noža i komunističke prevare. Njima je, naime, bila obećana hrvatska sloboda, jednakost i socijalni napredak.

Danas bivši hrvatski partizani, među kojima nije bilo tek 3-4% uvjerenih komunista, uviđaju da su bili nasamareni "slobodom i blagostanjem", kao što je tragični pjesnik paćeničke Boke, Viktor Vida, u časovima krize pjevao - da je bio nasamaren životom.

I vratimo se našoj paćeničkoj hrvatskoj Boki. Talijanska strijela bila je ravno na nju odapeta. Tko gospodari Bokom - gospodari prilazima Jadranu. Tko gospodari Jadranom - gospodari obalnim narodima, i kotarima njegovih rijeka i komunikacija dominira pozadinom. Boka i cijeli naš prostor, kroz dva milenija, bio je deklariran talijanskim životnim prostorom. Od vremena ilirskog ustaničkog vođe BATUMA, pa do Poglavnika, dra. Ante Pavelića, moglo bi se reći, nije se niša novo dogodilo.

Zato je naša Istarska DRINA ([Baš u toj Istarskoj DRINI iz 1964. godine je tiskana PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, mo](#)), [i]bila razgrabljena od mlade

generacije i zato vjerujemo, da će ova bokeljska DRINA izvršiti namijenjenu joj misiju.

A ta misija jest: pravljenje hrvatskog fronta za rušenje svake Jugoslavije, a za stvaranje **HRVATSKE DRŽAVE**, gdje ćemo moći konačno zacijeliti zadane rane u bratoubilačkoj borbi, među nama Hrvatima i u **HRVATSKOM DRŽAVNOM SABORU** razgovarati o hrvatskoj politici.

Na nam je, hrvatskim vojnicima, bez obzira na bilo kakve natruhe ideološke naravi, izvršavati ono, što taj naš stardrevni **HRVATSKI DRŽAVNI SABOR** bude o našoj sudbini odredio.

general Drinjanin.

20-05-2015 05:21#465

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

BUDIMO INTELIGENTNIJI NEGO UDBA - NAŠE LOVORIKE USAHLE SU NA BLEIBURGU

Piše: general DRINJANIN

Pismo u obliku OKRUŽNICE, Glavni Stan HNO., veljača 1965.

(Ovo pismo/Okružnica se ne nalazi u knjizi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**, mo. Otporaš.)

Dragi brate!

Molim vas da ovo pismo shvatite kao moje osobno pismo, koje šaljem mnogobrojnim pripadnicima, suradnicima i prijateljima OTPORA. Činim to radi jednog izvanrednog događaja, kojega smatram odsudnom prekretnicom u povijesti OTPORA. To je 20-godišnjica našeg vojničkog povlačenja i napuštanja teritorija N.D.H., te u vezi s tim i stvaranje ideje i organizacije **HRVATSKOG NARODNOG OTPORA.**

Organizacija OTPORA "Erik Lisak" u Torontu, uz sudjelovanje ogranaka i povjereništava u Kanadi, te uz djelatno sudjelovanje predstavnika organizacije "Prijatelja Otpora" u Sjedinjenim Državama su proslavili obljetnicu. Tom zgodom **RADNI SASTANAK OTPORA** stvorio je među inim i zaključak, da se prigodom proslave dana državnosti **DESETOG TRAVNJA** u Torontu održi, osim već u običajne proslave i radnog sastanka, i jedan širi radni sastanak.

Taj širi radni sastanak imao bi vijećati i zaključiti o mnogim važnim problemima organizacije i djelovanja OTPORA. Približava se taj dan i mislim, da bi bilo potrebno izvršiti tri koraka:

1. - Da središnjica OTPORA u Torontu i središnjica "Prijatelja OTPORA" u U.S.A. predvide sve potrebne korake, kako bi se za taj sastanak pripremlilo sve potrebno u pogledu organizacije proslave sastanka i organizacije koncentracije samih predstavnika iz raznih gradova U.S.A. i Kanade. Tako na primjer zajedničko putovanje i zajednički trošak za prebacivanje autima, smještaj delegata u

Torontu, njihova veza i sabirno mjesto, koje svi moraju poznavati. Tako isto izgraditi program rada s obzirom na vanjske delegate radi njihova povratka na vrijeme.

2. - Potrebno bi bilo da bi svi oni, kojima je moguće sudjelovati, na vrijeme konzultirati krug istomišljenika, krug simpatizera, pa čak i naših političkih i lokalnih protivnika, ili kako se kaže - omjeriti puls prijatelja i neprijatelja - kako bi se na Radnom Sastanku predstavili ne samo sa vrijednošću svoje vlastite osobe i snagom svoga uvjerenja, nego i sa konkretnim pismenim referatima. Ti referati, pisani po mogućnosti u tri primjerka na pisaćem stroju, morali bi sadržavati ne samo izvješće o stanju u okolici samog delegata, nego i njegove konkretne prijedloge i misli. Svaki delegat morao bi dati sasma konkretno ideje o tome što i kako bi trebalo raditi na vanjskom frontu OTPORA. Vidjeli smo iz nedavne prošlosti, da su mnogi, inače poduzetni, pametni, vjerni i inteligentni ljudi, počinili tako velike pogreške, da ispadamo smiješni kao nosioci jedne revolucije, koja se želi suprostaviti mnogobrojnim neprijateljima **HRVATSKE DRŽAVE**.

Mnoge od tih pogrešaka nikle su možda iz svestrane inicijative i od, možda, izgaranja za Hrvatsku, pa su pojedinci u isto vrijeme htjeli biti i nosioci legalnog, društvenog, političkog, socijalnog, kulturnog, vjerskog, športsko-viteškog i drugog djelovanja u stranom svijetu, te čak i predstavnici najviših hrvatskih javnih ustanova pred svijetom, a u isto vrijeme organizirati raznovrsni ilegalni rad, spremanje revolucionarnih grupa, itd. Dogodilo se je zato, da je pri najmanjem neuspjehu u ilegalnom radu - stradala ne samo ta osoba ili ta ilegalna grupa, nego i ona javna društva ili niz društava, pa čak i čitave hrvatske kolonije u pojedinim zemljama, koje takav ilegalan rad zabranjuju.

Ne radi se o tome, dali se nama sviđa ili ne pojedinih elemenata ili nama nesklonih skupina u pojedinim državama, nego se radi o tome, da je u mnogim tim državama dozvoljen do stanovite mjere javni rad, a nije onaj ilegalni. Treba, dakle, te činjenice uzeti na znanje i na jedan inteligentan i odgovoran način reorganizirati hrvatsku djelatnost u emigraciji, kako agenti Udbe i drugi neprijatelji ne bi imali podršku u našim izgredima i propustima, da bi ih iskoristili - ne samo protiv ideje hrvatske **DRŽAVE** ili pojedine organizacije, nego i protiv samog opstanka Hrvata u tim državama. Mnogobrojni su primjeri takovih čina i nije ih moguće ovdje nabrojiti, ali ako ih vi svi nabrojite u svojim referatima o lokalnim prilikama, onda će naš **RADNI SKUP** u Torontu moći iz toga mozaika naše tragedije stvoriti potrebne zaključke. Tako ćemo stvoriti svoje akcione principe i svoju borbenu taktiku.

Jedan od tih principa mora biti jasno ustanovljen, a to je - da ni jedan od hrvatskih predvodnika ne smije u isto vrijeme biti nosioc legalnog i reprezentativnog rada, a sa druge strane konspirirati i sudjelovati u zabranjenim akcijama. Time nismo htjeli reći, da se takovih akcija odričemo, nego smo htjeli istaknuti, da takovi na sve spremni ljudi automatski moraju prestati sa javnim djelovanjem, kako u slučaju pada ne bi za sobom povukli i čitave legalne organizacije, čije je djelovanje ovisno o stranim vlastima. Zato neka naša braća razmisle, napišu svoje zaključke i prijedloge, te jedan primjerak dostave meni, drugi predaju Radnom Skupu u Torontu, a treći zadrže za sebe, kako bi se kasnije moglo osvrnuti na prijedloge i njihovu efektivnost.

3. - U pogledu one braće diljem svijeta, koji ne mogu osobno prisustvovati, moj savjet je slijedeći: - Napisati svoj referat, isto tako dostaviti ga meni i jedan primjerak poslati OTPORU u Toronto, kako bi **RADNI SKUP** odredio posebnog izvjestitelja, koji bi svoj toj braći, povjereništva ili ograncima, dostavio zaključke i ideje, koje nisu namijenjene za široku javnost. **RADNI SKUP** će nastojati u bratskoj suradnji i razumijevanju izgraditi osnovne misli - vodilje za sav naš javni i legalni rad u slobodnom svijetu, a na našim predstavnicima izvan područja U.S.A. - Kanada je dužnost, da te direktive i smjernice usklade sa domaćim prilikama, a uvijek imajući u vidu principe o kojima smo govorili. Tako će organizacije ili skupovi raznih vrsta moći sudjelovati sa onim organizmom, kojega će stvoriti RADNI SKUP za takovi javnu i legalnu djelatnost. Time će se postići i još jedan cilj: osloboditi će se, odnosno odteretiti mene osobno od rješavanja mnogobrojnih

lokalnih problema, koje ja ne mogu i ne želim rješavati. To je zato potrebno, jer bi svaka moja interferencija zanjela djelovanje domaćih kadrova, da se tako izrazim, a koji se moraju sami izgrađivati baš u tom javnom djelovanju. To će biti spasonosno i radi budućnosti, kada će Hrvatska sve vas pozvati na jedan odgovoran i samostalan rad.

Dapače mogu tvrditi, da je to potrebno i radi još nečega drugog: moje mišljenje u vaše manje probleme stvara - zlu krv. Kako smo rekli za vrijeme naše - pobune - **(za današnje naraštaje koji ne znaju o kojoj "pobuni" se radi, ja ću vam reći da je general ovdje htio reći o pobuni iz 1955. godine kada je došlo do pobune između Poglavnika i Maksa Luburića, mo. Otporaš)** nije zadaća ni glavara, ni ministara, a još manje generala, da skidaju i postavljaju predsjednike, tajnike i odbornike u društvima, koje ste sami stvorili vlastitom inicijativom i bratskom suradnjom. Možda će se na ovakav način otupiti oštrice onih bodeža, kojih su protiv mene osobno upereni. Živimo u vremena, koja su mnogo čemu različita od prijašnjih. Generali su dobri, umni, poštenu, inteligentni, vitezovi, heroji, sveti i neumrli - tako dugo, dok dobivaju bitke. Onoga časa, kada se ratna sreća okrene, postaje nepismeni, ratni zločinci, harambaše itd. Stvara se jedno javno mišljenje i znate kakvi su učinci propagande u svijetu.

U posljednja vremena vidjeli ste sa koliko strana smo morali podnositi napadaje u hrvatskim i stranim novinama, kao i na njemačkoj televiziji. Mi znademo da je to rezultat rada naših neprijatelja, te da hrvatski stranačari ovima daju materijala, ali činjenica je da je to tako i da, nažalost, s tim treba računati i u budućnosti. Pa budući nije važno vezati moju osobu uz svaki vaš akt i, jer se ne želimo upuštati u bratoubilačke borbe, koje samo umanjuju hrvatske mogućnosti - budimo velikodušniji nego li hrvatski stranačari, budimo inteligentniji nego Udba. To ne znači, da me morate zanijekati ili napustiti, ali treba ostaviti otvorena vrata za sve mogućnosti. Bitka se bje za Hrvatsku, a ne za ministre, generale i osobe!

Iz istog razloga potrebno je da se na tom Radnom Sastanku stvori **RADNI SKUP** - za fanjski front. To se može postići samo kolaboracijom svih vas, koji ne ćete biti osobno prisutni, ali ćete biti s ostalom braćom u duhu zajedno i preko vaših punomoći i referata.

U ove tri točke sugerirao sam vam nekoliko ideja. Vi sugerirajte druge ideje i onda u bratskom povjerenju i razumijevanju stvorite zaključke, koje ćemo svi poštivati. Samo tako ćemo moći spriječiti, da nam se ne dogodi ono što se je, nažalost, dogodilo drugim hrvatskim organizacijama.

Radi svega gornjega potrebno je da na proslavi i sastanku u Torontu budemo fizički ili duhovno prisutni - svi mi - **kojima je na srcu Hrvatska**. Pogledajmo oko sebe i lako će nam biti ustanoviti naše stanje. Došlo se je u ćor-sokak i mi se osjećamo pozvanima, sposobnima i jakima, da hrvatsku stvar izvedemo iz ćor-sokaka. Zato smatram torontsku proslavu i sastanak od presudne važnosti, kao prekretnicu. Nakon ove tri godine naše epohe, izvršimo reviziju svih koncepta i sa te proslave i sastanka pružimo još jednom ruku državotvornim Hrvatima za jedan ozbiljan rad, bez zakulisnih planova, međusobnog proždiranja, bolesnih ambicija i drugog, a za stvarno oslobođenje Hrvatske.

Jedan uspjeh takvog bratskog i demokratskog zaključivanja otvorit će nove perspektive za OTPOR, dokazat će našu zrelost i političku svijest, a zatvorit će usta onim straničarima, koji love političke muhe u zrakopraznom prostoru hrvatske problematike. I još jednom će se dokazati, da smo mi vjerni idejama, koje smo pokrenuli kao **"SLUGE DOMOVINE"**, a ne kao gospodari nepostojeće baštine. Treba početi sa ništa, ali svugdje po svijetu. Naša će tiskara izvršiti i već izvršava dio dužnosti, stvaranjem odgojne i stručne literature, a svi skupa odgojem i formacijom novih boraca i predvodnika. **Naše lovorike usahle su na Bleiburgu** i izivljavanje sa proslošću samo je znak senilnosti onih, koji se boje istini pogledati u oči. Svi ste vi sudionici naših uspjeha i svi ćete biti odgovorni pred Bogom i Domovinom, ako sustanete u ovoj svetoj borbi. Zato - svi u Toronto - na proslavu vječnog **DESETOG TRAVNJA** i, koji ste pozvani, svi na proslave, nego da bude polazna

točka jednog novog slavnog doba.

Nakon 20 godina postojanja aktivnog i pasivnog OTPORA, stvorimo preduvjete za jedan rad, koji će dati obilježje, smisao i značenje našim životima u tuđini. Na taj način najbolje ćemo se odužiti uspomeni pali boraca i povjerenju živih, koji u nas polažu svoje nade za budućnost.

Uz naš vojnički pozdrav,
GENERAL DRINJANIN
U Glavnom Stanu, veljača 1965.

Pozdrave, telegrame i referate slati na Glavno Tajništvo KANADSKO HRVATSKI NARODNI
OTPOR P.O.Box 92. Postal station "D"
Toronto 9, Ontario, Canada.

Radi dogovora o zajedničkom putovanju, boravku i smještaju - obratiti se na:

U.S.A. RUDOLPH ERICH, 718 Grant Street, Akron 11, Ohio, - Stipe Šego 2703 Princeton Chicago
16 Ill.

KANADA - VLADO ŠIMUNAC 15 Nickle Street, Toronto 15, Ont. - RATKO GAGRO 47
Cloverdale Rd. Toronto 9. Ont.

Prepisao iz Okružnog Pisma - Mile Boban, Otporaš

21-05-2015 00:03#466

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ODGOVOR GENERALA DRINJANINA NA ZAVRZLAME DR. MUFTIĆA

(Pisali smo o dru. Muftiću prije i iznosili iz prijašnjih pisama generala Drinjanina njegovu bliskost HRVATSKOM NARODNOM OTPORU i suradnji s generalom i drugim istaknutim Hrvatima, osobito visokim dužnosnicima HNO. Sada ću ovdje iznijeti jedno pismo generala Drinjanina kojeg je on pisao dru. Muftiću, bez datuma, ali zato je spomenuo datum pisma kojeg je dr. Muftić pisao generalu Drinjaninu. Bit će još govora u nadolazećim pismima o dru. Muftiću. Ovo sve iznosim, kako sam već i prije rekao, poradi povijesnih vrijednosti ovih pisama. Kada ja to ne bih danas činio, čvrsto se bojim da se za sadržaje ovih pisama nikada ne bi ni znalo, jednostavno zato, jer ova pisma nisu bila izložena javnosti, osim, rijetkih slučajeva, privatnog karaktera. Ovo pismo se nalazi u knjizi "PIOSMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" na stranici 285/288. Otporaš.)

general Drinjanin,
Bratu Muftiću, sa kopijama br. Šehoviću (Dervišu Šehoviću, mo) i Dabi.

Dragi brate Muftiću!

Dobio sam Tvoje pismo od 2.12.1963. kao i priloge, koji su trebali izići u novoj "**La Croatie**" posvećena Sveislamskom Kongresu. Kako si mi poslao kopiju to predstavlja, da si Dervišu i Dabi poslao original i drugu kopiju, pa ću i ja tako učiniti, da stvar bude jasna i da si zašparam istu stvar više puta pisati, a njih se izravno tiče, kao i nas dvojice.

Ništa Ti ne velim radi tona pisma. Naučio sam se, da od vremena do vremena gubiš živce, i onda napišeš stvari koje sutradan požališ. Inače sam naučio "da me jebedu" odozgor i odozdol, sprijeda i straga, ali su moji živci u redu, imam smisla za humor, i možda sam i dobar psiholog ili psihotekničar, pa znam stvari postaviti na svoje mjesto. Da nisam uvjeren, da je Tvoje pismo plod posebne psihe kao posljedice psihološkog rata, gdje ima svašta kao u srpskoj salati, ne bi ti na prosto ni odgovorio, jer ne bi mogao vjerovati da tako lako mijenjaš smjer Tvojih juriša: sad sa Hrvatima protiv Vlaha na Drinu, sad sa Vlasima i Beduinima protiv Save i Države Hrvatske. Pročitaj pismo, odnosno kopiju kad se središ, pa ćeš vidjeti da je tako.

Ti meni veliš šta sve trebam tiskati, poslati, itd., a kad Ti velim hajmo promijeniti uloge, pa ću ja Tebi sugerirati, a Ti završi, konkretiziraj snove neprespavane noći, ljubavi za Hrvatsku i Islam, nedaće i "**NAŠ NEUSPJEH SA TURCIMA I KAURIMA**" - onda pišeš gluposti. Ili razumi i mene, ili izvrši Ti. Ja sam mnogo noći proveo bez sna, ali i mnogo toga drugoga naučio, ali što se ne može, ne može. Ja nisam ničiji sluga da me plaća, itko, i najmanje Tebi mislim slati zahtjevnicu, jer znam da nemaš ni sam, a ja ne očekujem ni od koga plaće, a nisam ju uzeo ni od Države Hrvatske. (Nisi sam, dragi moj generale. Ima nas na tisuće i tisuće koji crnčimo za Hrvatsku iz ljubavi za Hrvatske a da nikada plaću nismo primili. mo Otporaš.).

I sada o posebnom broju **LA CROATIE**. Ista je zamišljena kao tumač hrvatskog naroda pri Francuskoj, i zato da ukopča Hrvatsku u Evropsku misao. Zahvaljujući idealizmu i sposobnosti Dabe, te prodanim Drinama, značkama itd., i pomoći užeg našeg Kruga, pomalo idemo sa listom. Svaki broj donese nešto o muslimanima, o Hrvatima muslimanima, kako i treba. Jedan je posebni broj posvećen KONGRESU, sa člankom o tome, sa fotografijama, klišejima, itd. Velika je Tvoja zasluga pri tome, i ako te ne izdaju Tvoji živci zadužit ćeš Hrvatsku i Islam. A ako ne, onda ćeš doživjeti najtragičniji frakaso, jer ti ljudi neće vjerovati ni kad bi se dao razapeti na križ ili sažeti sa benzinom kao budisti u Vietnamu. Radi se o tome da ne stavljamo **LA CROATIE** u drek, ona nije anonimni letak, gdje se može neodgovoreno voditi psihološki rat, propaganda, gdje se može i lagati. Može se i u novinama lagati, nu onda to mora izgledati istina. Inače, ne samo da ne koristi, nego šteti. Jedna ovakva sveta i ozbiljna stvar kao **La Croatie**, koja mora otvoriti vrata hrvatskoj kulturi, da uđemo kao narod u enciklopedije, u kabinet prefekta, intelektualaca, novina, ministara, diplomata itd. I tu treba govoriti i o glagoljici, o kralju Tomislavu, kao i o Safebegu Bašagiću, Džaferbegu Kulenoviću, pa i o Firuzu Starijem i mnogočemu.

Među materijalom kojega si dao stoji i jedna rezolucija. Ti meni pišeš, da imaš preliminarnu dozvolu hrvatskih muslimana da braniš tu poziciju prema Sveislamskom Kongresu. Opravdan je Tvoj gnjev, ali onda se moramo služiti istinama, ili poluistinama, koje bi mogle izgledati kao istine, ili pak neistinama, koje ne izgledaju tako. Ti ćeš doktorirati iz psihologije i bit ćeš jednom, nema sumnje, stručnjak psihološkog rata, i to znaš. Ali !

1. U listu "Bosanski Pogledi" br. 30. novembra 25. među pismima uredništva stoji pismo Šefki Bega Muftića, gdje taj izričito veli da mu je pisao Derviš, ali da ne pristaje da bude član odbora, izričito se ograđuje.

2. "**La Croatie**" izlazi NAKON TOGA i donosi potpis toga gospodina na jednoj Okružnici, koja se zalaže za generala Drinjanina, Otpor itd. Pustimo na stranu Šefkine gluposti i razloge, ali znamo da taj nije prijatelj Otpora i Drinjanina. Nu to je sporedno, ali nije da se stavlja **LA CROATIE** u tu

situaciju.

Koliko će sutra biti takovih izjava ako donesemo ona 18 imena ! Koliko će izgubiti ugled **La Croatie**, a koliko će dobiti Adil (**Zulfikarpašić, mo**) koji čeka sa kuburom da opali na Hrvatsku !

Jesuli gg. Šehović, Horić, (**Alen, Alija, mo**) Mehmedagić, (**Enver, mo**) Lepić napisali one članke, ili dali su za to dozvolu? Pitam da ili ne? Šta će biti ako sutra u Hr. Glasu, Reviji, Bos. Pogledima, Danici itd. iziđe notica, da nemaju pojma o tome, kao i potpis Šefkibega.

Opravan je Tvoj gnjev na Sveislamski Kongres, kao i onih koji lupaju po Vatikanu, ali je onda opravdano da i mlada braća Tomići (**Srećko i Rudi iz Toronta, mo**) u "Našem Putu" ili letcima, ili fotokopijama pisama, pitaju, šta je sa Kongresom, priznanjima. A Deželić je jednom tiskao letak, gdje je bilo navedeno da nas je priznalo desetak zemalja. Kada su trupe blizu Zagreba može se reći da su i u pred gradima, inače, ako ih nema ni u Velebitu, ni Petrovoj Gori, onda je to sprdnja. Tako su izgubili sve šanse španjolski komunisti brbljajući i vodeći hladni rat kako "borci" napreduju prema Madridu ili se tuku po ulicama, kako sam pred par godina sam čuo.

Meni nisi rekao ni jedne riječi o tako važnoj stvari, a jesi mnogo sporednijih stvari i po pet puta spomenuo. Kako najednom da to mora biti u dvije nedjelje, ili sve gotovo. Ja sam bio nekakav kurčev general i znao sam zapovijedati i izlagati svoj život, s revolverom u ruci, ubijajući pobunjene vojnike, dao snage mojim zapovjedima. Međutim što manje danas budemo zapovijedali, imat ćemo više izgleda, da nas se poslušaju, ako ne sluša.

Ne može se intelektualce izvrgavati tome, da se moraju odreći nas. Poglavnik je izgubio sve kad je izgubio ljude uma. Radić je grobar Hrvatske zato, jer je sve ne seljake prozvaao pokvarenom gospodom, a popove lopovima, i nije imao tko povesti narod u revoluciju. Mi ne smijemo tu pogrešku napraviti za volju efimernog (**kratkotrajnog, prolaznog, mo**) taktičkog uspjeha. Jeli Enver i Horić, respektivno, napisao svoj članak ili dao Vam ovlast.

Poznavajući mentalitet tih ljudi , nezavisnost i rezervu do stanovite granice, ja dvojim, a ako sam se prevario, uzimam na sebe pogrešku. Nu u ni kojem slučaju nećemo dozvoliti, da kao Jelić (**dr. Branko Jelić, predsjednik Hrvatskog Narodnog Odbora, mo**) žongliramo (**driblamo, mo**) s imenima ljudi, baš zato jer ih poštujemo. Možda ćemo ih dobiti sasama, ali ne ako njihova imena upotrebljavamo na ovakav način. Zato je Jelić ostao sa torbarima, i zato je predmet sprdnje. Ja volim da ljudi dođu malo kasnije, ali sa uvjerenjem.

Ne vjerujem isto u svrsishodnost jedne takove **LA CROATIE**. Dobro je govoriti o Orientu, možda tiskati posebna izdanja za njih, ali nije naš cilj je vitlati odnose Bassa, Nasera, itd. u pogledu Braće. (**Muslimana, mo**). Ja nisam uvjeren da jedna hrvatska novina koja je namijenjena francuskoj javnosti, mora vitlati probleme onako kao što ih predstavljaš : ratovati protiv Francuske, Engleske, Sirije, itd. radi njene diplomacije. **ONI TO NE ČITAJU**, niti uzimaju ozbiljno, niti značimo šta za njih. Mi njima trebamo govoriti o Hrvatskoj i hrvatskim muslimanima, o narodu, progonima vjere, o vezi, o gospodarskim, vojničkim, strateškim, kulturnim itd. odnosima na našem području, a ne davati im lekcije šta trebaju raditi u Siriji, Jordanu itd.

Ne smijemo dragi Muftiću hodati po oblacima. Vi bi možda imali jače pero nego Walter Lipmann (**Walter Lippmann (1889-1974) američki kolumnist za vanjske međunarodne političke odnose, mo**), Alsop itd., čiji uvodnici kroje politiku, pokreću javno mnijenje, ali mi smo za njih limunada, i nema smisla igrati ulogu univerzalnih Do Quijota (**je junak Cervantesova romana sa fantastičnim i umišljenim idealima, mo**), jer ćemo svršiti u ludnici ili pokrepati po ubožnicima svijeta, ostavljajući kosti cijelom Banjaluku, a Hrvatskoj nećemo pomoći. Niti ima smisla davati Titu memorandume, ako iz njih ne stoje djela, a ta djela nismo u stanju izvesti. Rieči kad se repetiraju (**ponavljaju, mo**) postaju propaganda, ali i gube vrijednost.

Dr. Ramadan je Tebi i neki rod po ženi. Bio si s njim. Jeli on šef svega toga? Pa kad nam ne odgovara na pisma, ili zabašuri, onda šta ćemo reći beduinima, bassistima, i sto vrsta aktivista, mufttija, stranaka itd. Organizacija je u teškom stanju, naime Braća Muslimani, kao i Otpor, ali nije krivnja na nama, nego na "stratezima mira".

To će se poboljšati kad se promjeni strategija i politika, a sam si mi pisao da Ramadana tiskaju (u ovom slučaju, guraju, laktaju, mo) Amerikanci i drugi da ništa ne napravi za nas. I šta će tu jedna skromna hrvatska novina iz Pariza, čija je misija pred Francuzima rješavati pitanje Hrvata, a ne politiku Orienta, gdje je već Francuska davno obrala bostan, a bere ga i Engleska, (pitam se danas, dali današnji Hrvati razumiju ovaj stari hrvatski izraz "obrati bostan". Ja ću ipak reći što ja znam, da se kaže: obrao je bostan, za nekoga tko je bio u problemu, nije uspio, promašio je cilj, propao itd., mo), kao i njihovi saveznici.

Jedan memorandum u ime Središnjeg Odbora sa potpisima poslat delegatima je više svrsishodan, i ja ću ga tiskati, a i do sada sam tiskao sve što je od mene traženo. Napisani memorandum, original, treba dati pročitati. Ali govoriti opet o Kongresu, za koji spremamo posebno izdanje, a ne znamo da li će biti i da li će ga tko pročitati, ili uzeti na znanje i pretres, ili da li će nas tko predstavljati, mislim da nije uputno i eksponirati se i žonglirati sa tuđim imenima, i da sam ŠEFKI BEG DOĐE TAMO I REKNE DA SMO HOŠTAPLERI, i sve je palo u vodu. Osim toga mislim da i mene treba konzultirati, na vrijeme, i osim toga pogledati da li imamo sredstva za to.

Evo pred pola sata dobio sam od jednog prijatelja ovu obavjest :

"Dne 22. studenoga 1963. u 16 sati predsjednik iračke republike, pukovnik Arif, pozvao je u predsjedništvo republike poslanika Ujedinjene Republike u Bagdadu i zamolio ga da uruči Predsjedniku Đamel Abdul Nasseru jednu predstavku u kojoj iračka Vlada moli predsjednika Nasera, da prosvjeduje kod jugoslavenske vlade zbog položaja muslimana u ovoj komunističkoj zemlji, tražeći uspostavu svih vjerskih i političkih sloboda.

Budući između Iraka i Jugoslavije ne postoje prijateljski odnosi, predsjednik Arif je izabrao ovaj put, naglašujući u svojoj predstavi predsjedniku Naseru, da se obraća njemu radi posredovanja temeljeći se na iskrenom prijateljstvu koje obojicu veže. Ujedno je Predsjednik Arif uputio svoje iskrene pozdrave Hrvatima muslimanima, naglašujući da će uvijek pomagati u okviru svojih mogućnosti njihovu pravednu borbu".

Ovo je sigurno. Nu kad bi bilo optimističko, mi ipak moramo ovo iskoristiti, kao i sve druge, tamo i ovdje, u raju ili paklu, ali ne smijemo potpisivati ljude bez njihove dozvole, jer i oni imaju jezik, novine, mogućnosti i onda sve pada jer nam neće vjerovati ni ono što je zaista istina, kao ovaj telegram.

NISU STVARI ONAKVE KAKVE IH HOĆEMO GLEDATI, nego kakve jesu. Psihološki rat treba provodati željeznih živaca, i znati razlikovati želje, koje su nam identične, sa stvarnošću, koja nam je jednako poznata.

Bilo bi mi drago da shvatiš gornje i odgovoriš sa podacima, koje sam te molio. Meni sa kuburom u ruci govoriti je trošiti vrijeme. Srdačno te pozdravlja odani Ti Maks.

Nadodano na poledini pisma rukom/olovkom:

Dragi Dabo !

Pročitaj, misli malo o ovom. Ne možemo ispadati smiješni i neodgovorni.

Pozdrav. general Drinjanin.

(Tko je imao priliku pratiti Pisma Maksa Luburića ili kupiti knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA", mogao je tu pronaći u mnogim pismima kako se je organizacija "BRAĆA MUSLIMANI" zalagala za naš hrvatski slučaj kod islamskih i Arapskih država, ali s tim da su ove bile spremne priznati Hrvatsku Državu kao muslimansku državu. Na to je general DRINJANIN odgovorio sa jednim VELIKIM NJET. Mo. Otporaš.)

Posljednje uređivanje od Bobani : 21-05-2015 at 00:07

21-05-2015 05:09#467

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GESLO HRVATSKOG NARODNOG OTPORA = "I D E M O - N A P R I J E D"

general DRINJANIN

5.XI.1967.

Dragi Ratko !

Potvrdio sam ti primitak tako dugo očekivanog pisma. Bio sam zadnjim događajima i Obranama jako zaposlen, a htio sam da dođe stric Došen. ([Ante Došen je sin Ministra i predsjednika Hrvatske Državne Vlade NDH Marka Došena, mo](#)), da s tobom razgovara prije, nego ti pišem. Nadam se da je to tako bilo. S tim smo dobar dio razgovora putem pisanja uštedjeli.

Naime on je bio onaj koji je tumačio glavni dio pisma. To si mi ti pisao, to mi je i on sam rekao, i to sam odmah znao, jer su mi tako pisali svi oni, koji su s njim bili u stalnoj vezi, osobnim, telefonskim ili pismenim putem. Ja sam s njim razgovarao dugo i iskreno, i rekao mi je da sam u pravu. Nu ipak šaljem ti napr. kopiju pisma kakvog su slali našim ljudima, pa tako i Batušiću, gdje ih se poziva itd. U Švedskoj su jednostavno rekli, da je sa mnom osobno uređeno i Orlovićevi tajni agenti, koji se kriju iza ovoga Jelićeva Odbora, kao i Geze Paštija ([Osnivatelja i prvog predsjednika HRVATSKOG REVOLUCIONARNOG BRATSTVA, HRB, kojeg su Udbini agenti kidnapirali 1965. godine u Nici, Francuska, mo](#)), jednostavno su pozivali ljude da stupaju u LEGIJU I HRVATSKO REVOLUCIONARNO VIJEĆE.

A to su bili oni, koji su prodali i Draganovića, kojima ima zahvaliti smrt Šimundić i mnogo šta, što će se tek razjasniti. Da li sam ja smio pustiti da u moje ime govore Udbini agenti skriveni iza Jelićevih jebivjetra, kojima je dosta da viknu: Živio Jelić, Živio Varoš, Živio Draganović. Mnogo toga, mnogo ima, i to ovog časa ne mogu obraditi, jer preispitujem stvar, a obraditi ću za Vas nekoliko u tajnom okr. pismu.

Rekao sam stricu da mu je mjesto bilo u Clevelandu, a ne u Švedskoj, gdje ne pozna nikoga, a gdje sve vrvi od Udbe, a ni u Munchenu, gdje jednog ozbiljnog čovjeka nije bilo, nego maškarada Jelićeva. Čak mu ni Mile Rukavina ([kojeg je skupa sa njegovim suradnicima Vida Maričića i Krešimira Tolja Udbe ubila 29 listopada 1968. godine u Munchenu, mo](#)) nije htio potpisivati, dok ne dobije od Vrančića. Ne može se ozbiljno govoriti o akcijama u domovini ovako, ne može se ovako raditi ni u vatrogasnom društvu ni u ženskom klubu. Nisam mogao ni svakome u pismu sve to pisati, a ni objaviti u novinama. Dobio sam stotinjak pisama iz Evropskih zemalja o stvaranju REVOLUCIONARNOG VIJEĆA I LEGIJA. Morao sam ovako u okr. pismu obavijestiti ljude. Ako stric to nije sve tako rekao nakon dolaska, onda nije vrijedno gubiti vrijeme. I ako mi moramo činiti ono što kaže stric, , a on ono što kaže Jelić, iz obzira prema obzirima, onda smo prestali biti uopće

jedna organizacija, i svršiti ćemo kao i svi odbori koje je pravio Jelić. Ja te molim da razmisliš o svemu tome, da govoriš sa stricem i da mu kažeš sve ovo, ako on tebi to nije rekao.

Da ja nisam uzeo u obzir stvari koje ti sugeriraš? Možda se je koje pismo Tvoje izgubilo, možda se zamijetilo među ogromnim hrpama papira, bilo za Obranu, bilo u pošti, možda nije stiglo, ili ti moje nisi dobio. Nu ni uz najbolju volju ne mogu da dokučim u čemu bi se to sastojalo. O radu uvijek izmjenjujemo misli, i ja sam se tebi manje više javljao, a dugo vremena od tebe nije bilo pisma. Sam stric mi je govorio i pisao o Tvojim bolestima. Kao savjestan čovjek neka ispita događaje i jednom se i o tome mora govoriti. Jelića su mogli sto puta odnijeti u Jugovinu, ali im više koristi ovako, da pokriva njihove agente. Imam sada podatke o nekim našim Hercegovcima, koji služe Udbu a tamo se kamuflirali. Bit će svega skorom. Ja ću sve ovo još obraditi u okr. pismu povjerenicima, ali želim znati prije da li si govorio sa stricem. On je obećao i rekao da ide u Toronto.

Ima i mnogo drugih stvari o kojima ću pisati u okr. (**okružnom, mo**) pismu i dati na sve odgovor, kao i impresije moje o sastancima s ljudima, stanju itd.

Poslao sam ti materijal o Clevelandu, zatim moje okr. pismo koje sam poslao na 120 adresa u Kanadi, i na 80 u Usa. Obavijestio sam i neke druge da Vas pozdrave, a poslao sam nešto tih pisama i Nosiću i Vlodeku, a na Tebe veliki paket.

Gotova je i Obrana i sutra ide 500 kom. kao i zadnja. Poslat ću i okr. pismo predvodnicima sa sugestijama za Radni Skup i pozdrav. Ovog časa samo ono intimnije i osobno između nas dvojice.

Svugdje sam te stavljao za uzor. I Vlodek to čini, i stric Ante, i svi naši. Svi smo svjesni tvoje žrtve, pa i Lenkine, (**supruga Ratka Gagre, mo**) za stvar Otpora. Nema pisma ni jednog od naših, koji nije govorio o tvojim zaslugama tamo. To što zajebanti govore, kritikanti pišu, to ne možemo spriječiti. Napada se ljude kojih se boje. Mrtve nitko ne napada, niti one koji nisu aktivni. S tim treba računati.

Stanje tvoga zdravlja isto nas sve zabrinjava. Pisao mi je to i stric i ja sam Vlodeku pisao. Kad si išao u Cleveland i opet sam pisao i bio sam donekle mirniji, jer mislio sam da si ipak bolje. Drago bi mi bilo da si mogao doći (**kod njega u Carkagente, Španjolska, mo**). Nu kada si smatrao da ne možeš, jer si previše toga morao sam obaviti, kao da si i došao, ili više, jer znam da mjesto tebe drugi to ne bi obavili. Nisam liječnik, ali znam dosta, pa samo mogu savjetovati, da učiniš ono, što kažu liječnici. Znam da je teško sa suradnicima, nu meni je i gore, jer ti ih barem vidiš (**svoje, Gagro, Gagrine, suradnike, mo**), a ja moram ustanoviti sve to putem pošte, putem frakasakoje takovi ljudi prouzrokuju itd. Znam da tegliš za našu hrvatsku stvar, znam da Otpor tamo dobrim dijelom leži na tvojim leđima. Eto na pr. iz Hamiltona kao da su pomrli, ni riječi, ni pozdrava, ni obračuna, ništa. Što mogu? Nama je svakako savjest čista, jer smo sve učinili što smo mogli i često malo i više.

U pogledu DRINE LTD. pisat ću svima, pa da se ne mučim posebno, jer ne stignem. Dakle o tome neću komentirati u ovom pismu.

U pogledu Pave Gagre: on je veliko srce, borac, ali nema političke škole. Roveru sam odgovorio ukratko: ako hoćeš raditi kao Otporaš onda se dogovori s njim, (**sa Stjepanom, Stipom Brbić, mo**) a ako hoće na domovinskom sektoru (**Neki su me posebnim kanalima pitali: KAKAV JE TO BIO DOMOVINSKI SEKTOR**, našto sam im odgovorio da bi trebali pitati pok. dra. Franju Tuđmana i druge, pa neka oni kažu koji je to bio domovinski sektor. Poznato je danas a to nam potvrđuje i postojanje RH da je postojao DOMOVINSKI SEKTOR, mo), dođi k meni, pa ćemo razgovarati. Brbić je bio tamo i svega čuo. O tome ćemo isto posebno.

UDBA VODI SVE TE VIKIČE.

Ja sam siguran u to da Udba troši milijune koji negdje moraju doći do izražaja. Njima nije opasnost od prljavih fukara, koji okolo dreče i kompromitiraju, ali i špijuniraju i Nijemcima i drugima jave

svakoga. Pričekaj dok opišem AZEVE. (Vidi "Obrana" br. 75/76 prosinac 1967. Tu general opisuje tko je bio AZOV i njegovu ulogu. Vrlo interesantno! Ukratko: to je jedan dvojstruki doušnik, agent. General u ovom slučaju AZEVE prenosi na UDBAŠE, mo). Rover mi na to nije odgovorio. I nije došao. On je opet išao na sastanak u New York, ali nama je toga puna torba. Uostalom nije bio s Vama tamo, nego sa Oršanićem. Ja tu ne mogu ništa učiniti i neka Cecelja i Štir pišu što hoće. Ti znaš da nije istina, znaju i drugi s kojima smo se kroz godine savjetovali.

Bio sam i sa Meštovićem (Dr. Mate Meštović, sin hrvatskog Kipara Ivana Meštovića, kojeg sam osobno poznao i u mnogim stvarima smo zajednički surađivali, mo) i sto drugih, pa i sa Marasom. O tome ću pisati posebno. Oni ne žele da se to zna Vani, pa zadrži za sebe.

Ostojić nije bio kod mene. U pogledu knjige ja dijelim tvoje mišljenje i rekao sam i usmeno Prceli (Radi se o knjigi OPERATION SLAUGHTERHOUSE na engleskom jeziku, a na hrvatskom KLAONICA, koja je tiskana 1970., mo), ali on vjeruje i mislim i drugi u Clevelandu da to treba tiskati tamo, a ja tu ne mogu ništa učiniti. To sam rekao svima, jer su me pitali. Rekao sam i stricu, kad je tu bio, a i samom Prceli i opet sam ponovio. Dreče mnogi. Nu oni u Clevelandu nisu zato. I kako vidim sada da je i Kamber napao Prcelu. Tu je preko 6.000 dolara i nema knjige, te vele, i kasnije ju neće nitko kupiti i svršiti će kao i ona druga u fabrici papira. Mene to boli, ali ne mogu promijeniti.

(Ovđe ću reći nešto što je meni poznato a to je da su jedni htjeli da se knjiga tiska u tiskari DRINAPRESS a drugi su energično bili protiv toga. Ti "jedni" i ti "drugi" su bili, uz ostale, više manje, ČLANOVI ODBORA ZA ISTRAŽIVANJE "BELIBURGA". Prvi sastanak je bio negdje u listopadu 1960. godine u kući Ivana Džebe u Clevelandu. Iz velikog općehrvatskog interesa ovaj odbor se je povećavao, tako da je kasnije postalo kao jedno šaraveto društvo zajedljivih intelektualaca. Svi su htjeli biti u pravu i imati prvu i posljednju riječ. Koplja su se lomila najviše zbog imena **Maksa Luburića**. Jedni, ne da nisu htjeli uzeti njegovu analizu POVLAČENJA HRVATSKE VOJSKE, nego nisu htjeli ni da mu se ime u knjizi spominje. Zato ću ovdje donijeti jedan izvadak iz knjige HRVATSKI HOLOKAUST II, ZAGREB 2005., st. xxxi:

GRMLJAVINA PROTIV ANALIZE GEN. LUBURIĆA

Grmjelo se protiv mene i s mnogo drugih strana, i to zbog sasvim drugačijih razloga. Najveći gromovi su pucali zbog analize gen. Luburića o posljednjim danima NDH i o povlačenju hrvatske vojske. Željelo se da i mi u knjizi Operation Slaughterhouse, poput knjige koju je na španjolskom izdala Studia Croatica i poput iste koju su na hrvatski preveli prof. Vinko Nikolić i dr. Franjo Nevistić, izostavio ono što je Luburić napisao. Stizala su mi pisma od dr. Kambera, dr. Hrašćanca, dr. Mandića, dr. Kordića. dr. Eterovića i drugih, te čak i od samog Draganovića protiv Luburićeve analize pred-bleiburških zbivanja u Hrvatskoj.

Najteže je bilo primiti objede od Draganovića, jer ih je on postavljao kao uvjet svoje suradnje s našim Odborom. Nažalost, njegova suradnja u pisanju i ilustriranju naše knjige NIKADA NIJE STIGLA! Želeći da je odbijemo, naš Odbor je jednoglasno odlučio: ANALIZA GEN. LUBURIĆA NE SMIJE UČI U KNJIGU, KAKO BISMO PRIDOBILI DRAGANOVIĆEVU SURADNJU I SUUREDNIŠTVO U NJOJ! Niti nakon ove odluke niti nakon isplaćenog honorara, Draganovićeve analize nikada ne stigoše! S druge strana, povjesničar dr. Guldescu odlučio je NE SURADIVATI NA KNJIZI AKO U NJU NE UVRSTIMO LUBURIĆEVO POGLAVLJE!!!

Znajući za neprestanu moralnu i materijalnu pomoć koja je Odboru stizala od dra. Kambera, jednom sam mu pisao kako je držanje i drugih Hrvata protiv Luburićeve analize upravo SMIJEŠNO, jer ljudi neosnovano kritiziraju ono što uopće nisu pročitali. Zato ga pozvah da bude gost u mojem domu u Clevelandu te da pomnjivo pročita i prouči opis generala Luburića - Konac hrvatske vojske,

kako smo ga dr. Guldescu i ja, s pišćevim odobrenjem pripremili za američku čitateljsku publiku. Kada je dr. Kamber pročitao to treće poglavlje naše knjige, uskliknuo je: "Ivane, sada sam ne sto nego dvjesto posto za to da Maksova analiza doslovce uđe u našu knjigu kako sam ja u manskriptu pročitao!" (Analiza generala Luburića o povlačenju hrvatske vojske prema Austriji se može naći u spomenutoj knjizi na stranici 37 do 56, mo. Otporaš.)

Penavića je bilo više, a jednoga se sjećam i znam da se je bio oženio. Valjda je to njegov sin. Pozdravi ga.

LUKI DRAGIĆU ĆU PISATI. Hvala na adresi.

Odbornici? Znam sve da je kako mi veliš. Ti si se i ljutio i Vladek, jer sam i previše pisao mnogima. Nu sve je to u nadi da će se ipak pronaći čovjek. Ista je stvar i drugdje, jedni bi što ne znaju, drugi bi u revoluciju, kad bi to bilo kao u svatove, i treći obećavaju, ali ne učine. Ipak svugdje vuku stari. Eto Bebek (Željko Bebek bivši urednik OBRANE i radnik u tiskari DRINAPRESS-a, mo) su mi bili preporučili kao najboljeg, pa sam ga morao u deset gurati iz kreveta. Da je htio revoluciju ostao bi u Hrvatskoj, a da je mislio ići u akcije, nebi dolazio preko mora u daleke zemlje, on i većina drugih. Mi govorimo i pišemo, ali oni ne čitaju.

Ismet je isto problem. (Radi se o Ismetu Čerkiću iz New Yorka, člana organizacije HNO, mo). Zahvalio se na svemu i neće da bude ni povjerenik, ni ništa. Pisao sam mu a i stric je rekao da će govoriti. Pisao mi je i Krstić i s njim podržavam izravnu vezu. Osmanagića (Fadil, mo) pozdravljam i Nefia, stavljam pjesme. Možda da ipak Ismet ostane Povjerenik "Drine", a Kristić i drugi da vode Ogranak. I o tome posebno. Stric ipak ima na njega utjecaj. Možda će se srediti. Ismet misli da ga ne vole jer je musliman. To su delikatni problemi. Ja ga tješim, pišem, kao i svima, ali što mogu? Ako dođe na proslavu, pokušaj smiriti, ako ne, zovi Kristića i prijatelje.

Od Buntića se meni javila samo Mira (Mira Buntić, vidite gore opis # 463, mo) i o tom sam ti javio. Ona je sa Zorom (generalova polu sestra, udata za pukovnika Jakova Džala, mo) dobra. Izmijenili smo nekoliko čestitaka, pozdrava i to je sve. Uglavnom malo ih je o njima dobro pisalo. Optužuju ih za nečiste poslove, i za suradnju sa partizanima. Osobno ih ne poznajem, osim Mire, i ovu prije nisam poznavao, a niti čuo. Za ove u Munchenu ne znam ništa, ali tamo ih ima na stotine, koji švercaju, trguju, putuju u Jugovinu, špijuniraju, i prodaju ljude Titi, kao sada Draganovićeve prijatelji njega. Ima i tu nekih muslimana povezano i to će nam dosta jada zadati.

Za Šimundića (Marijan Šimundić, agenti Udbe ga ubili u Njemačkoj, mo) isto svega pišu. Sve je to izmiješano: Šverc, Udbe, revolucija. Iz Njemačke mi isto kažu. Nu propagandistički treba baciti na Udbe.

Pitaš me za Argentinu i Australiju. U Australiji vuče jadan Brabić. Sada je bio obišao skoro sve i malo sredio. Prodajemo 150 Obrana u Sydneyu, ali jako malo materijalne koristi, jer ide po tamošnjim cijenama. HOP dijeli džabe, Jelić isto, a iz domovine po novinskim redovnim cijenama, pa se ne može. Moralno je to mnogo, jer kupuju i mnogi koji se boje terora, i probija se led. Rover je na pijankama zaludio našto mladih, i prema svemu njega smatraju šefom Bratstva, a i napad na njega (1965. godine netko iza busije je napao Srećka Rovera, ozlijedio ga i izboden nožem, a da se nikada nije saznalo tko je to bio i zašto. Naravno da je samo jugoslavenska tajna služba Udbe i njenih doušnici su imali veliki razlog napasti i usmrtno djelatnog državotvornog Hrvata. Ovaj incident je u veliko bio prikazan u australijskim medijima, mo) je bio obračun tih grupa koje Udbe bičuje i huška.

Kao i drugdje i prema svemu ako je Geza (Geza Pašty, Jure Marić, Josip Senić i drugi su 1961. godine u Australiji osnovali HRVATSKO REBOLUCIONARNO BRATSTVO striktno po sistemu

svih revolucionarnih zasada/pravila, mo) zaista ubijen, onda su to oni bili a ne Udba ni poslanstvo. Medić (fra. Rafo Medić iz Njemačke, mo) mi je pisao da su ga vidjeli u Švedskoj. Sada to istražujemo. Novina ide, naravno redovnim putem. U Argentini ne valja novac ništa, pa skupe veliku količinu, koja promijenjena u dolare ne vrijedi ništa. Lukas i Šušić i Dinko i svi su dobri, rade, guraju, ali ništa im novac ne vrijedi. To kao naše kune što su bile u zadnja vremena. Dakle s materijalne strane i unatoč trudu i žrtvi ljudi, slabo.

U pogledu Tomića (braće Srećka i Rudija, mo) i suda: ja isto ne vjerujem u bilo kakvi uspjeh. Ja sam siguran da sam i pisao, točno kako si mi i pisao, ali ne znam ovog časa kome, pa ti ne mogu kazati, jer bi morao vraćati po staroj pošti. Ako ti misliš, da moram nešto i nekome napisati, javi mi to. Znam da sam pisao i iznio moj stav, ali ne bi Bog sve to držao u glavi. Javi. Prcela je isto tužio i obustavio, potrošio pare i ostao posran. Ja znam da sam i to pisao.

(Tako su protiv mene dijelili letke pred hrvatskom crkvom u San Jose Californija da sam agent Udbe i da mi je stric visoki službenik Mostarske Udbe. Tužio sam trojicu koji su dijelili letke. Ova trojica na saslušanju su prozvali devetoricu (9) drugih, sve redom dobrih i poštenih Hrvata mojih osobnih prijatelja. Ja sam čak morao od Općine Velika kod Požege tražiti službenu osmrtnicu koja će potvrditi da je moj stric Mate Boban živio u Velikoj od veljače 1954. godine sve do 21 rujna 1966., kada je moj stric umro u Velikoj od posljedica u saobraćajnoj nesreći. Kad je jača pritiskala najjaču, to jest, na saslušanje došli, jedan po jedan i suočili se s istinom, ustanovilo se je da su bili naivni i povjerovali jugoslavensko/udbaškim smicalicama i pričama, mo. Otporaš.)

U pogledu poslovanja: ja sam Vladi pisao točno što si mi ti rekao, jer su oni mislim pisali da ti mogu naškoditi. Bijedno je to, da se ljudi hvataju zato. Molim te jedno:

URED I DA MI SE ODMAH POŠALJE SVE BROJEVE TOMIĆEVA "NAŠEGA PUTA" I POŠALJI MI AVIONSKI SVE ŠTO IZAĐE. UREDI S KIM PRIVATNO DA S TIM GOVNIMA NEMAMO POSLA, ALI JA TO NE DOBIVAM I NEZNAM ŠTA PIŠU IAKO TREBA SVE PRATITI, JER IMA NEKADA STVARI I PODATAKA KOJE MORAM ZNATI. UREDI TO ODMAH. Ja od onih napadaja dalje nisam ništa dobio od njih i ne šaljem njima jer si mi ti tako pisao, da im ne šaljem.

Vidiš kako je to neugodno, kada svatko interpretira jednu vijest. Ja sam u toj stvari apsolutno postupao kako si mi savjetovao i znam da sam pisao u onom duhu kako si mi javio. Samo Vladeku sam posebno pisao. Uostalom ti se baviš prodajom kuća i to je posao, zar ne?

U pogledu obavještajnog centra o tome smo mnogo govorili. Nu vidim da su sada u Clevelandu postavili zato PIVCA (Ante Pivac časnik HOS NDH, mo). Hoće li što učiniti? O tome ću isto posebno pisati svim predstavnicima.

Šamija je lud, i ne treba Jeliću bolje svjedodžbe siromaštva. Tomicu, Gala i druge nećaš uvjeriti, jer iako su dobri itd. oni gledaju na sve kroz druge naočale. Daj Bože da ti Tomica (Tomislav Sertić poznat po svojim hrvatsko/državotvornim vatrenim govorima, mo) bude dobrim govornikom i da sve prođe dobro.

Ja ti ponavljam moju ponudu : ako bude trebalo i kad mogneš, dođi, najbolji liječnici ćete vidjeti, liječiti i neće te koštati ni centa.

(Ratko Gagro (1913-1975) je bio teški srčani bolesnik. Ljudi su pričali i tako se je govorilo da je obolio na srce uvjeravajući Hrvate jugoslavenske orijentacije da postanu državotvorni Hrvati, i te prepirke da su mu najviše štetile zdravlju. Ja sam u Domu Hrvatskog narodnog Otpora na Dupont Street-u u Torontu 1987. održao jedan govor pred nekoliko stotina Hrvatica i Hrvata. Poslije govora

iz publike su bila postavljena nekoliko pitanja, među kojima je bilo jedno: Gospodine Pročelnice imao ovdje među nama ljudi, članova naše organizacije HNO čije žene svake godine ideju u posjetu Jugoslaviji ...Pitao sam dotičnu osobu: Koliko njih ima, našto je išlo prošle godine u posjetu u Jugoslaviju, našto je dotični odgovorio: preko pedeset. Pošto je to bilo proljeće, rekao sam da ovog ljeta iz ovog velegrada Toronto, gdje ima preko sto tisuća Hrvata, treba ići u posjetu u Domovinu najmanje 5.000 Hrvatica i Hrvata. Udbi je olako bilo kontrolirati 50 Hrvatica, ali bogami neće joj biti lako kontrolirati 5.000 Hrvata. I kada bi mi tako činili iz svih naših hrvatskih zajednica u slobodnom svijetu, Udba bi gubila na terenu. To se je kasnije i ostvarilo, posjeta dra. Franje Tuđmana, koji je znao iskoristiti želje Hrvata za svojom Domovinom Hrvatskom. Mo. Otporaš.)

Daj bože da ne trebadne - jer je najbolje ne trebati ih. Nu kad treba, onda to treba uzeti ozbiljno. Nisam dovoljno pametan da ti kažem što bi trebalo učiniti tamo.

Poslao sam sve, one letke, proglose, okr. pisma i sada Obrane. Znam da ćeš i to sve učiniti. Nadam se nekom uspjehu, i sada ništa više ne mogu učiniti za Dan Otpora, osim okružna pisma predstavnicima, i nekoliko sugestija.

Pisao mi je naš dobri Stanić (Molim da se ne zbunite. Radi se o Ivanu Stanić, članu i dužnostniku HNO., pošteni čovjeku i vrlo požrtvovanu Hrvatu. Dali su oni iz istog mjesta odakle je i ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić, to ne znam, mo) da misli pokrenuti prigodom Dana (Otpora, mo) i sastanka pomoć za potrebe Glavnog Stana. Zbog prezaposlenosti i svega nismo si mnogo pisali, i nisam kukao. Ali bogami na kraju meni je ipak najgore. Ja sam isto napustio bogatstvo, ugodan buržuski život i sigurnost.

(Supruga generala Drinjanina Isabel Luburić Hernaiz je napustila svojeg supruga Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina 1960. godine. Koliko je meni poznato iz svih ovih pisama koje posjedujem i iz drugih izvora, generalova supruga Isabel je sasvim sigurno mislila da će se njezin suprug povući iz javnog i hrvatskog nacionalnog života, čim se je on razišao s Poglavnikom 1956. godine. Pošto se je general reaktivirao poslije Poglavnikove smrti, Isabel Luburić Hernaiz - na pritisak sa svih strana, pa i nekih istaknutih Hrvata - napušta svojeg supruga i svojih četvero djece. Koliko mi je poznato razvod braka je bio 1963., mo.)

I idem do kraja. Nu ne mogu fabricirati pare. Cijeli jedan imetak smo namakli i potrošili za propagandu, poštu, novine, vragove i tiskaru. Ja nisam nezadovoljan sa efektom, jer smo postavili jednu ideju.

Neću spominjati imena, ali pišu mi iz Argentine da su nekim našim poznatim ljudima došli sinovi i kćeri iz Hrvatske. Oni svi vele da do stvarnih uspjeha mogu povesti sam naše ideje. Stvar ide svojim putem. Mi ne možemo napraviti Svetce iz vragova, ni začepiti gubicu svim budalama, svim agentima, svim nezadovoljnicima. I sve druge nacije, svi ljudi, sve obitelji su takve. To su ljudske slabosti, koje se u emigraciji samo povećavaju. Ne daj da nam oni bičuju živce ni gone nas u očaj. Čini koliko možeš, a gdje ne dospiješ, nije se dospjelo.

Pokušajte pomoći materijalno, prigodom sastanka i Božića, jer drugačije ne ide. Treba nastaviti našim putem, jer samo on vodi do slobode. Bolje se drže kod kuće, nego u emigraciji. Oni od mene traže, ja od Tebe i jedne grupe naše ekipe. Nema drugog puta. Naša tragedija je manja od onih, koji su svršili u jamama, na Golom Otoku, rovovima, a za istu stvar. Sabrati snage, srediti zdravlje, izbrojiti se i idemo, ali ne glavom kroz duvar, jer se lupa glava, a ne probija se duvar. Jedno je govoriti o revoluciji, a drugo je praviti ju. Budi uvjeren da to znaju svi oni, koji obilaze oko nas kao mačak oko vruće kaše. Inače ne bi s nama razgovarali. Boje se i ići protiv, i biti s nama. Mi se nismo usrali. Bili smo prvi s Poglavnikom, prvi u pobuni, prvi u novoj rekonstrukciji, i prvi u idejama. **I idemo naprijed.**

Dobiti ćeš dakle još nekoliko pisama i obavijesti o općim problemima. I ako imaš nešto što ti je na srcu, piši. Ja bih se osjećao nesretnim kada ne bi imao suradnika koji su kadri istinu reći. Osjećao bi se isto pregaženim ako ne bi bilo ljudi koji bi znali imati vlastitih mišljenja, ali usvajaju mišljenja većine. Ima i nekih stari koji bi htio to drugačije, možda i ja, ali neki drugi ne. Pa i njima valja zadovoljiti. Mnogo ravnoteže, mnogo balansiranja, mnogo strpljenja i živaca, truda, ljubavi i žrtve uložiti. I još uvijek nemoj zastati. **Idemo naprijed.**

Pozdrav svima!

Tvoj Maks.

22-05-2015 01:50#468

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

U OVOM OKRUŽNOM PISMA GENERAL DRINJANIN ODGOVARA DRU. MUFTIĆU (vidite opis #466)

(General Drinjanin je pisao ovo Okružno pismo i poslao svojim najužim suradnicima. Jedan od tih suradnika je i gosp. Ante Kršinić iz Californije. Ako se povratite na opis pod br. #466, tu ćete naći oštrinu pisma kao odgovor generala Luburića dru. Muftiću. Iz ove Okružnice ćete za sigurno saznati mnogo više o toj **ZAVRZLAMI DR. MUFTIĆA**. Ovo Okružno Pismo se nalazi u knjizi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA"** na stranici 205-210. Mo. Otporaš.)

Dragi Ante! (Ante Kršinić, mo) Ja ovo šaljem samo za Tebe za Kaliforniju i Rudija za ostali dio USA. Na diskretan način učini što možeš iako znam, da nije lako. Moramo pohvatati u naše ruke sve konce, jer će stradati ljudi u rukama neodgovornih

Grli Te Tvoj Maks (Ovo je napisano rukom gore na vrh pisma kao jedan dodatak, mo)

Maks, 30 ožujka 1963.

Dragi moji !

Pišem ovo okružno pismo vama nekolicini najužih suradnika da vam za 10. Travanj 1963. dadem, kako sam obećao, jednu sliku naših prilika. Na vama je, da mi u prvom redu svaki od vas dade iskren odgovor, uvijek gledajući sa sveukupnog stanovišta, a zatim da u vašim krugovima postupite shodno potrebama. Kada od vas dobijem odgovor, napisati ću okružno pismo za širi krug i javno.

1. Mnogi od vas tražio je obavještenje u pogledu naše suradnje u operaciji **"Orient"**. Nekima od vas nisam odgovorio na ta pitanja ili uopće nisam odgovarao, jer u glavnim pitanjima nisam imao dovoljno elemenata za dati vam pravu sliku. Dr. Muftić bezuvjetno pripada **"Braći Muslimanima"**, a sa drom. Ramadanom stojimo u vezi, razgovorima i zajednički nastojimo postići nešto za našu stvar. Voljni su s Otporom surađivati, a učiniti će vjerojatno i dosta usluga hrvatskom narodu na političkom polju. Nastavljamo u tom pravcu, a dr. Ramadan putuje u USA, gdje će se sastati s Erićem, a vjerojatno ćemo organizirati sastanke i na drugim mjestima između naših i njihovih predstavnika. Poneki od braće imao je rezerve u pogledu dra. Muftića, nu ja vjerujem, da ne treba biti bojazni, da bi isti radio za komuniste ili Srbe, pa nam se je ograničiti na to, da surađujemo na

političkom polju do onih mjera, do kojih organizacija "**Braća Muslimani**" hoće i može učiniti.

Treba imati na umu, da oni svugdje imaju pristaša i mogućnosti, da imaju svoje ljude na mnogim visokim položajima u islamskim zemljama, iako nemaju potpunu vlast nigdje. Njih treba smatrati neke vrsti klerikalcima i desničarima i k tome republikancima, pa u ovoj igri snaga na svjetskoj pozornici, gdje Rusija i Amerika pomažu ljevičarstvo i komunizam, kao i bezvjerstvo, nije njihova situacija najbolja. Time smo vam dali jasnu sliku političkog stanja, koje će ipak doći do izražaja, jer je jedan od naših velikih prijatelja i jedan od vodećih u organizaciji predviđen za ambasadora u Madridu, koja će prilika biti iskorištena u svibnju, nakon njegova dolaska. Novine te organizacije u raznim zemljama i nadalje o nama pišu i mi se povezujemo s njihovim prvacima.

Ovu liniju možete smatrati kao jednu od glavnih naših političkih suradnja, pa iako časovito "**Braća Muslimani**" nisu u ofanzivi, nego je to njihov neprijatelj Naser, ([podsjetimo današnji mladi hrvatski naraštaj na to da su Tito i Naser bilo jako usko povezani, kako osobno, tako i prijateljski, diplomatski, državnički i ideološki, mo](#)), imajmo strpljivosti i vjere, kolo sreće okreće se i ta će organizacija uvijek imati, poput katoličke crkve, veze i ljude i uticati će na događaje. Mnogo je istaknutih državnika u muslimanskom svijetu na njihovoj strani, pa bi moglo biti ugodnih iznenađenja u času zaoštreni odnosa između Amerike i Rusije, kada bi Amerika bila prisiljena tražiti pomoć u konzervativnim, tradicionalnim, vjerskim i desničarskim krugovima. Poduzeti su razni koraci s hrvatskim muslimanima ([da li mi Hrvati imamo danas hrvatskih muslimana, i dali imamo hrvatskih pravoslavaca???](#) Što se osobno mene tiče, a to je moje mišljenje danas, da bih prije povjerovao da imamo hrvatskih pravoslavaca nego, recimo, na svu žalost, hrvatskih muslimana, mo) u emigraciji, te je mnogo truda uloženo u tom pravcu. To ćete vidjeti u slijedećim našim publikacijama.

2. Isto tako mogu vam dati jasnu sliku u pogledu pomoći u sredstvima, koje bi mogli očekivati od naših islamskih prijatelja. Rekao sam nekima od Vas u svoje vrijeme, kada smo počeli razgovarati sa ljudima **org. Braća Muslimani**, a to je da su oni htjeli od mene dobiti u prvom redu ljude, kao i moju osobnu kolaboraciju, a za diverzantsku akciju **org. Braća Muslimani** na izvanhrvatskom području, tj. prema potrebama organizacije, koja se nalazi u stalnom ratu sa ljevičarskim Naserovim i komunističkim agentima muslimanima u svijetu. Ja sam to odbio i nastojao svesti suradnju najprije na političko polje, pa me sigurno hrvatski političari, kad bi imali pameti, ne bi napadali, jer sam u tom pogledu bio oprezniji, nego mi oni to danas savjetuju. Ja sam htio najprije političku suradnju i javna politička i diplomatska priznanja Hrvatske, dok bi onda kao saveznici mogli razgovarati o vojnotehničkoj suradnji.

(Povijesti radi navesti ću jedan razgovor sa gosp. Živkom Vasiljem u njegovom stanu u Štuttgart-u prošle godine. Bio sam njegov gost u subotu 10 i nedjelju 11 svibnja 2014. Nismo se vidjeli za pune 54 godine, kada smo se rastali u Parizu u travnju 1960. Živko Vasilj je bio kod generala Drinjanina skoro tri (3) godine, od 1962 pa do konca 1964., baš u to vrijeme kada se je od generala Drinjanina tražilo da pošalje hrvatske dobrovoljce u "**ORIENT**". Tada se je, po kazivanju Živka Vasilja meni prošle godine, da se je on isprao ispred generala Drinjanina i rekao mu: "Generale Vi možete otići u borbu za arapske račune samo preko mene mrtva. Ja Vam ne dozvoljavam ..." Živko Vasilj je još živi svjedok i ovo može posvjedočiti. Mo. Mile Boban, Otporaš.)

U tome smo izgubili dosta vremena, jer kako znate diplomacija je takova, a posebno na Orientu. Oni meni prebacuju, da se ne može bez akcija dobiti pomoć. a ja opet, da se bez pomoći ne može pokrenuti naš borbeni dispozitiv.

Radilo se najprije o diverzantskim akcijama, nu kasnije je došao rat sa Jemenom, i od mene se zatražilo dobrovoljce, istovjetnost borbe za iste ideale, jer i u Staljingradu smo se borili van teritorija Hrvatske, itd. Bilo je ponuda za tehničare, stručnjake, avijatičare, radiotelegrafiste, škole itd.

Predbačeno mi je da raste trava u logorima, gdje smo se trebali vježbati. Nu ja stojim na stanovištu, da je bolje da raste trava u logorima, nego da budemo začepkani u pijesku za arapske stvari. Ti ciljevi nisu izravni sa ciljevima Hrvatske. Mi jesmo saveznici za ciljeve Islama u našoj Državi (**čitaj Hrvatskoj, mo**), i ja ću ostati vjeran odnosima i ugovorima, ali nisu još Braća ništa učinila za Hrvatsku, da bi mi morali biti velikodušniji.

(Ova stvar se je rastezala par godina, dok konačno nije potpuno propala. Iako nisam bio izravno upleten u splet tih manevara, preko dra. Miljenka Dabe Peranića sam bio upoznat s ishodom svih tih povuci/potegni poteza. Zato se nije ni čuditi da su mnogi visoki dužnosnici Otpora tražili od generala objašnjenja, kojima je on često puta odgovarao osobnim pismima, koja ja želim sada iznijeti hrvatskom općinstvu kao povijesna zbivanja hrvatske emigrantske političke djelatnosti **HRVATSKOG NARODNOG OTPORA, mo**).

Tako : Mi hoćemo u svaku kombinaciju, ali oni moraju najprije zadužiti Hrvatsku, pa ćemo onda i mi kao islamska i prijateljska zemlja odgovoriti.

(Kako se je moglo i uočiti iz prijašnjih pisama da je organizacija "Braća Muslimani" isključivo zahtijevala da Hrvatska bude priznata kao islamska a ne katolička zemlja. Kroz generalova pisma će se moći uočiti kako se je on opirao da Hrvatska ne bude priznata kao islamska zemlja. To generalovo opiranje se rastezalo sve dok konačno od toga nije bilo ništa. Zato se je generala napadalo i okrivljivalo za taj neuspjeh, mo).

Stvar se pogoršala, jer je pao Kasem, gdje su Braća imali neke pozicije, kao i u Siriji, dok su novi režimi u rukama Nasera (**čitaj Tita, pošto su ona dvojica bili gorljivi suradnici u razbijanju organizacije "Braća Muslimani" i bilo koje suradnje između ove i OTPORA, mo**), a taj je protiv Braće, jer hoće da odijeli crkvu od države i provodi socijalne i agrarne reforme, a znate šta to znači za tradicionalne snage **"Braće Muslimana"**. S druge strane snaga Nasera bi mogla biti brana protiv Izraela i to mu pomaže kod malog arapskog svijeta. Sve u svemu ni oni nisu jaki, da nam pomognu, kako smo vidjeli pod br. 1. prijatelji su na političkom polju. Koliko će to biti? Ne znam!

Stvar kraljeva (**ovo je u množini, mo**) Huseina i Sauda nije ružičasta i mene ne bi čudilo, da i oni postanu emigranti ili kao Emir El Badr u Jemenu, koji nas je htio priznati i bili smo u vezi sa njima - ode u gverilu. Nu i ta gverila može durati, dok je Saud na vlasti, ali ako Naser počne u Arabiji, a to je moguće, onda će još manje izgleda biti za neku stvarnu oružanu pomoć u našu korist, a mi svakako nećemo spašavati vladarska prijestolja, kao nekada Hrvati Abdurahmanu III. u Kordobi. Pa i ako oni izgube prijestolje i zavlada Naser, sigurno je, da će postojati organizacija **BRAĆE** i ostalo će tada zavisiti o Naseru, koji nam vjerojatno nije neprijatelj, nego je s Titom išao iskoristiti Ameriku i Rusiju. Nismo počinili ni jednu pogriješku u tom pravcu, nismo ne iskoristili, a ako nismo što dobili, nismo ni izgubili. I čekati.

3. Pomoć odavde. Imam velikih prijatelja i opće simpatije. Stari su to računali s Titom i internacionalnim kolonijama. Nu ova je zemlja i sama morala voditi bitku za legalnost radi crvenih na jugu Francuske. Danas je to uredu. Francuska je pohvatala španjolske crvene vođe i internirala ih, a ovi ovdje OASovce.

(**O.A.S. (ORGANISATION ARMEE SECRETE)** koja se je pod vodstvom generala Raoula Salana opirala generalu Charles De Gaulle-u da dadne Alžircima Nezavisnost. De Gaulle je vojnim udarom skršio tu Salanovu tajnu vojničku vojsku. Oni koji nisu bili pohvatani su se razbjegli a poneki čak pobjegli i u Španjolsku, koje je Frankova vlast hvatala i sa francuskim vlastima ksure činila, tj. izmjene, mo)

Ima mira na Pirinejima i nitko ga ne želi pomutiti. Oni su morali računati i s međunarodnim

turizmom, jer je ova zemlja u 10 god. podvostručila životni standard, zahvaljujući turizmu. I onda međunarodni pritisak i k tome američki. Daleko smo od ove zemlje, naime Hrvatske, te se ovdje ne može praviti operativna baza, ali može **ODGOJNA** i to privatnim i individualnim naporima. Tu bazu već ovdje imamo i nešto je ljudi prošlo kroz nju i dolaze novi. To je sada već konkretno. Na političkom polju vezali smo njihov jači udjel nakon afirmacije muslimana. Nismo više ni tražili, a oni nam daju slobodne ruke u pogledu Konzulata, kretanja, rada. Ljudi koji ovamo dođu s pasošom kao turisti, mogu biti moji gosti i to ne u domu, tiskari i t.d., nego u - **ODGOJNOJ MOJOJ BAZI**, odu odavde i nema dokaza ni odgovornosti.

U carstvo glupih želja i priča spadaju vijesti, kako je nama nešto zabranjeno, posebno u pogledu "Drine". Uživamo apsolutno povjerenje, sada više nego ikada, (**general Drinjanin i HNO, mo**) jer smo uvijek znali braniti interese, (**Španjolske, mo**) ili ih barem imati pred očima, te smo to povjerenje zaslužili. Politički je rad mogao biti zabranjen **Poglavniku**, ali meni nikada.

"Odgojna" baza je tu i nijedan Hrvat se ne treba bojati u ovoj zemlji tako dugo, dok stoji pod mojom zaštitom i ne počini djela, za koja ja ne mogu odgovarati. U ovu zemlju dolazi skoro 10 milijuna turista, mogu doći Hrvati, koje ja pozovem, biti sa mnom, otići - bez bojazni. Ostalo je moja briga.

Nije to Jankapusta, jer nemamo granice sa Hrvatskom. Da je imamo, imali bi i Jankapustu. Ali imamo svoj kutić, gdje možemo odgajati ljude. Kakav oblik će to imati? To zasada ovisi o nama. Ja nisam nikada i nigdje tražio materijalne pomoći kod prijatelja u ovoj zemlji, ali ću je dobiti kad zatražim. Nu ja to neću dok ne bude vrijeme. Prema tome stvar je ovakva: ni od katolika ni od muslimana nismo dobili ništa. Mogli bi slati ljude u Španjolsku Stranu Legiju, nu ja to neću. Ni u druge - američke ni islamske. Možemo imati onoliko, koliko mognemo izdržavati.

4. "Akcija Drugog Koraka". Mogu vam reći, da smo isplatili stroj ove i instalacije tiskare. Tiskara je jedan skromni dom za one, koji će ubuduće tu tiskaru voditi, isplaćeni su i dokaz su naše snage. Istini za volju treba reći, da je to bilo omogućeno otkupom većeg broja dionica bojnika Tugomira, pa iako "Drina" duguje dvojici Hrvata po 500 dolara, imamo na zalihama skoro dogotovljenu novu "Drinu" posvećenu fra. Dominiku Mandiću (**br. 1. 1963., mo**) i ja se nadam, da ćemo s "Obrinama", "Drinama" te sa vojničkim priručnikom, koji je također dijelom izrađen i sa knjigama o vojničkom povlačenju "Od Ivan Planine do Bleiburga", koju započimamo za nekoliko dana, moći sami platiti dug i podržavati redovno izlaženje "Obrane" i "Drine" i korespondencije, dok održavanje kuće ostaje moja privatna briga i to ću ja urediti i platiti od moje zarade, dok smo skupa i u ovakvim prilikama.

Postigli smo, dakle, u 3 faze kupnju tiskare, ostvarenje veza i početak psihološkog rata. Nema nikakve sumnje, da smo u dosadašnjima fazama uspjeli i da sa ovim aparatom, kojega sada posjedujemo, možemo izdržati ovaj ritam.

"Akcija Drugog Koraka" - psihološkog rata u Domovini ja smatram prvom našom borbenom potrebom. Držanje hrvatskog emigrantskog tiska prema nama u zadnja vremena opravdava moju bojazan, da bi svi ovi, koji su na nas graknuli, to bili učinili, da smo počeli sa domovinskim akcijama bez njih. Dobar dio to čini radi moje osobe, a dobar dio zato, jer "odnesoše im slavu". Emigracija je dokazala, da nije kadra poduzeti ništa. Ja sam vam svima iskreno rekao, da ni mi do sada nismo bili kadri i zato nismo ništa poduzimali, nego smo u tri faze učinili pripreme. Sada raspoložemo s tiskarom, u kojoj možemo braniti sebe, naše akcije i prije svega ideju vojničke izvanstranačke koncentracije i njeno učešće (**suđelovanje, mo**) u hrvatskoj revoluciji.

Sada dolazi vrijeme akcije. Ja tu riječ u konkretnom slučaju nisam nikada izgovorio i sada je izgovaram, jer je za to došlo vrijeme. U prvom redu smatram, da je urednik "Drine" Bebek (**Željko, mo**) sposoban, da vodi publicistički dio naše organizacije, a drugo je - svaki psihološki rat mora imati svoje akcije, a ne samo svoju propagandu. Tako, ja se sada mogu posvetiti akcijama, a to je

preduvjet, da se nešto postigne. Ja neću izgubiti živce i neću se dati nadvikati po onima u našim redovima, koji bi htjeli jurišati na Beograd, a neće niti malodušnici niti piskarala osloboditi i smlatiti. Nakon što sam vam razjasnio dosadašnje korake i stanje naših veza u političkom i tehničkom pogledu s našim islamskim prijateljima, te razlog zašto smo morali uspostaviti svoj tisak na noge, ja vam ovo govorim o akcijama u najkonkretnijem obliku. Time dakle ulazimo unutar "Drugog Koraka" u period "Akcija Drugog Koraka".

5. Uvjeti i preduvjeti za akcije "Drugog Koraka".

Još uvijek se nalazimo u onom stadiju, gdje se moramo ograničiti na vlastite snage prema onoj - uzdaj se u se i u svoje kljuse. Moguće je da sam neke stvari u životu činio dobro ili loše, te da nisam bio dorastao nekim situacijama u stanovitim vremenskim dobima, ali se osjećam sposobnim i pozvanim za organizaciju onih akcija, o kojima vam govorim. Nisu prilike iste, kao nekada, ali i ja sam se odgajao u tom novom ambijentu i znam s čime i s kime se hvatam u koštac.

Mislim reći, da želim osobno te akcije organizirati i osobno za njih odgovarati. Ja sam godinama podnosio stanovite žrtve za očuvanje minimalnih veza, posebno kada sam osobno bio u boljim materijalnim prilikama. Osjećam se dakle sposoban za voditi tu stvar i svima vama velim bez razlike, da kako sam god bio elastičan u političkim i taktičkim potezima, u ovim stvarima sam vojnik i neću dozvoliti (ne želim unaprijed govoriti o scenama u filmu kojeg gledamo, ali, ukratko, ovdje se radi akciji HRB iz 1963 god., mo), da se u moje ime i u ime Otpora dogodi i jedna, (akcija, mo) koja ne bi bila po meni odobrena. Sve bih radije podnio, nego da moje ime i ime Otpora bude vezano uz jedan frakaso poput Kavranove akcije (Akcije Gvardijan, neki ju opet zovu Akcija DESTI TRAVANJ, svakako poznata pod imenom "Akcija Božidara Kavrana" 1974/1948, mo). Dapače, velim vam iskreno, da bih bio najsretniji, kada bi svu političku i publicističku stvar Otpora preuzeo bilo "Zapovjedni Skup", bilo neki Odbor, ili bilo kakvi forum, kojega bi stvorili mi, koji smo i Otpor stvorili i vodili do sada.

Ja bih najsretniji bio, kada bi emigrantski dio Otpora, sa općepolitičkim i publicističkim radom, bio u rukama osobe, koju se ne bi moglo napadati radi Jasenovca.

(Nama Hrvatima ne treba veća ispovijed i iskrenost od ove koju je upravo ovdje, u ovom pismu, rekao čovjek kojeg se sustavno napada i kleveće za sve ratne žrtve na području NDH od DESETOG TRAVNJA 1941 PA DO 8 SVIBNJA 1945. Ja ovdje otvoreno govorim, bez da govorim koliko je ili koliko nije kriv, da će ime Maksa Luburića živjeti dokle god bude živjelo i ime HRVATSKA. Kada se budu filmovi snimali o Maksu Luburiću, nesumnjivo će biti spominjano i naše ime HRVATSKA. Svakako treba uzeti u obzir da je Maks Luburić naša HRVATSKA POVIJEST, bez obzira kako su ga naši hrvatski neprijatelji prikazivali ili kako će ga prikazivati. Svakako da će doći vrijeme JAGME kada se bude film snimao o Maksu Luburiću, tko će ga glumiti. Mo. Otporaš.)

Vidjeli ste u Nevistićevom članku (Dr. Franjo Nevistić (1913-1984) novinar, pisac, jedan od urednika Studia Croatica u Buenos Airesu itd., mo), da kada je ostao posramljen i smlavljen Erićevom logikom, uhvatio se za jednu riječ (Jasenovac, mo) i soli nam pamet o tome, kako se ne može ubijati nedužne ljude.

Još se ne može govoriti o jačim zahvatima na hrvatskom području, ali da o akcijama "Drugog Koraka" i u Domovini i u emigraciji. Došlo je vrijeme tome i nakon što imamo svoj tisak, koji već može i bez mene funkcionirati, ja sam voljan početi (s akcijama, mo). Postoje potrebni uvjeti za to.

Možda da će biti pripadnika Otpora, koji će se dati zavesti na korake izvan moje kontrole. Ja takove akcije neću smatrati štetnim za Hrvatsku, ali ću se od njih ograđivati, jer koliko god mogu biti korisne, mogu dati povoda za jednu novu Kavranovu tragediju. Stanje sigurnosti, koje ja imam u ovoj zemlji, dozvoljavaju mi sigurniji kontrola, a to je jedan od preduvjeta za jednu akciju. Druga je

stvar polazna točka za akcije, kao i svi tehnički problemi sprovođenje istih ali svi ti moraju biti izvedeni samo i jedino pod mojom kontrolom. Tu nema elastičnosti i tu ćemo se igrati i svojim i tuđim glavama.

6. Naše veze s drugim organizacijama.

Eto, upravo smo poslali naše ljude na sastanak s jednom stanovitom domovinskom organizacijom, koja nam se javila preko svog povjerenika u Evropi. Može biti stvar UDB-e, a i stvar hrvatskog naroda, što se ja nadam, da i jeste. U isto vrijeme mogu vam reći, da smo se na jedan ili drugi način povezali s nekim ili svim grupama, koje o revoluciji, vojsci i borbi govore ili pišu. Neke grupe traže suradnju, neke se stavljaju pod zapovjedništvo, a neke nude razgovore.

(Koliko god danas, poslije preko 50 godina od kada je ovo pismo pisano, ovo moglo izgledati "zeleno", uvjeravam današnji hrvatski naraštaj da je kontakta bilo, i da se je intenzivno radilo na povezivanju domovinskih i iseljenih Hrvata. U tome su u veliko odigrali ulogu hrvatski "pasošari". Evo istinitog slučaja. K meni je došao u posjetu u Pariz sin mojeg brata. On je bio student na zagrebačkom fakultetu. Bio je kod mene više od jednog tjedna. Bojao se sastati s mojim prijateljima, što je i razumljivo. Ja sam radio u poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE gde sam imao pristup mašinama za kopiranje. Kopirao sam mnoge vrlo važne stvari za koje se u ex YU nije znalo niti se je smjelo znati, ponajviše partizanskih i komunističkih zločina, Udbinih zločina u emigraciji itd. Sve sam to pokazao mojem nećaku i rekao da on to sa sobom ponese. Opirao se je. Pripremao sam ga. Sebe sam stavio kao Udbaša koji će ga u Petrinjskoj po povratku ispitivati. Galamio sam na bratića, ono po Udbaški i partizanski, te mu rekao: Znaš šta, kada dođeš s vlakom Express Paris/Istanbul u Zagreb, odmah se uputi na udbu u Petrinjskoj, zatraži odgovornog Udbaša i ovu cijelu kutiju mu podaj i reci: Druže upravo sam došao iz Pariza i bio sam kod strica. Prisilio me da ja ovo donesem ovdje i dijelim među mojim kolega studentima. Ja to neću činiti, jer se s tim ne slažem. Ja druže vama ovo dajem. Tako je to bilo i time mojeg bratića pustili na miru. Poslije Konvencije HDZ u Zagrebu 26 veljače 1990. godine, nekoliko Udbaša iz Petrinjske su posjetili mojeg bratića i tražili od njega da ih on upozna s mnom kada se ja vratim ..., mo. Otporaš.)

Ja sam voljan u tom pogledu biti elastičan i taktičan, jer ne želim podrezati krila mladima, koji su te organizacije mimo nas stvarali, jer bih onda i ja bio svrstan u istu grupu naših staraca, koji su izgubili kontrolu nad našom mladom generacijom. Pokazalo se, da su neke vojničke grupe, koje su u zadnja vremena pod utjecajem bilo protiv nas upotrebljavane shvatile, da bez nas nema rješenja i putem pisama, sastanaka i posjeta spremno se izgladiti sve razlike. Time bi psihološki i potencijalno Otpor zaista bio ono, što treba biti, ako je centar Otpora raznih centara pod kontrolom vojske i jednog generala koji nešto o svemu tome mora znati i daje garancije, da nije u službi tuđina.

To je točno, gdje se sastaju predstavnici malih grupa, koje nastaju kao gljive iza kiše, bilo jer ih stvaraju agenti UDB-e, bilo jer su plod pobune hrvatskog duha radi srbokomunističkog terora, radi izdaje ideala predstavnika svjetske demokracije, bilo radi impotencije hrvatske politike.

Ja ću radi opreza svakome od vas najprije pisati o vezama na vašem području, a onda ćemo u sastancima ili vrlo skrupuloznoj vezi reći ostalo. Svakako se nadam, da nas neće predriblati UDB-a ni prestrašiti vikači, ni navesti na tanak led nestrpljivi. Na nas gleda hrvatski narod i eto sada polažemo ispit zrelosti. Ne zaboravite, da se Amerika odlučila pomagati Tita tek nakon Kavranove tragedije.

I još uvijek vam velim: radi se o akcijama drugog koraka, t.j. početka psihološkog rata. Koliko će u tome sudjelovati nama nametnuti ili ukopčani elementi, to je druga stvar i stvar vremena, opreza i dogovora. Voljan sam primiti pomoć, kolaborirati, ali ne dati se navući anonimnim grupama. Biti ćemo načelno širokogrudni, ali oprezni u provođenju zajedničkog. Neka nam dokažu svoju dobru

volju! Kada to bude, onda možemo govoriti o kakvim daljnjim akcijama pa i organiziranim strukturama. U tome je naša krvava budućnost, a ne u čekanju ni istrkivanju pred rudo. Budite strpljivi, javiti ću se svima u pogledu veza sa grupama, sa kojima imate veze na vašem području.

Ne treba biti ni pesimista ni optimista. Jedan poznati gospodin, kojemu nitko nije dobar, koji u riječima potamni slavu svih i svakoga, govorio je, da šta radi Luburić i - da mu treba dati 5.000 dolara i da vidimo, što će napraviti. Poduzeo sam preko 6 veza korake, da pozovem tog gospodina, da vodi jedan odsjek akcije i, ako je sposoban, neka preuzme vodstvo operacije, ako je istina da hoće, da je povjerljiv i t.d. I dobio sam od jedne veze poruku, da je voljan iz Amerike doći k meni u društvu drugog gospodina, ALI DA JA MORAM PLATITI PUT!?

Da vam ne govorim o drugim "velikim ljudima", koji govore o tisućama, akcijama, traže akcije i traže, kako ne, za sebe obzire - da na kraju nisu ni svoju "Drinu" platili. To je većina. Mislim onih "velikih". Nu ima "malih" ljudi, koji nude svoju ušteđevinu za kupiti oružje. I kada sam trebao sredstva i od njih tražio, za par dana sam dobio ček bez ijedne popratne riječi. Ima dakle svašta: "velikih ljudi", koji su se pokazali vrlo sićušnima u danom času, i ima "malih ljudi", koji su znali biti veliki. (slučaj danas s hrvatskim BRANITELJIMA I GENERALIMA koje se blati i napada samo zato što su sve od sebe dali da nam Hrvatska bude DRŽAVA SLOBODNIH HRVATA, mo). Tako će biti u pogledu suradnje s našim revolucionarnim i vojničkim saveznicima. Ni jednu ruku nećemo odbiti, bez obzira na riječi, koje su nas nekada rastavile.

7. Sada ili nikada -

Poručujem vam svima, svima, kojima ovo pismo šaljem. Tražili ste od mene akcije, nudili ste neka vas pozovem u tom pravcu i evo to činim. Do sada smo tražili za tiskaru, novine, putovanja, političke akcije. To neka (i dalje, mo) ide svojim putem. Neka to bude posebno, vodite to sa Bebekom, jer aparat propagande, odgoja, politike, vanjskih organizacija i t.d. neka ide svojim putem. Tražimo najbolje forme za taj dio rada, kao i do sada. I počnimo s novim, tajnim radom. Ja sam dao što sam imao za stvar tiskare, života, puta i mojih ljudi, koje sam iza sebe ostavio. danas "Drina" ima svoj dom i svoju tiskaru, urednika, veze, organizacije. Idemo dalje! Nitko od vas neće moći ni smjeti reći, da nisam bio voljan u dani čas izvršiti svoju dužnost. Ni ja vama ni povijest neću moći reći, da nisam imao s kim. Nu ja sredstva za to dobio nisam, jer nisam htio dati ni jednog čovjeka, niti ću to učiniti, osim za Hrvatsku i pod mojim vodstvom. Ako skrahiramo, skrahirali smo svi skupa. Ja vas ovlašćujem, da upotrijebite te moje riječi pred onima za koje mislite, da su voljni dati svoj obol za akcije i za oružje. Ima vas, koji mi godinama tražite ovlasti u tom pravcu i ja ih nisam dao. Na vama je reći mi, da vam potvrdim ove riječi, vama osobama ili institucijama.

Mogu vam poslati magnetofonsku vrpcu s riječima, koje ću snimiti, mogu vam dati pismeno izravno ili neizravno, jedino za ovaj čas ne možemo o tome javno govoriti u našem tisku iako možemo, recimo, stvoriti fond, kojega možemo zvati "Fond Drugog Koraka" i onda u "Obrani" objaviti pod pravim imenima ili pseudonimom, po želji onoga, koji doprinese. Jedna je iznad svake sumnje: bez dovoljno sredstava za sigurnosne mjere i za kupnju oružja i opreme ljudi

(poput Bugojanske Akcije poznate FINEX 1972., gdje su oni sami između sebe se POČESALI - ovo je stara hrvatska riječ koja se je upotrebljavala kada su ljudi u "ćesama" držali svoj novac iz kojih su vadili dobrovoljne priloge za uzdržavanje zajednice u kojoj su živjeli, mo),

Ja akcija poduzeti neću. Poduzeti ću ih do one mjere, do koje budu dozvoljavala sredstva. Voljan sam prihvatiti svaku sugestiju najužih suradnika, kao i izravni kontroli svakoga od vas, od kojih se više nudilo, da prenesu svoje ušteđevine i organiziraju asistenciju blizu mene. Prema tome, prvi od vas, koji dođe ili još prije, može biti blagajnik "Drugog Koraka", dok Bebek ostaje u onoj poziciji, u kojoj je danas u pogledu tiskare i naših publikacija. Eto, to je na znanje i vladanje svima vama, kao i svima onima, koji su se nudili za kolaboraciju u tome u raznim forumima.

Molim još jednom, da bi se svaki prinos za ovaj fond vodio kao takav i tamo i ovdje, te da se ne miješalo s priložima i pretplatama na publikacije. Može biti u istim pismima i na istu adresu, a to ćemo voditi Bebek i ja kao i dosada, ali uvijek posebno. Mislim da sam u ovom pogledu bio apsolutno jasan. Želim vam još napomenuti, da svi prilozi za fond "Grugog Koraka" budu na ime Luis Luburić. Tako će se ovdje voditi taj fond. Za ovu stvar uvijek slati u čekovima i preporučenom zračnom poštom.

Znam, da će mnogi od vas postaviti pitanje kako i odakle će se smoći sredstva, posebno sada, kada su se mnogi žrtvovali za druge stvari, obranu u Njemačkoj i drugo. Ja ću vam na to odgovoriti, kako odgovaram i sam sebi: ako nismo kadri tu stvar pokrenuti, onda nismo zreli ni pozvani i malo će hrvatski narod izgubiti, ako nas vrag odnese sve skupa.

Velim vam iskreno, da ako zataji ova naša akcija u ovaj čas, inicijativu preuzimaju mladi bez nas, mimo nas, a možda i protiv nas.

(Sve što za sada, dovle, do ovog pisanja, želim reći onima koji prate ova PISMA MAKSA LUBURIĆA, da dobro pamte i zapamte što su pročitali i sami, iz izloženog, stvore zaključke i razloge uspjeha/neuspjeha ove AKCIJE "DRUGI KORAK", mo).

Borba će biti duga i krvava, ali će trebati dokazati svijetu, da nismo zadovoljni s Jugoslavijom i komunizmom i da ne prihvaćamo ni 1. ni 2. pa to Kennediju, demokratima, katolicima i drugima bilo po volji ili ne. Ja ulazim u taj dio borbe hrvatskog naroda s najboljim nadama, sređenim živcima i ustaljenim mislima. Dao Bog i bilo na korist Hrvatske! Ostalo znajte, da ovisi o vama, a ne o meni.

8. Svaki od vas, kojemu je ovo pismo upućeno, ovlašten je poduzeti konkretne korake u pogledu fonda "Drugog Koraka". Ova inicijativa treba biti najhitnije sprovedena. Svaki prilog treba pismeno sprovesti i odavle će biti posebno potvrđeno. Od sviju vas očekujem odgovor po točkama na pitanja, koja sam iznio. Ne ljutite se, ako svima na vrijeme ne odgovorim. Znam, da vam nije lako, ali je meni gore, nego svima vama.

U pogledu Vijeća rekli smo u zadnjoj "Obrani" kako stvar stoji. Mi stojimo uz Vijeće. Vidjeti ćemo, tko je bacio kamen na nas. A radnim činima će se dokazati, što je to što Vijeće radi. Na nama je da dokažemo, da znamo što hoćemo. U pogledu pretplata za "Drinu" i "Obranu" Bebek će vam svima poslati jedno okružno pismo i potvrditi primitke. Ja ću isto svima odgovoriti, čim mognem. "Drina" posvećena fra. Mandiću je najbolje što smo mi i sva emigracija do sada napisali, s mnoštvom stručnog štiva za 250 stranica. Stavljam vam na srdce, da pomognete širenje našega lista "**La Croatie**" i da pretplate i .t.d. pošaljete izravno Peraniću. To je naš ulazak u evropsku misao, kojoj na čelu stoji Francuska. Očekujem od vas hitne odgovore.

Grli vas odani vam Maks, general Drinjanin.

Napomena:

Tu i tamo, kako sam već rekao nekoliko puta, da ću nadodati neka moja zapažanja kako bih popunio prazninu sadržaja ovih PISAMA. Osobno sam u Parizu bio zadužen prikupljati sredstva za "Drugi Korak"....Slučajno sam susreo jednog Hrvata u San Franciscu 1973. godine, koji je skupa s mnom prikupljao sredstva za "Drugi Korak". Naravno da smo o svemu razgovarali pa i o tome. Moj prijatelj mi je tada rekao oko prilike ovako: Revolucija jede svoje ljude ...Gledajući danas kako smo radili, moglo bi se reći da smo glupo radili ali da smo opet lijepo glavu sačuvali ...Mo. Otporaš.)

22-05-2015 11:23#469

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE, piše general DRINJANIN (1)

ODREDIO JE NJEZINU PRIPADNOST SKLOPU I SUSTAVU STRATEGIJE ZAPADA U BORBI PROTIV SNAGA SVJETSKJE KOMUNISTIČKE REVOLUCIJE

(Izvor ovog opisa je iz Kalendar "Hrvatskog Domobrana za godinu 1956." strana 102,103,104,105,106, a pisan je prije razlaza Poglavnik/Luburić, tj. 1955. godine. Ovaj opis generala Drinjanina je prepisan i može se također naći u knjizi "VOJNI PRIRUČNIK", svezak I., Madrid 1964. na strani 165-174. Mo. Otporaš.)

BY: GENERAL DRINJANIN

Nakon što su ruske, bugarske i srpske komunističke snage zaposjele područje Nezavisne Države Hrvatske, jedan se je dio Hrvatskih Oružanih Snaga povukao u hrvatske šume i planine pod vodstvom svojih generala i zapovjednika pružao Otpor snagama razbuktale komunističke revolucije, koja je, eto, hvala zabludama Zapada, dosegla crtu Stettin-Trst. U jesen godine 1945. jedna je ophodnja Križara uhvatila ruskog majora Ivana Govornikova, člana ruske tajne vojničke policije, koji je radio na mađarskoj mreži i išao u Zagreb službenim poslom, praćen partizanskim časnicima. Njihov auto pao je u zasjedu, a ruskog je bojnika ophodnja dovela u Zapovjedništvo križarskog sektora, a kasnije i u Glavni Stan. (Kako bi se danas, poslije šest desetljeća, ovaj opis mogao što bolje razumjeti, potrebno je reći da je general Maks Luburić s drugim hrvatskim generalima tada vodio po hrvatskim šumama Hrvatske Križare i da je on bio taj u Glavno Stanu Hrvatskih Križara kojemu je ophodnja dovela tog ruskog bojnika Ivana Govornikova. Mo.)

Nije bio komunista, profesor je povijesti, proučivani časnik, govori skoro perfektno hrvatski, mađarski, njemački, engleski i valjda još par jezika. Bio je neobično inteligentan, naobražen i dobro potkovan u političkim problemima podunavskog bazena i balkanskog prostora. Otac mu je bio carski pukovnik, dakle "buržuj" i radi toga nije bio primljen još u partiju, ali se je nadao, da će skoro to biti, i ako, opetujem, nije bio komunista po uvjerenju. Ali, kako god nije bio komunista, bio je gorljivi nacionalista, ruski šoven, i obožavao je Staljina, koji je za njega najveći Rus svih vremena i koji je zasjenio i samog Petra Velikog, Ivana Groznoga i Caricu Katarinu. Bio je ranjen prilikom hvatanja i tako morao ostati kod nas, a mi smo ga smatrali ratnim zarobljenikom. Imali smo dosta vremena u zimi 1945-46 razgovarati o svemu, što je logično, i o možebitnom položaju Hrvatske u sklopu sovjetskog sustava u slučaju, da bi Rusi zauzeli Evropu, ili pak, da bi došlo do političkih promjena unutar same komunističke Jugoslavije u pravcu odjeljivanja od Srbije.

I ako je bio ranjen i u našoj moći, taj mi je čovjek bez okolišanja rekao, da Hrvatska nikada ne može biti prijatelj Rusije, sve kada bi to i htjeli, jer je Hrvatska drugi svijet i leži izvan dohvata one geografske i geopolitičke snage, koja je Rusiju dovela do moći i veličine u prošlosti i budućnosti te bi tu moć trebala proširiti, kako znamo do potpune komunističke i ruske kosmokracije t.j. do svjetske države, koja bi bila bez granica i vladala svim područjima kugle zemaljske, a čije bi vladajuće središte bilo u Kremlju u Moskvi.

Taj je inteligentni i naobraženi profesor povijesti vjerovao u poslanje majčice Rusije, zato je i prihvatio Staljina, komunizam i svaku mjeru, svaki režim, svaki način vladavine, kako bi Rusija mogla tu zadaću izvršiti i svijet preporučiti. Govorio je o teorijama engleskog geopolitičara

Mackindera (**Sir Halford John (1861-1947) britanski geopolitičar, mo.**) i o "Heartlandu", t.j. srcu zemlje. Mackinder je najbolje od svih zapovjednika uočio problem Rusije i opasnosti, koje prijete zapadu. Vjeruje da će Rusija za kratko vrijeme zavladata svijetom i svima nametnuti svoj način vladavine, t.j. komunizam, a glavni pomoćnici će biti: svi ljudi crne i žute rase, svi proleterci svijeta, svi nezadovoljnici s politikom zapada i svi kolonijalni narodi računajući i bijele narode, koji se nalaze pod dominacijom "kapitalista".

Mackinder tvrdi, da će svijetom zavladata onaj, tko uspije prigrabiti vlast nad zemljama Istočne Evrope i zemalja Srednje Azije. Te ravnice, stepe i visoravni predstavljaju kontinent, kojega zove "Heartland", t.j. srce zemlje. Taj prostor ograničen je na sjeveru Evrazije (Evrope i Azije) ledenim morem, a na jugu, zapadu i istoku onim zemljama, koje se oslanjaju na obale Evrope i Azije. Taj prostor, t.j. "Heartland" nema rijeka, koje utječu u oceane, te radi toga obalne vlasti, t.j. pomorske zemlje, nemaju mogućnosti, da ugroze sigurnost "Heartlanda", koji dominira svojim prostorom unutarnjim putovima, koji ga vežu, a zaštićen je prema vani. nešto slično kao i sustav njemačkih željeznica, koje su omogućile prebacivanje jedinica s ruskog na francusko ratište. taj prostor ima veliku geografsku prednost, a znamo, prema genijalnom von Clausewitzu, da geografija zapovijeda u strategiji.

Mackinder kaže, da je prva etapa ujediniti zemlje i ravnice istočne Evrope, druga prostor Srednje Azije, t.j. "Heartland", a treća da je osvajanje "SVJETSKOG OTOKA", t.j. triju kontinenata: Evrope, Azije i Afrike. To je zapravo kontinent sastavljen od tri kontinenta, ali predstavlja jezgru staroga svijeta, jer novi svijet, t.j. Amerika i Australija samo su periferija odnosno privjesak "Svjetskog Otoka", dok su putovi kontrolirani s "Heartlanda" i "Svjetskog Otoka". U posjedu "Svjetskog Otoka", Rusija će se pripremiti na osvajanje "privjeska", t.j. Amerike i Australije, te se tako pretvoriti u puna i apsolutna gospodara, a zemlju pretvoriti u super državu, u kosmokraciju, čime bi svjetska komunistička revolucija, a ujedno i misija "majčice Rusije" dosegla svoj vrhunac.

(General je ove podatke izvadio iz "Politica Internacional", zavod za političke studije, Madrid, Španjolska. zato je njegov uvod malo predug, jer iz ovog uvoda dolazi ona povijesna i strateška važnost položaja Hrvatske kroz povijest i zašto je Hrvatska uvijek bila na udaru svim osvajačima. Grga Zovko u Parizu je znao reći: Da je Hrvatska kao jedna lijepa djevojka koju se svaki mladić želi osvojiti. Mo.)

Nastavlja se.

23-05-2015 04:46#470

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE, piše general DRINJANIN (2)

ODREDIO JE NJEZINU PRIPADNOST SKLOPU I SUSTAVU STRATEGIJE ZAPADA U BORBI PROTIV SNAGA SVJETSKO KOMUNISTIČKE REVOLUCIJE

(Izvor ovog opisa je iz Kalendar "Hrvatskog Domobrana za godinu 1956." strana 102,103,104,105,106, a pisan je prije razlaza Poglavlak/Luburić, tj. 1955. godine. Ovaj opis generala Drinjanina je prepisan i može se također naći u knjizi "VOJNI PRIRUČNIK", svezak I.,

Madrid 1964. na strani 165-174. Mo. Otporaš.)

Pogledajmo čudesni put osvajača Džingiskhana, koji je pošao iz ravnice Mongolije, iz Karakoruma, i dostigao otprilike isto područje, kao i danas Rusija, t.j. istočnu Evropu, srednju i sjevernu Aziju, i Kinu. Tajnoviti poriv tjerao je narode prema zapadu. Džingiskhan je bio genijalni vojskovođa a kasta mongolskih ratnika bila je vladajuća klika. Danas je drugi Azijat, "tovaršić Malenkov" (s Urala) na istoj liniji, ali s jednom filozofijom, s ambicioznim planom, s agentima u čitavom svijetu. Džingiskhan je propovijedao svoj nauk o vlasti Mongola, dok Malenkov govori nezadovoljnim i gladnim proleterima o slobodi i kruhu, kolonijalnim narodima obećava državnu samostalnost, a žutima i crnima obećava ravnopravnost. Zato je i mnogo opasniji, nego je to bio koji drugi osvajač.

Prema Mackinderu uspjeh će zavisiti o igri dvaju tabora naroda:

1. geografski, strateški i ekonomski čimbenici,
2. organizacija naroda, ustrojbeni sustav, ljudski potencijal, vrline i ratna oprema.

Snage visoravni "Heartlanda" imaju prednost u geografskom, strateškom i ekonomskom pogledu. Onoga časa, kada dostignu Zapad u pitanju organizacije, opreme i ljudskog potencijala, pobjeda je njihova.

Kako stojimo u tom pogledu?

General gavin, jedan od mozgova Pentagona i posebno zračnih snaga USA., i sam ruskog podrijetla, izjavio je u Londonu pred kratko vrijeme, da je ruski vojnički aparat premoćniji onome zapada u svakom pogledu, da mu je ljudski potencijal brojniji jer s Kinom i Izt. Evropom imaju u vlasti tisuću milijuna ljudi, od kojih mogu mobilizirati u slučaju potrebe dvadeset posto, t.j. 200 milijuna vojnika i radnika za frontu. dandanas mogu pokrenuti 400 divizija svojih, k tome još 68 iz Istočne Evrope. Rusija ima 20.000 aviona za prvu borbenu liniju, a prema samom državnom tajniku obrane. Amerika ima 5.500. Sami vrhovni zapovjednici u ratu u Koreji izjavili su u američkom Senatu, da su ruski "Mig-15" bolji od najboljih američkih zrakoplova. Ruski krstaši "Sverdlov" i "Nahkimov" zaprepastili su engleske i američke stručnjake. Podmornica imaju 500, dakle više nego Hitler u času početka rata. Najnovije izvješće o atomskim napravama govore o centralama u Srednjoj Aziji, (u blizini Karakoruma!) naravno na atomski pogon, koje su jače nego ijedna američka atomska centrala. Sve su ovo podatci iz američkih vrela.

(Jutros sam poslao prvi dio ovih opisa jednom dobrom prijatelju na pregled i študiranje. Odgovorio mi je i rekao je svoje mišljenje da to više nije aktualno za današnje prilike. Koliko god on misli da je on u pravu, toliko i ja mislim da je general Drinjanin, odnosno Maks Luburić bio u pravu kada je prije šest desetljeća pisao o Geopolitičkom Položaju Hrvatske, kao jedan hrvatski general koji je pratio svjetsko vojničko gibanje tog vremena, uspoređivao hrvatske potrebe mogućeg s nemogućim, davao ideje koje bi mogle pomoći Hrvatima u danom momentu svjetskih gibanja, jednom riječju povezivao sudbinu Hrvatske sa sudbinama drugih naroda u svijetu. Samo jedan izvježbani vojnik, stručnjak svega zvanja ili svoje struke može tako misliti i stvari prosuđivati s vojničkog gledišta. Zato bi mi Hrvati trebali biti ponosni, da mi Hrvati, kao jedan narod među narodima ove planete, imamo vojničkog stručnjaka koji se može mjeriti s vojničkim stručnjacima Amerike, Francuske, Rusije, Njemačke, Engleske i drugih naroda. To je naš hrvatski **VOJNIČKI GENIJ** Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN. Mo. Otporaš.)

Nama Hrvatima neće biti teško rastumačiti, da Rusija misli na svjetsku revoluciju. Za čuditi se je, da je zapadni svijet tako omlohavio, pa jednostavno zatvara oči pred činjenicom, da je komunistička revolucija išla, evo skoro 40 godina po točno određenom planu i od dana, kada je Lenjin u njemačkom plombiranom vagonu došao u Petrovgrad, pa do danas, imperij revolucije vlada nad

tisuću milijuna ljudi i nad neograničenim prostorom. Čemu, dakle, sumnjati u namjere jedne revolucije, koja je bila zamišljena, napisana i do sada željeznom logikom provođenja i od zapada pomagana do mjere, da ugrožava i njegov opstanak.

Napoleon je rekao 27.III.1817. na otoku Sv. jelene, da je počela ruska revolucija za gospodstvo nad svijetom. dakle prije više od stoljeća imao je Napoleon jasnu viziju o budućnosti Rusije i svijeta. 9. svibnja 1945. Staljin je govorio o stoljetnoj borbi slavenskih naroda, koji su eto, dosegli pobjedu, čime je dao slavenski karakter komunističkoj pobjedi, kako bi ju zapadni svijet lakiše progutao.

Pogledajmo u povijest Hrvatske i uočiti ćemo jasna četiri puta, četiri strateška puta, četiri puta, koje je geopolitički smještaj Hrvatske pretvorio u invazione putove neprijatelja i prijatelja.

"**GERMANSKI PUT**" je logični privjesak germanskog ekspanzionog puta na Istok. Kako je lako brbljati o tome, zašto Poglavnik nije napao Nijemce 1943. kada se vidjelo, da Njemačka gubi rat. Zaboravljaju, da ležimo na glavnom strateškom putu i da bi se za tri dana srušile na Hrvatsku sve pričuve snage III Reicha, i da bi gore prošli nego u doba Zrinjskih, kada smo pokušali s Turcima riješiti nerješiv problem, stvoren našim geografskim i strateškim položajem.

Nastavlja se.

23-05-2015 14:48#471

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE, piše general DRINJANIN (3)
ODREDIO JE NJEZINU PRIPADNOST SKLOPU I SUSTAVU STRATEGIJE ZAPADA
U BORBI PROTIV SNAGA SVJETSKE KOMUNISTIČKE REVOLUCIJE

"**RIMSKI PUT**" prema Istoku ide preko Zadra i Dalmacije. Još uvijek ima u našoj zemlji rimskih putova, po kojima su nedavno išle carske i fašističke talijanske vojske, žarile i palile našu zemlju, isto kao u doba cara Trajana. legije su stvarale put prema istoku i kuda Legije prolaze, trava ne raste. Dalmatinski su partizani djelo "**rimskog puta**". Jednako E. Kvaternik (**Rakovački, mo**) kao i Poglavnik tražili su oslonac na tom putu, - jer je bio jedini. Kvaternik je tražio u Talijanima saveznicima (**i nisu ga naši hrvatski neprijatelji prozvali fašistom, kao što su prozvali Poglavnika, mo.**) i morao je računati s planovima Talijana protiv gospodarstva Austrije kao što je Poglavnik tražio saveznika u borbi protiv srpstva i komunizma, i računao s neprijateljstvom Italije prema Jugoslaviji.

"**TURSKI PUT**" potisnuo nas je na zapad iz bogumila stvorio "**antemurale**" ("**antemurale christianitatis**") je titula koju su Hrvati dobili u 16 stoljeću u borbi protiv turske najezde, mo. Otporaš.) tog islama, koji nije silom nametnut, nego prihvaćen po Hrvatima, da se obrane od "rimskog puta", koji je dovođio talijansku vlast, jezik, običaje, - i narodnost. (**Ovo što je ovdje rekao general Drinjanin o "TURSKI PUT" je povijesno istinito da su bosansko/hercegovački Hrvati prelazili na islam "ne nametnuto" kako bi se uz "TURSKI PUT" što uspješnije opirali najezdi "RIMSKI PUT". To mi Hrvati znamo a i povijest to zna da su današnji takozvani i samozvani "Bošnjaci" podrijetlom Hrvati, pa je se te strane i razumljiva tvrdnja Oca Domovine Dra. Ante Starčevića kada je napisao: da je najčistija hrvatska kriv u bosansko/hercegovačkim Hrvatima. Mo.**

Otporaš.)

"**MONGOLSKI PUT**", da ga tako nazovemo, stvorio je ne samo legendu, nego i stvarnu poviest o razbijanju mongolskih vojska u velebitskim klancima, isto kao i padanju Svačića na Gvozd planini. Tražili smo oslonac u obalnom području, na otocima, u klancima, i ništa logičnije, da bi smo prihvatili svaku pomoć, koja bi nam tada bila ponuđena. Naše kraljevske ženidbe i peripetije (**zgode i nezgode, mo.**) bile su samo traženje manjeg zla. Hrvatska je bila postavljena na taj križ putova, razapeta, izložena i svoje sudbine nije mogla mimoići jer je određena geografskim i geopolitičkim položajem. Mađari su naše katolike iz Bosne tamanili, isto kao i katolička Italija one u Dalmaciji, a Sultani su gonili hrvatske koljenoviće muslimanske vjere, i ne bi bilo čudo, da su tražili i našli u Dalmaciji ili kod Talijana pOtporu, kao što ju je našao Zmaj od Bosne u Austriji i kod katolika, jednako kao i Obrenovići u mađarskoj.

Pogledajmo kartu Mackindera. Linija toga carstva prolazi preko Drine. Od Teodozija do Tita, Drina je uvijek rastavljala i nikada sastavljala. Tito je morao napraviti dvije republike, ali je ipak granica Hrvatske Bosne na **DRINI**. (**Moglo bi se velikom tvrdnjom reći da je Maks Luburić iz tih povijesnih pobuda sebi dao ime "general DRINJANIN" i stvorio tiskaru DRINAPRESS za odgoj hrvatskih vojnika, časnika i dočasnika, mo. Otporaš.**) Turska je carevina stvorila posebni vilajet, Austrija je razdijelila Hrvatsku na tri dijela, ali je granica bila (**i ostat će, mo**) na Drini. Tito nije mogao drugačije napraviti. Kako je, upravo tragikomično, kada na pr. Raić da pobrka taj vječni odnos i predlaže granicu izvan Drine. Beograd ostaje na drugoj strani, a kada bi karta bila potpunija, onda bi Zemun bio na Hrvatskoj strani, a Drina bi činila granicu.

Nastavlja se.

23-05-2015 20:59#472

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OD LJUBOŠKOG DO JANKA PUSTE -"TO MOŽE UČINITI SAMO JEDAN HRVAT".

Dragi Mirko,

Ne da te želim gnjaviti sa mojim piskaranjem i slanjima ... Moja ideja je ta da se iz mnogih stvari koje se protežu po internetu sakupe one koje smatramo da su najpribližnije **ŽIVOTU I RADU VJEKOSLAVA LUBURIĆA, generala DRINJANINA.**

Naravno ni u ovome opisu nije sva istina rečena o Maksu Luburiću. Kako se Istina o Isusu Kristu još uvijek istražuje i nadopuna poslije preko dvije tisuće godina, isto tako će uzeti dugo vremena da se sva **ISTINA** sazna i otkrije o generalu Drinjaninu, Vjekoslavu Maksu Luburiću. Zato mi koji smo još na životu i imamo snage i volje pisati i iznositi ono što još uvijek naš hrvatski neprijatelj zabranjivao i krije preko pola stoljeća, pa čak i danas, mi smo dužni to iznositi i dati na svijetlo dana našim budućim naraštajima. Inače će nas osuditi da smo lijenčine koji im nismo ostavili dovoljno istinitog materijala kako bi oni znali poredati stvari onako kako stoje, a to je **DA JE MAKS LUBURIĆ BIO USTAŠA I DA SU SE USTAŠE BORILE ZA HRVATSKU DRŽAVU,** a ne za ovaj ili onaj politički poredak.

Mirko pročitaj ovo kada imaš malo više slobodnijeg vremena. Ako treba nešto ubaciti u ovi opis, samo mi pošalji i ja ću srediti ostalo.

Iskreni pozdrav tebi i tvojoj obitelji. Otporaš Mile Boban.

ŽIVOT I RAD VJEKOSLAVA LUBURIĆA.

Vjekoslav Luburić se rodio u kršnoj Hercegovini u Ljubuškom dana 6 ožujka 1913. dakle, ni godinu dana prije početka prvog svjetskog rata. Prvih godina svojega života proživljavao je kao dijete u bijedi, u skućenim i teškim prilikama ratnih godina u prvom svjetskom ratu. Tada je vladala glad u krajevima južne Hrvatske i to posebno u Hercegovini i Dalmaciji. Bilo je to koncem prvoga svjetskog rata. Nakon svršetka rata ostao je Luburić bez oca, kojega je ubio srpski žandar u Trebinju par dana pred Božić. Srpski žandari su haračili i ubijali u to doba, i nisu bili pozivani na odgovornost. Taj događaj, smrt njegovog oca, najviše se usjekao u dušu malog Vjekoslava, koji je uz ostale bijedne prilike ostao i bez oca.

Svršivši pučku školu, nastavio je polaziti srednju školu na Širokom Brijegu. U to doba se već znatno razmahao pokret protiv srpske zle uprave i dominacije Srba u svim hrvatskim krajevima, pa tako i u Hercegovini. U školi je mladi Luburić uz ostale đake dijelio letke i sudjelovao u demonstracijama, te je dolazio u sukob sa policijom. U tom poslu sa letcima prilično se usavršio, pa je i sam počeo umnožavati letke i dijeliti ih. Bilo je tu čestih progona i zatvora, te je na koncu Vjekoslav Luburić bio istjeran iz škole i bilo mu je zabranjeno polaziti bilo koju srednju školu u kraljevskoj Jugoslaviji. Teškim srcem morali su franjevci na Širokom Brijegu otpustiti iz škole Vjekoslava Luburića, koji je inače bio dobar đak i vrlo hrvatski rodoljub. No, oni su bili prisiljeni tako učiniti, jer je to bio nalog okupatorske jugoslavenske vlasti.

Vjekoslav Luburić je tada morao napustiti školu kao i svoj dom, radi neprestanih progona vlasti. Tada se zaputio u Dalmaciju s namjerom da se prebaci u Italiju, jer je doznao da postoji u Italiji hrvatska organizacija, koja radi i bori se za slobodu Hrvatske. Nije bilo uspjeha da se prebaci u Italiju, te se vratio natrag u Ljubuški. Tom prilikom posjetio je grob svojega oca u Trebinju, ([i tu, na očevu grobu, kako je kasnije pisao u nastavcima "Povodom smrti Vladka Mačeka, u novini "OBRANA" 1964-1965., "ZAKLEO SAM SE NA OSVETU", mo. Otporaš.](#)) i tu je odlučio da će učiniti sve moguće da se uključi u redove onih Hrvata, koji rade za oslobođenje Hrvatske od srpskog ropstva. Nakon toga se pokušao prebaciti u Mađarsku, ali nije imao uspjeha. Bio je uhvaćen kod prijelaza preko granice, te je bio zatvoren, i nakon toga bio je kao malodobnik vraćen njegovoj majci. Tom prilikom izjavio je mladi Luburić jugoslavenskim vlastima da će se on svejedno prebaciti preko granice prvom prilikom. Tako je bio prisiljen boraviti u Ljubuškom neko vrijeme, a zatim se uputio u Zagreb.

Bilo je teško u to doba održati se u Zagrebu, jer je bila oskudica, kao i velika besposlica, te je bilo teško dobiti zaposlenje. Vjekoslav Luburić se ipak zaposlio na nogometnom igralištu Građanskog, gde je brzo stupio u vezu sa Hrvatima, koji su bili neprijateljski raspoloženi prema jugoslavenskim vlastima, koje su provodile velikosrpsku politiku.

Malo poslije toga zaposlio se na imanju Vinovrh, koje je bilo vlasništvo Hrvatskog Radiše. Tu je našao vezu sa Hrvatima, koji su imali vezu sa ustaškom organizacijom. Neko vrijeme je radio na Vinovrhu, a zatim se uputio u Suboticu s namjerom da se tamo prebaci u Mađarsku i da se tamo pridruži ustaškoj organizaciji. Tu nije imao uspjeha, jer je bila prekinuta veza iz njemu nepoznatih razloga. Iz Subotice pošao je Luburić u Baranju i tražio je zaposlenje kod seljaka, i namjeravao je sam riješiti pitanje prijelaza preko granice bez ičije pomoći. Našao je zaposlenje kod jednog seljaka blizu same granice i tu je upoznao sve okolnosti, koje dolaze u obzir za prijelaz preko mađarske granice. Granica je bila dobro čuvana od pograničnih stražara.

Ta seljačka kuća, gdje se Luburić zaposlio bila je kuća Hrvata, koji je bio svjestan hrvatski rodoljub, jer je Luburić našao u kući na tavanu starčevićanskih novina, kao i hrvatskih knjiga. Svoje namjere nije Luburić povjeravao nikomu, već je nastojao vladati se tako da ih nitko ne otkrije, što mu je i uspelo. U istom selu je radio također i jedan vlah, mladić iz okolice Nevesinja, pa je Luburić zajedno s njime išao na oružničku postaju, te su zamolili zapovjednika postaje, da im napiše molbe, jer da žele ići u dočasničku (podoficirsku) školu. Ovaj je zatezao, pa im je rekao neka dođu drugi puta, jer da će dobiti pisaći stroj, pa će im onda napisati molbu. Došli su i drugi puta i Luburić spominje kako je šaljivo izgledao taj narednik, jer kad je udario koje slovo na pisaćem stroju, obično je isplazio jezik, kao i dijete kad u pučkoj školi uči pisati "i--u", To je mladi Vjekoslav Luburić opazio i to je odmah umanjilo ugled državnih službenika u njegovim očima, jer je vidio da su neznalice i da im je brutalnost jedina odlika. Tako je upoznao i dio oružnika kao i pograničnu stražu, te se potajno spremio na odlazak u Mađarsku. Jednog dana je u dogovoru sa svojim poslodavcem, koji nije niti slutio što njegov sluga namjerava, natovario je Luburić jedna kola gnoja, i to je trebao odvesti na oranicu, koja se nalazi blizu granice. Luburić je natovario gnoj, te je ujedno stavio na stanovito mjesto svoj samokres i streljivo, pa je upregnuo konje i otišao sa kolima na spomenutu oranicu. Tu je istovario gnoj, odvezao konje i pustio ih da pasu, te je pošao u jedan kanal, koji je vodio da same granice. Uzeo je svoj kaput i oružje te je zagazio u vodu obučen i pošao po vodi u kanalu prema granici. Tako je sporo napredovao, ali je kanal bio usječen, pa je tako on bio sakriven i pogranična straža ga nije vidjela. Tada je naišao neki čovjek, koji je stajao na obali kanala i začuđeno gledao kako taj mladić obučen gaca po vodi u kanalu. To je po svoj prilici pobudilo sumnju pogranične straže, pa je stražar na stražarskom tornju gledao na dalekozor i činilo mu se sumnjivo, te je opalio signalni hitac na uzbunu. Luburić je tada iskočio iz vode, te je potrčao prema granici, koja nije bila daleko. Prema njemu je trčala i granična straža sa psima. Kada su bili već dosta blizu, pretrčao je Luburić preko granične linije, te je, pretrčavši oko 20 metara na mađarsku stranu stao, te se spremio za obranu, jer na mađarskoj strani nije bilo nikoga, pa je postojala opasnost, da jugoslavenski graničari pretrče na mađarsko područje i da tamo svladaju Luburića. To su oni i pokušali, ali ih je vatra iz Luburićevog oružja zaustavila, a osim toga dotrčala je i mađarska pogranična straža, tako da su jugoslavenski graničari morali natrag na jugoslavensko područje. Tu je nastala svađa, jer su jugoslavenski graničari tražili natrag toga mladića, jer da je ubio čovjeka. No, to nije bila istina, jer je jugoslavenski graničar bio samo ranjen. Mađarski zapovjednik pogranične straže se zaprijetio da će otvoriti vatru na njih, ako silom pokušaju oteti mladića, tim više, jer mu je dotrčalo i pojačanje. Tako je mladi Vjekoslav Luburić pošao sa zapovjednikom pogranične straže u zapovjedništvo, gdje je načinjen zapisnik o ilegalnom prijelazu preko granice. Luburić je dao pograničnom redarstvu svoje podatke, da je rodom iz Hercegovine, a Mađari su ga odmah oslovili "Bošnjak- šogor", jer su oni vrlo poštovali Bošnjake. Tada je Luburić predao naredniku i svoj samokres.

Prema mađarskim propisima morao je zapovjednik staviti Luburića u zatvor, dok ne dođe rješenje od viših vlasti. Tako prema izjavi samog Vjekoslava Luburića, on se je u zatvoru tuđe zemlje po prvi puta osjetio slobodnim. Nakon par dana pošao je Vjekoslav Luburić iz ovog zatvora u hrvatski prihvatni logor Janka pustu.

Na Janka pusti počeo je za Vjekoslava Luburića novi život. Bio je to život pun napora i samoodricanja i život vrlo težak. Bilo je tamo pedesetak isto takovih izbjeglih ljudi, koje su jugoslavenske vlasti progonile radi njihove borbe protiv velikosrpskog terora. Oni su se morali sami uzdržavati, morali su raditi, orati, sijati, i žeti, jer nisu imali nikakvih drugih prihoda. Janka pusta bio je veliki posjed, koji je bio iznajmljen, te je na tom imanju bio organiziran prihvatni ustaški logor. Osim toga što su morali raditi članovi toga logora, morali su vršiti i vojničke vježbe, kao i posebne gerilske vježbe, te održavati veze sa Domovinom, primati i otpremati izvješća, tiskati i otpremati letke u Domovinu.

Vjekoslav Luburić je na Janka pusti marljivo učio vojničke vježbe, taktičke zadatke, upotrebu

oružja, kao i gerilsku borbu, te upotrebu svih sredstava za rušenje tiranske srpske vlasti, koja je zarobila Hrvatsku. Zapovjednik Janka Puste bio je tada Gustav Perčec, a veza sa Poglavnikom bio je pukovnik Servaci. Na Janka Pustu dobio je Luburić ime Maks, i tamo je postao legendarni Maks. (Koliko se do sada zna iz knjige **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**, njemu je Jure Francetić dao konspirativno ime **"MAKS"** a on njemu, juri Francetiću **"LASLO"**. Mo.) Na Janka pustu je došlo i drugih Hrvata, a među njima i Jure Francetić, kasniji legendarni osnivač i zapovjednik **"Crne legije"**. Takav život na Janka pusti, kao i takav rad odvijao se do jeseni godine 1934. t.j. do atentata u Marseillesu, gdje je pao žrtvom diktator Aleksandar Karađorđević.

Poslije atentata u Marseillesu postao je Maks Luburić zapovjednik Janka puste. Radi smrti diktatora Aleksandra Karađorđevića nastali su progoni Hrvata u cijeloj Europi, pa su mađarske vlasti bile prisiljene likvidirati logor Janka pustu na pritisak tzv. Lige naroda, a zapravo na zahtjev Francuske i Engleske. Likvidaciju je izvršio Maks Luburić, koji je predao mađarskim vlastima 23 stare puške i nešto streljiva. Time su se mađarske vlasti zadovoljile. Strojno oružje i nove puške, te ostalo streljivo je Maks Luburić dobro sakrio, računajući da će to opet trebati. Članovi Janka puste bili su djelomično prebačeni u Italiju, a 18 članova ostalo je u Mađarskoj, te su bili prikriveni kao i Maks, koji je imao vezu s njima. Jedan od njih htio se prebaciti preko Rumunjske u Bugarsku, ali su ga rumunjske vlasti uhvatile i izručile u Jugoslaviju, i on je bio osuđen na smrt i justificiran u Beogradu godine 1935. Bio je to Andrija Grediček.

Maks Luburić je tada živio kao obični emigrant u Mađarskoj, te se nastanio u Budim Pešti. Tu je bio jadan život iz dana u dan. Zaposlenje bilo je teško dobiti, te je vladala bijeda. Nekoliko Hrvata našlo se u Budim Pešti, koji su doživjeli istu sudbinu kao i Maks Luburić. Oni su često posjećivali dra Ivicu Franka, sina Josipa Franka, koji je bio predsjednik Stranke prava u Zagrebu, a sada je živio u emigraciji u Budim Pešti. On je imao skromno imanje kod Budim Pešte i njemu su ti Hrvati pomagali raditi na imanju, dakako besplatno, jer ih on nije imao čime platiti. Osobito su mu pomagali raditi na dan Svih Svetih, budući da je Frank najviše uzgajao cvijeće, koje je tih dana mogao unovčiti.

Takovo stanje trajalo je oko dvije godine, a onda se je stalo mijenjati na bolje. Jugoslavija je tada vodila prijateljsku politiku sa Njemačkom, te je svaki puta kad je koji jugoslavenski ministar prolazio preko Budim Pešte, mađarska policija zatvarala sve Hrvate, bojeći se da oni ne bi izvršili atentat. Radi toga su bili svi Hrvati oprezni, te često nisu spavali kod kuće jer im se nije dalo svaki puta ići u zatvor.

Preokret toga stanja Maksa Luburića na bolje dogodio se slučajno. Luburić je našao posao kod jednog veletrgovca sijenom kao pomoćni radnik i tamo je radio neko vrijeme. Jedne subote kupio je poslodavac veliku količinu sijena i nagomilao ga na gumnu s namjerom da ga preša i da proda prešano sijeno. Drugi dan u nedjelju na večer spremala se oluja. Luburić je to vidio, pa je brzo sakupio nekoliko svojih prijatelja Hrvata, te su zajedno pošli da zaštite sijeno od kiše. Oni su izvukli cerade iz suše, pošto je Luburić silom otvorio vrata, i pokrili su sijeno prije nego je počela kiša. Oluja je bjesnila i padala je jaka kiša, a Luburićevi pomoćnici su otrčali svojim kućama. Po najvećoj kiši i nevremenu dovezao se gospodar autom sa svojom suprugom sav zdvojan, računajući da mu je kiša uništila sijeno. Kad je stigao vidio je da je sijeno pokriveno ceradama i nije ništa oštećeno. Bio je začuđen. Maks Luburić, koji je ostao kod sijena objasnio je tada, da je on pozvao nekoliko svojih prijatelja, i oni su mu pomogli da spase sijeno od kiše. Gospodar je bio iznenađen te je zavikao: **"To može učiniti samo jedan Hrvat"**.

Poslodavac je tada pozvao Luburića u svoj dom, kamo su se odvezli samovozom, i Luburić se tamo presvukao, jer je bio pokisnut i poslodavac ga je zadržao na večeri. On je bio pomadžareni Hrvat iz Međimurja rodnom. Luburić je tom prilikom objasnio svomu poslodavcu, da je on politički emigrant, proganjen od jugoslavenskih vlasti, te mu je objasnio politički položaj i stanje u Jugoslaviji.

Slijedeći dan preuzeo je Luburić dužnost predradnika, te nije više bio pomoćni radnik. U tom položaju radio je Luburić neko vrijeme, i njegov poslodavac je cijenio njegove savjete i njegov rad.

U to vrijeme godine 1937. nastojala je mađarska vlada koncentrirati pojedine vrste proizvoda, pa je tako ministarstvo za poljoprivredu osnovalo zajednicu za sijeno i slamu. Sve je bilo povoljno riješeno, a jedino bilo je teško riješiti pitanje osobe upravitelja zadruge. Tada je ustao Luburićev poslodavac, koji je bio važan član te Zajednice, i on je izjavio da ima sposobna čovjeka da preuzme položaj upravitelja Zajednice za sijeno i slamu, i da on jamči za njega. Luburić je bio pozvan na sjednicu mađarskog ministarstva za narodno gospodarstvo i nakon te sjednice izišao je Luburić iz ministarstva za narodno gospodarstvo Mađarske sa dekretom u džepu kao glavni nakupac za Zajednicu za sijeno i slamu, za područje cijele Mađarske. Tada se pružilo široko polje rada za Maksa Luburića. U prvom redu nije se trebao sakrivati kao prije, slobodno se kretao i mnogo je putovao, jer je to tražila narav njegove djelatnosti, zatim je zaposlio sve Hrvate članove Janka puste i dobro ih je plaćao. Bilo mu je omogućeno da je mogao održavati veze sa Ustaškim Glavnim Stanom, kao i s nama u Domovini.

Godine 1938. javio nam je Maks Luburić vijest, da je Njemačka naručila u Mađarskoj 100 tisuća vagona sijena i slame. On je imao uvida u tu narudžbu, jer ju je on morao izvršiti. Mi u domovini stvorili smo pravilan zaključak. Tako velika količina sijena i slame potrebna je samo za rat. To je ujedno bila potvrda naših predviđanja, da se doista sprema rat. U domovini je tada postojala organizacija "Uzdanica" i njezina sva djelatnost bila je usmjerena prema tomu izvješću. Nijemci kao i Mađari nisu se brinuli za nikoga već samo za sebe, prema riječima Maksa Luburića: "Nijemci i Mađari mnogo cijene moju slamu i sijeno, ali nimalo ne cijene moju Hrvatsku".

Rat se naglo primicao i započeo najprije napadom na Poljsku, a zatim na Francusku. Nakon toga bilo je malo zatišje. Pristupom Jugoslavije osovini Rim-Berlin činilo se, da će ovaj dio Europe ostati izvan sukoba, no državnim udarom u Beogradu 27. ožujka 1941. sve se je izmijenilo. Tada je bilo zabranjeno putovati na jug Mađarske i mogla je putovati samo vojska, koja je zaposjela obalu Drave. Maks Luburić je imao dozvolu za putovanje i u tu zonu, te je otputovao u Golu, treći dan rata sa Jugoslavijom. Tu je čekao i tu je slušao na krugovalu proglašenje Nezavisne Države Hrvatske. Nakon toga je obukao ustašku odoru, te je naoružan strojnicom prešao u općinu u Goli. Mađarski narednik htio ga je razoružati i prijetio je oružani sukob. No narednik se nije usudio, već je upitao svojega majora. Ovaj je odgovorio naredniku: Pustite ga u miru, oni su proglasili svoju državu i to je njihov teritorij.

Luburić je istraživao kako bi mogao prijeći preko Drave u Hrvatsku. Prijevoznog sredstva, čamca nije bilo. Nije drugo preostalo, već je Luburić bio prisiljen verati se preko konstrukcije srušenog željezničkog mosta preko Drave. Teškom mukom je to uspjelo i Luburić se uputio u prvo selo, koje je vidio. Tu je sastao jednog seljaka, koji se prestrašio i začudio, jer takove odore nije još vidio. Luburić ga je upitao ima li četnika u selu ili u okolici. Seljak je izjavio da su bili i da su pred dva dana nestali. Nadalje je Luburić upitao seljaka, da li postoji seljačka zaštita. Seljak je odgovorio da postoji, na što je Luburić zatražio od seljaka da ga odvede do zapovjednika mjesne seljačke zaštite, što je seljak i učinio. Tada je Luburić odredio zapovjedniku mjesne zaštite da Zaštita preuzme vlast, da se brine da bude mir i red, dok ne dobije daljnje odredbe. Nakon toga se Luburić uputio u Koprivnicu, gdje su mjesne ustaške postrojbe već preuzele vlast i pazile da bude red i mir. Tako se Vjekoslav Luburić nakon dugog izbjivanja vratio na tlo oslobođene Hrvatske.

Došavši u domovinu nije bilo vremena niti jedan dan za odmor, jer je bilo potrebno organizirati sve iz temelja. Da se održi mir i red bilo je potrebno organizirati upravnu vlast, kao i vojnu vlast, jer je bio opći rat u Europi. Ta dužnost zapala je Vjekoslava Luburića, te je on organizirao ustaške pripremljene bojne, koje su odmah poslana na Kordun i u Bosnu gdje su srpske četničke bande vršile pljačke i pokolje. Već prvih dana nakon kapitulacije Jugoslavije, počela je akcija srpskih četnika u

Bosni i Hercegovini. Njemačka vojska je jurila dalje na jug Balkana u Grčku, koju je pregazila, a iza tih snaga ostala je praznina, i tu situaciju su iskoristili srpski četnici za svoje razbojničke podvige.

Hrvatska država nije mogla organizirati svoju vojsku dok nisu okupatorske sile t.j. Njemačka i Italija priznale hrvatsku državu. Tada se tek počela organizirati hrvatska vojska. Tih prvih dana vodile su se borbe sa srpskim četnicima u Bosni i Hercegovini i Luburić je tada kao satnik sudjelovao u tim borbama. Objavom rata Rusiji sa strane Njemačke pridružila se četničkoj gerili i komunistička partizanska gerila, koja je dobila vodstvo iz Srbije, te je koristila sabotazu talijanske okupatorske vojske, koja je bila smještena u Hrvatskom primorju, Dalmaciji i Hercegovini, kao i dijelu Bosne. Za suzbijanje gerile u Hrvatskoj bila je organizirana Crna legija pod vodstvom pukovnika Jure Francetića, te ustaška Obrana, koju je organizirao Vjekoslav Luburić.

Luburić je tada organizirao logor u Jasenovcu, gdje su bili smješteni svi oni, koji su pomagali četničku i partizansku gerilu. Nakon toga morao je Luburić napusti položaj upravitelja logora, jer je preuzeo zapovjedništvo južnog fronta na Ivan planini, te je zapovijedao vojnim zborom i upravljao djelatnostima na južnom frontu, kojega su stvorili zapadni saveznici zajedno sa komunističkom partizanskom gerilom. Taj front držala je hrvatska vojska pod zapovjedništvom Vjekoslava Luburića do općeg povlačenja hrvatske vojske na koncu rata.

Povlačenjem Crne legije sa Drine u Podravinu u cilju da se Hrvatska zaštiti sa sjevera od napada ruskih snaga, nastala je pukotina na Drini i to su iskoristile srpske četničke snage, te su prodrle u Bosansku Posavinu. Bio je to Drinski korpus pod zapovjedništvom "vojvode" Pavla Đurišića, koji se namjeravao probiti na Kordun i time razdvojiti hrvatske vojne snage. Srpske snage su doprle do Lijeve polja, te su u selu Doline izvršile pokolj hrvatskog stanovništva, i u tom selu je bilo ubijeno 500 žena i djece. Luburić je sa hrvatskim vojnim snagama zaposjeo cestu Gradiška-Banja Luka i tu je izgradio bunkere, te je čekao navalu Srba. Hrvatske vojne snage brojile su 9 tisuća vojnika ustaške Obrane, kojima su se pridružile mjesne ustaške postrojbe od oko 3 tisuće vojnika. Luburić je imao i motorizaciju tankova, kojom je zapovijedao general Pavlović. Srpski Drinski korpus brojio je 39 tisuća vojnika, a ovima su se pridružile i rulje pljačkaša od više tisuća ljudi. Zapovijed generala Luburića glasila je: "**Linija bunkera uz cestu Gradiška Banja Luka ima se držati uz svaku cijenu.**" Rano u jutro počela je navala Srba, ali je bila zaustavljena. Na nekim mjestima bila je linija probijena, ali su te pukotine bile zatvorene od motoriziranih jedinica. U toku borbe stiglo je pojačanje od 3 pukovnije jurišnika i nakon strašne borbe bile su srpske četničke snage razbijene i uništene. Topništvo hrvatske Obrane branilo je prelaze na rijeci Vrbasi i spriječilo je da nisu partizanske snage mogle doći u pomoć srpskim četnicima. Srpske četničke snage bile su podpuno uništene. To su bile one četničke snage, koje su izvršile pokolj u Posušju i u ostalim dijelovima Hercegovine, pod vodstvom zloglasnog koljača popa Đurišića, koji je bio u ovoj bitci zarobljen. Bilo je to u ožujku godine 1945. u vrijeme kad je rat već bio praktički izgubljen.

General Luburić se vratio nakon te pobjede natrag na Ivan planinu k svojim jedinicama, gdje je bio do općeg povlačenja hrvatske vojske. Prije samog povlačenja hrvatske vojske sazvao je Poglavnik vijeće državne vlade i vojnog stožera, gdje se je imalo odlučiti da li da se organizira zadnja bitka kao i na Krbavskom polju godine 1493. ili da se hrvatske vojne snage povuku i predaju zapadnim saveznicima. General Luburić bio je također pozvan, te je doputovao zrakoplovom, koji se spustio u Zagrebu na uzletištu gdje je bilo mnogo rupa od bombardiranja, te je tom prilikom Luburić zadobio potres mozga, i nije mogao prisustvovati toj odlučujućoj sjednici. Poznato je da je Luburić bio protiv povlačenja i zastupao je stanovište da se Hrvatska vojska bori do zadnjega vojnika.

General Luburić je za par dana toliko prizdravio da je mogao organizirati povlačenje vojske, te je u samom povlačenju bio imenovan glavnim zapovjednikom hrvatske vojske u povlačenju. On je zapovijedao skupinom vojske, koja se povlačila iz Zagreba preko Zidanog mosta i Celja na Dravograd. Partizanske snage su nadirale sa strane Ljubljane u namjeri da presijeku odstupnicu

hrvatskoj vojsci i onim Hrvatima, koji su se povlačili sa vojskom. Luburić je poslao 9 bojna Obrane da spriječi nadiranje srbokomunističkih partizana. Tih 9 bojna Obrane izginulo je, ali nije partizanima uspjelo spriječiti povlačenje hrvatske vojske. Na putu između Zidanog Mosta i Celja dao je general Luburić uništiti sve teško oružje, jer se nije moglo dosta brzo povlačiti. Tako se stiglo do Celja. Iz Celja je Luburić otpremio hrvatsku vojsku do austrijske granice i tako izvršio nalog Poglavnika i hrvatske državne vlade. Prije samog povlačenja izjavio je general Luburić Poglavniku, da će on izvršiti nalog i da će vojsku otpremiti do austrijske granice da se preda saveznicima, ali da se sam osobno ne će predati. Od same austrijske granice vratio se general Luburić natrag u Hrvatsku. Sa ostalim vojnicima, koji se nisu povlačili sastavio je Luburić gerilske jedinice, koje su u Domovini nastavile borbu nakon predaje i izručenja hrvatske vojske srbokomunistima.

Luburić je boravio nakon katastrofe hrvatske države i hrvatskog naroda u domovini Hrvatskoj pune tri godine u borbi protiv okupatora srbokomunista. Borbe su bile sve teže, Jer su srbokomunisti sve više učvrstili svoju vlast. Godine 1947. organizirao je Luburić napad na logor Gradišku s namjerom da oslobodi one Hrvate, koji su tamo bili zatvoreni, ali je tom prilikom bio ranjen, te je borba morala biti prekinuta. Njegovi borci su ga odnijeli sa bojišta, jer je bio ranjen u koljeno. Izliječiti se nije mogao, jer su bili česti progoni i pokreti, te su ga njegovi suborci prebacili u Mađarsku gdje je imao više mira. Pod takovim boljim prilikama izliječio je Luburić ranu. Kad se osjetio prilično dobro, uputio se do svojega prijatelja u Budim Peštu. U stanu toga prijatelja bila je samo njegova supruga, jer je on bio već ubijen od komunista. Komunisti su stavili njoj u stan jednu špijunku, koja je odmah telefonirala policiji, čim je Luburić ušao u kuću. Policija je doskora stigla u samovozu i Luburić je njih dočekao i poubijao, te je sjeo u njihov samovoz i odvezao se na zapad. Tako je stigao do Nižiderskog jezera blizu austrijske granice, te je ostavio samovoz u šikari, i pješke se uputio u Beč. U Beču nije znao kako su razdijeljene okupacione zone, te je zapao u rusku zonu. Na drugoj strani ulice bila je francuska okupaciona zona. Ruskoj policiji bio je Luburić sumnjiv, pa su ga htjeli uhapsiti. Tada se Luburić poklao sa Rusima na ulici, te su mu Rusi u borbi svukli čak i kaput, ali im se on ipak izmaknuo i prebjegao preko ulice u francusku okupacionu zonu. Tu se predao francuskoj policiji i izjavio je da je mađarski časnik i da je pobjegao od komunista.

Francuski časnici su ga pitali da li hoće ići u francusku legiju, a on im je rekao da hoće. Oni su mu rekli da ne mora odmah ići, već kad stigne na tlo Francuske, onda se može odlučiti konačno. Nakon nekog vremena proputovao je Luburić sa još dva mađarska časnika preko engleske okupacione zone iz Beča preko Klagenfurta, i Lienza u Innsbruck u francusku okupacionu zonu, a odatle u Francusku. U Francuskoj je bio u jednom logoru 10 mjeseci, a zatim je pošao na jug s namjerom da se prebaci preko Pirinejskih planina u Španjolsku.

U Pirinejima je bio Luburić uhvaćen od španjolskih vlasti i otpremljen u logor Karabanchel u Madridu. Tu je izjavio da je on hrvatski general Vjekoslav vitez Luburić. To nije mogao dokazati, jer je imao krive isprave, a nitko ga nije tamo poznavao, pa mu španjolske vlasti nisu vjerovale. On je boravio u lom logoru, dok nije došao fra Branko Marić, koji je svjedočio da je to doista general Vjekoslav Luburić. Tada je general Luburić dobio pravo boravka u Španjolskoj i tada smo mi stupili u vezu s njim.

Od tog doba počinje rad Vjekoslava Luburića na okupljanju hrvatskih snaga u emigraciji te organiziranju istih za onaj čas kad bude opet moguće proglasiti hrvatsku državnu samostalnost kao i 10. travnja 1941. To se trebalo postignuti prosvjetnim i političkim radom u emigraciji, te organiziranjem svih hrvatskih snaga u domovini i emigraciji, jer će taj dan osvanuti neminovno u skoroj budućnosti. U tu svrhu osnovao je Vjekoslav Luburić tiskaru Drinapres u Španjolskoj i tiskao je DRINU, časopis za odgoj sa rodoljubnim i povijesnim štivom, te je izdavao i novine OBRANA, koja je izlazila redovito svakog mjeseca. Uz to je povezoao sve hrvatske časnike i borce, te je u emigraciji nastavio radom organizacije pod imenom "**Hrvatski Narodni Otpor,**" koja organizacija je osnovana godine 1944, na Ivan planini sa odobrenjem Poglavnika i hrvatske državne vlade.

Taj rad se je razvijao uz mnoge poteškoće potporom hrvatskih rodoljuba, koji su materijalno i moralno podupirali rad svoga zapovjednika. U suradnji i pOtpori se najviše isticao Rudolf Erić iz U.S.A. i Vlado Šimunec iz Canade, kao i Stipe Brbić iz Australije.

General Luburić bio je poznat kao general Drinjanin, te je u Španjolskoj preveo na hrvatski jezik djelo generala Diaz de Villegas "Politički rat" i "Revolucionarni rat," a napisao je mnogo stručnih kao i povijesnih članaka.

Godine 1968. se počeo raširivati rad, te je Vjekoslav Luburić imenovao koordinatora H. N. Otpora, koji je trebao biti veza između svih skupina Hrvata u emigraciji. U početku razvoja toga rada bio je izvršen atentat na generala Luburića, organiziran od strane srbokomunističkih vlasti, koje su uspjele infiltrirati ubojicu u blizinu Luburića, te (ga) je ubojica uspio lišiti života ..Taj zločin se je dogodio u nedjelju 20 travnja 1969. godine. Zločin je izvršio Udbin plaćenik Ilija Stanić.

Slava Generalu Drinjaninu

25-05-2015 17:01#473

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE, piše general DRINJANIN (4) ODREDIO JE NJEZINU PRIPADNOST SKLOPU I SUSTAVU STRATEGIJE ZAPADA U BORBI PROTIV SNAGA SVJETSKJE KOMUNISTIČKE REVOLUCIJE

Rekao je dobro ruski bojnič. Kada bi smo mi htjeli, mi ne možemo izvan zakona geografije i geopolitike. Mi ne primamo onom "Suhozemnom" carstvu. Naš nas Jadran veže sa svijetom. Naš duh je oblikovan pod utjecajem položaja naše zemlje. Odnos između geografije i povijesti je izvan raspravljanja. kada pogledamo kartu jasno nam je, zašto su išli svojim odnosnim putovima Vikinzi, Mongoli, Goti, Huni i drugi osvajači. Znamo, da more sjedinjuje, a brda dijele, kako to kaže general Kindelan. Znamo da se u brdima i visoravnima odgajaju ljudi čvrsti i krupni. Pogledajmo čovjeka Atlasa, Kavkaza, Dinare i usporedimo ih s ljudima ravnice, ugodnih, toplih i plodnih polja. Montesquieu tvrdi, da je pitanje ljudske osnovne vrline: hrabrost, pitanje klime. Tako je protumačiti i pobjede Mongola, kao i osvajanja naroda po Španjalcima iz Castille, t.j. središnjeg područja španjolske visoravni. Obalna područja nisu dala skoro ni jednog značajnijeg osvajača. Toynbee tvrdi, da su se 21 civilizacije oblikovale i propadale u borbi čovjeka protiv čovjeka i s prirodom. Zato je i hrvatski čovjek različito satkan, (**skovan, izgrađen, odgojen, oblikovan, to je general Luburić htio reći, mo. Otporaš.**) jer se nalazi na granici svjetova, i zato je svaka od glavnih dijelova: podunavski, balkanski i obalni vršio u razna doba glavnu ulogu, već prema potrebama, ali je ravnoteža uvijek bila uspostavljena i hrvatstvo se konačno 1941. 10 Travnja afirmiralo kao solidna jedinica, već izgrađena sa svojom zadaćom, koja ne može biti druga, nego ona od uvijek, od početka, i za uvijek, jer je položaj hrvatske zemlje izgradio čovjeka i dao zemlji jednu svrhu, koja je istovjetna s poslanjem Zapada, a nikada u sklopu onoga svijeta, protiv kojeg se borimo čitavu povijest.

"Ustaštvo je samo reakcija na naš pohod" - rekao je ruski bojnič. Ustaštvo je vršilo funkciju protirevolucije, radi čega nas je prokleo Karlo Markx i osudio radi reakcije. Mi smo već očima

Jelačića vidjeli opasnost u bečkoj revoluciji i Košutovim planovima. Senjski uskoci, neretvanski gusari, Otpor naših bogomila, Jelačićeva vojska, Rakovačka buna, Ustaše i Domobrani, sve je to samo reakcija, jer nismo prihvatili invazije ni na jedno od četiri strateških putova, koji presijecaju Hrvatsku. Ti su putovi doveli i Križare, da mjesto Svetog groba osvajaju Zadar, doveli su i do "Pacta Conventa" (1102, mo.), doveli su do bitke na Krbavskom polju i do dalmatinskih partizana sa crnogorskim serdarima i ta fatalnost je dovela Ruse i Tita, ali će dovesti i Ameriku i one, koji još žele preživjeti svjetsku komunističku revoluciju, koja je u toku.

Mislim, da je Bende (Julien Benda (1867-1956), francuski esejist, pisac, žestoki branitelj, čuvar francuske intelektualne tradicije itd., mo) negdje napisao, da tek onda postaje militarista kada čita knjige o pacifizmu. Možda da neki Hrvat postane komunista u očaju, jer misli, da se više svijetu ni Hrvatskoj ne može pomoći. Mi ne mislimo tako.

Prvi engleski vojnički autoritet, general-major Fuller, pisac poznatih djela i stvaratelj teorija o motoriziranom ratu, napisao je u jednoj prigodnoj knjižnici (Russia is not invincible, London 1951.), da se Rusiju može pobijediti, dapače, naveo je i konkretno najosnovnije, što je potrebno poduzeti. U prvom redu traži, da se pomognu podzemni pokreti Otpora u azijskim i evropskim zemljama. (On, general-major Fuller, mo) Ne staje na pola puta i posebno ističe Hrvatsku i njezin **HRVATSKI NARODNI OTPOR**. Hrvatski su Križari i Mladi Muslimani najbolji dokaz, da Hrvatska nije prihvatila privremenu okupacije po snagama koje su stvorene, i vođene s "HEARTLANDA" iz Tiflisa. Dok tako jedan Engleski general, što ima svoga čara, dotle mnogi hrvatski intelektualci troše svoje umne snage i dragocjeno vrijeme na omalovažavanje i optuživanje tih snaga, na denunciranje boraca i Vođe, Poglavnika i Vrhovnog Zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga i Hrvatskog Narodnog Otpora. Da te snage nisu mogle doći do izražaja, nema sumnje, ali zašto? Nije bilo vrijeme i mi sami smo kočili taj Otpor, da nam veliko-srpstvo u službi komunizma ne istrijebi narod, kako su bili počeli. Ali snage su Otpora tu, jezgra, um, vodstvo, ideja, sve imamo i samo se čeka na dvoje:

Nastavlja se.

25-05-2015 21:53#474

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE, piše general DRINJANIN (5) i kraj ovih opisa.

ODREDIO JE NJEZINU PRIPADNOST SKLOPU I SUSTAVU STRATEGIJE ZAPADA U BORBI PROTIV SNAGA SVJETSKJE KOMUNISTIČKE REVOLUCIJE

(Izvor ovog opisa je iz Kalendar "Hrvatskog Domobrana za godinu 1956." strana 102,103,104,105,106, a pisan je prije razlaza Poglavnika/Luburić, tj. 1955. godine. Ovaj opis generala Drinjanina je prepisan i može se također naći u knjigi "VOJNI PRIRUČNIK", svezak I., Madrid 1964. na strani 165-174. Mo. Otporaš.)

a.) kada će te snage, Zapada, kako ih zovu periferičine, obalne, morske, prijeći u napadaj u samo obrani svoga biološkog i državnog opstanka, koje je ugroženo, i

b.) kada će te snage, silom zakona, morati doći na naš prostor, da tuku snage komunističke

revolucije. Tito i Jugovina, pokušaj Đilasa i onaj našeg nesretnog Hebranga, (Razlika u mišljenjima Ustaša i hrvatskih partizana ili antifasta, kako oni sami sebe danas zovu, je ta: da će svaki Ustaša reći za hrvatskog partizana ili antifastu da je on **NAŠ, hrvatski** ali nesretni, kao što je general Luburić rekao za A.Hebranga, dok oni, hrvatski partizani i hrvatski antifasti to nikada ne bi rekli za hrvatske Ustaše da su oni **NAŠI**, tj. hrvatski Ustaše i da su se borili za Hrvatsku Državu, jer, njima, hrvatskim partizanima i hrvatskim antifastima preko njihovih usana riječ Hrvatska bilo u imenici ili pridjevu nije mogla se izustiti, jer im to nije bilo u pameti. Mo. Otporaš.) sve su to epizode, kratke, gadne, bez vrijednosti, bez korijena u našem narodu. kada te snage proturevolucije, dođu na naš prostor, morat će tražiti našu suradnju. To je činjenica i ona će biti odsutna za našu budućnost.

Ostalo će zavisiti o nama. "The Decisive Wars of History" (Odlučni ratovi povijesti) dokazuju da su ipak svi odlučni ratovi dobiveni "pomorskim" narodima, koji su gubili bitke, ali dobivali ratove. Propali su barbari, ili ih je nova okolica asimilirala. Kulturni Mađari su izravni potomci Huna i danas su predziđe kršćanstva. Jedna od glavnih komponenata naše budućnosti jest naša vjera i ona nas je uvijek spasila. Istina, ne smijemo vjeru uzimati kao strateški čimbenik, kao činjenicu, ali moramo vjerovati u ono što radimo. Sveti Ljudevit je pisao u svoje vrijeme majci: "Ostaje nam samo utjeha, da kada dođu Tatari, ili ćemo ih natjerati u Tartariju, ili ćemo se vidjeti u blaženstvu radi martirija, određenog onima, koji će ga trpjeti".

Mi ipak možemo više vjerovati u svijet, jer Amerika pokazuje jasne znakove pripreme za rat. Taj rat mora doći, pa kakogod ga se bojali. Bojazan od rata još nikada nije spriječila prolivanje krvi, dapače, samo je dao podstrijeg napadačima.

Naše je mjesto u svijetu određeno. Mi ga ne možemo ostaviti, jer to sprječavaju zakoni tla i duha, koji su nas izgrađivali kroz vjekove. Mi smo na strani Amerike, protiv svakog komunizma i protiv svake Jugoslavije. Mi smo, uopće, protiv svake Jugoslavije, protiv svakog komunizma, a za svakako drugoga, s kim nas sudbina sjedini u tom ratu. U tom novom borbenom lancu naći ćemo prijatelje Nijemce, Mađare, Rumunje i t.d., a željeli bi smo vijesti i Srbe.

General DRINJANIN.

26-05-2015 12:16#475

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

U ČASNI SPOMEN HRVATSKOM UZNIKU MILANU BAGARIĆ

<http://kamenjar.com/hrvatskom-uzniku...-casni-spomen/>

Hrvatskom uzniku Milanu Bagariću u časni spomen

Nadnevak: Svibanj 26, 2015

in: Iz Otporaševе torbe

Hrvatskom uzniku Milanu Bagariću u časni spomen

Foto: Na slici Mile Boban i pok.Milan Bagarić

Kako je moguće jedan ovakav život staviti na papir? Količinu njegova iskustva, dužinu i težinu njegova puta, dubinu njegove ljubavi nije moguće ispisati riječima, ali riječima moramo jer život Milana Bagarića to zaslužuje. Ja sam ga neprocjenjivo poštivao. Znao sam za njegove vrline, njegov veličanstveni karakter i njegovu žrtvu. Imao sam ga čast upoznati u američkom zatvoru, ali i na hrvatskoj slobodi.

Životni put mu je započeo u kraljevskom duvanjskom kraju, rodnoj Mesihovini. Rodio se u četvrtak na 21. dan mjeseca svibnja 1936. godine u obitelji Anđelka i Zorke Bagarić. Već kao mladić osjetio je jaram komunističkog režima i zov slobode i vlastite i svoga naroda. U 21. godini života, 1957. godine pokušao je pobjeći u Italiju, ali su ga komunisti uhvatili i zatvorili. Pokušavao je i uspio opet 1961. kada bježi u Italiju, u Trst. Nakon kraćeg vremena iz nesigurne Italije prelazi u Francusku. Nakon šest godina, 1968. u Parizu upoznaje i ženi Filomenu Grubišić. 1969. u Parizu im se rodila kćer Silvija. Već u Parizu se uključio u rad i borbu za Hrvatsku družeći se sa hrvatskim domoljubima koji čeznuše za hrvatskom slobodom. Ta čežnja za slobodom svoga naroda ispunila je njegov cijeli život.

Godine 1970. ova mlada obitelj seli se u Sjedinjene američke države. Nastanjuju se u Chicagu gdje je već živio Filomenin brat Jerko Grubišić i stric fra Silvije Grubišić. Godine 1971. u Chicagu im se rodila kći Ana, a 1972. kći Irena.

Njegov život u Americi 70tih i 80tih godina bio je ispunjen brigom za svoju obitelj i radom za promicanje hrvatske slobode. Radio je kao električar i bio poznat kao veliki radnik i pošten čovjek. Pomagao je hrvatske organizacije, posebice Hrvatski otpor, hrvatske župe i udruge.

U hrvatskoj zajednici grada Chicaga je bio aktivan pomažući je na razne načine. Hrvatsku je toliko volio da je postavio veliku antenu na svoju kuću kako bi mogao slušati radio Zagreb tih davnih godina.

Šezdesetih, sedamdesetih i osamdesetih godina kada je bilo teško govoriti i sanjati o hrvatskoj slobodi, Milan Bagarić i hrvatska dijaspora nisu nikada od nje odustali. Znali su da će doći dan. Poput Veselka Koromana životom su svjedočili snagu nade izrečenu u pjesmi:

**"Doći će vrijeme blagog naroda.
Onog što ima obilje rana, obilje časti, obilje tuge.
Naroda što ima višu a plemenitu moć,
ravnicu i more, knjige i anđele."**

Milan je bio svjedokom te nade i životom pokazane ljubavi, a svjedocima se mora vjerovati! Oni su nositelji povijesti i glasnici Istine!

Godine 1981. bio je prisiljavan od američke policije lažno svjedočiti protiv Hrvata. Kada nije na to pristao, onda su ga optužili i zatvorili. Bijaše to na prvi dan mjeseca srpnja 1981. Radije je prihvatio optužbe nego lažno svjedočio! Znao je da u njemu ne može boraviti laž! Znao je za onu povijesnu istinu Zrinskih izrečenu u veličanstvenoj rečenici: "Navik on živi ki zgine pošteno!"

Poput velikog češkog uznika Vaclava Havela znao je da nas "Laž nikada ne može spasiti od druge laži!" Laž tako postane kao gruda snijega koja samo ruši druge oko sebe. Milan je uvijek birao put istine!

30. lipnja 1982. osuđen je na 30 godina strogog zatvora. Kaznu je odslužio časno i dostojanstveno pod zatvorskim brojem kojega još pamtim: 02650-016.

U četiri američka federalna stroga zatvora u Alabami, Indiani, Illinois i Tennessee proveo je 6,684 dana, ili 18 godina, 3 mjeseca i 18 dana.

U Zagreb, u slobodnu Hrvatsku, vratio se 29. listopada 1999. kada su ga svezana, želeći ga još i na kraju njegova sužnjičkog puta do kraja poniziti dopratili američki agenti. U zatvoru se snašao.

Pošteno obavljao svoje poslove i bio vrlo cijenjen čemu sam i ja svjedok kada su mi zatvorski čuvari

rekli kako je Milan Bagarić vrlo uljudan gospodin. I u zatvoru je u vrijeme domovinskog rata našao načina kako slušati kratki val Hrvatskog radija, posebice je slušao glas Siniše Glavaševića iz Vukovara.

Bilo mu je jako teško jer nije mogao u Hrvatsku doprinijeti njenoj slobodi. Ta patnja zatvorskih dana je nemjerljiva, dubina ljudske boli neiskaziva, a količina žrtve iz ljubavi prema Hrvatskoj inspirativna.

Njegova obitelj, prijatelji, kao i hrvatski svećenici i časne sestre su ga redovito obilazili u zatvoru. U zatvoru je imao samo jedan strah: da ne bio slučajno bio izručen Jugoslaviji. Da, bilo mu je teško! Težinu ne možemo izmjeriti, ali je možemo cijeniti.

Nije mogao biti ni u jednim svatovima svoje djece, niti na jednom krštenju svoje unučadi. Nije mogao dijeliti svoje dane s obiteljima Bagarić, Kosir, Barun i Brajković. Djeca su odrastala bez njega, ali ipak s njim. Otac je bio stalno prisutan u njihovim dušama, snovima i iščekivanjima slobode.

Kada se vratio u Hrvatsku Bog mu je darovao vremena da uživa u slobodnoj Hrvatskoj. Nastanio se u Zadru, blizu svoga brata. Zajedno sa suprugom Filomenom, koja se vratila iz Chicaga dočekati ga u slobodnoj Hrvatskoj, živio je svoju zadnju životnu dionicu. Hrvatsku slobodu uživao je vremenski kraće nego vrijeme provedeno u zatvoru. Bila mu je velika želja vraćati se uvijek iznova u svoju Mesihovinu, odakle je počeo životni put ovog dobrog čovjeka.

Uživao je u ljepoti zemlje svoga djetinjstva. Na zemlji je pronalazio mir i ljepotu. Sa zemljom je bio vezan. S njom radio i nju ljubio. Davno je sanjao o vjetrenjačama, proizvodnji struje na ovim područjima i sanjao vremena koja će doći jednoga dana. Milan je uvijek ostao povezan sa svojim izvorom, svojim početnim izvorom u Mesihovini i hrvatskim izvorom svoga identiteta.

On može i treba biti uzorom današnjem hrvatskom čovjeku kako pošteno živjeti i čisto, nesebično voljeti domovinu Hrvatsku. Svoju djecu je odgajao u duhu poštenja i pravednosti. Njegova djeca danas odgajaju svoju djecu u istom hrvatskom duhu. Njegova unučad polaze hrvatske župe i škole nastavljajući djedovu ljubav, ponos i tradiciju.

Ponašao se kao gospodin. Istina mu je bila prioritet. Njegov put od četvrtka, 21 svibnja 1936., do četvrtka 21. svibnja 2015. mora nam biti inspiracija za dobro, pošteno i iskreno, te nikad prekinutu ljubav prema Hrvatskoj.

Iskrena sućut supruzi Filomeni, kćerima Silviji, Ani i Ireni, obiteljima Bagarić, Grubišić, Kosir, Barun i Brajković! Neka mu Izvor Istine, Gospodar života i Začetnik ljubavi, dobri Bog daruje svoj vječni mir!

Fra Jozo Grbeš
Kustos hrvatskih franjevac
Za Ameriku i Kanadu
UMRO JE MILAN BAGARIĆ (1935-2015)
Podijeli s prijateljima:

26-05-2015 13:10#476

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

U ODRAZU VREMENA JE ĐELOVAO HRVATSKI NARODNI OTPOR

[http://kamenjar.com/u-odrazu-vremena-ca ... og-Otpora/](http://kamenjar.com/u-odrazu-vremena-ca...og-Otpora/)

"Naše je mjesto u svijetu određeno. Mi ga ne možemo ostaviti, jer to sprječavaju zakoni tla i duha, koji su nas izgrađivali kroz vjekove. Mi smo na strani Amerike, protiv svakog komunizma i protiv svake Jugoslavije. Mi smo, uopće, protiv svake Jugoslavije, protiv svakog komunizma, a za svakoga drugoga, s kim nas sudbina sjedini u tom ratu. U tom novom borbenom lancu naći ćemo prijatelje Nijemce, Mađare, Rumunje i t.d., a željeli bi smo vidjeti i Srbe".(Kaže general Maks Luburić u svojem opisu "**GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE**" u Kalendara Hrvatski Domobran 1956. st. 106, mo. Otporaš.) (General DRINJANIN)

Posljednje uređivanje od Bobani : 26-05-2015 at 13:18

27-05-2015 12:37#477

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

PRIJE ILI KASNIJE POĆI NAM JE "NAPRIDKOVIM PUTEM"

Dragi moji Mirko,

Samo da ti se javim da sam fala Bogu jako dobro i zdravo sa svom obitelji. Nalazim se kod sinova u Austinu. Bit ću ovdje još neko vrijeme i onda odo kući.

Jutros, odnosno upravo sada, sam pronašao nešto u novini Napredak koju je osnovao 1955 godine u Buenos Airesu, Argentina, Pere (Bilić) Tutavac. U broju 21 za prosinac 1961. godine na prvoj stranici ima jedan zanimljiv opis generala Drinjanina: **PRIJE ILI KASNIJE, POĆI NAM JE "NAPRIDKOVIM" PUTEM.** gen. Drinjanin. Kako sam ovim opisom zadovoljan, jer diše mojim duhom i ukusom, jezikom moje majke i majki svijuh nas, dakle **IKAVICOM**, odlučio sam ti ga u cijelosti i izvornom pisanju poslati s namjerom da ga staviš, tj. da ga dadneš staviti kao uvod ili u predgovor kao uvod u knjigu generala Drinjanina.

Dragi Mirko ti učini po tvom zacrtanom planu onako kako misliš da će biti najbolje. A sada prelazim na pretpkavanje opisa. Pozdrav tebi i tvojima. Bog! Mile Boban, Otporaš.

ps. Kod nas za sada oluja je prošla. Bilo je strašno. Velika kiša, poplave. Vijesti donosi da ima 13 nestalih i 8 mrtvih. PoZDrav.

PRIJE ILI KASNIJE

POĆI NAM JE "NAPRIDKOVIM" PUTEM

Gen. DRINJANIN u jednom od nedavnih listova piše nam:

"Napridkov" napor je zaista pohvalan i vrijedan dobre sudbine. Ikavština je jezik naših didova, pa

kad i ne bi bilo drugih razloga, sentimentalni bi bili dovoljni, da nas potiču da se žrtvujemo za očuvanje tog našeg čistog hrvatskog narodnog govora. Međutim, i bez ulaženja u meritum jezičnog problema kao takvoga, postoji politički razlog koji nas upravo sili, da se sa našom ikavicom i u pismu služimo. Ona je samosvojni jezik Hrvatskog Naroda, jezik, koji nikada nije bio ničiji drugi, a najmanje srpski, kao što ni danas nije ničiji nego hrvatski. Odatle i nužda da našu ikavicu spašavamo, pa da se tako i sa njom razlikujemo od Srba i Srbijanaca. To je odsudno u političkim zbivanjima!

Ima i kulturnih razloga, koji proizlaze iz činjenice, što je najstarije, najsigurnije i najhrvatskije hrvatsko kulturno stvaranje na ikavštini. Pa kako bismo se onda mogli odreći našega za volju nekakvog "jezika", koji nam je postavljen skupa s ostalim produktima "slavomanije"?! Priko tih podvala zacrtan je put Bleiburgu, gdi je južnoslavjanska krlatica "jedan narod jedan jezik treba da imade", dosegla svoj vrhunac. Sve je to plod jednog davno đavolski pripremljenog plana, kojem smo mi nasili. Pitanje je sada, kako se spasiti iz tog vrtloga?

Eto, govorilo se je i o "ustaškom pravopisu" i odbijalo se "koriensko pisanje" iz stranačarskih razloga, a kad tamo i Maček mu pristaša ... Tako je nekako i s ikavštinom. Srđce i razum govori u njezin prilog. Zato se i "Napredak" mora održati, kao luč, koja osvjetljuje put. Pred hrvatskim intelektualcima je strahovita odgovornost!

Za mog djetinjstva u junačkom Ljubuškom, nisam nikad ni pomišljao, da bi nešto drugo moglo biti hrvatski osim ikavice. Tek kasnije, kad su veze sa selom popustile, i škole (s kojima su upravljala tuđinska ministarstva) učinile svoje, dogodilo se ono što se dogodilo i ostalima. Zatim je došla emigracija, pa borba na život i smrt, gdje se nisam mogao baviti s tim problemom - a, iskreno govoreći, nije me stvar ni zanimala. Tek kad sam poslije rata bio ranjen u šumi, imao sam vremena razmišljati o svačemu - pa i o tome. Posebno kad su mi čobanice donosile mlika ... One nisu govorile ni "mlijeka", ni "mljeka", a još manje "mleka"...

Kad čovik trpi, a k tome osuđen na nekretanje, postaje filozofom. Misli. Tako je i meni sinulo prid očima, ovo što se zbilo jednom narodu s tisućgodišnjom kulturom!...

Velika je zasluga Hrvatska muslimana i u tome, što su se za vrijeme tuđinskih haranja po našem području, izolirali i tako spasili mnogo autohtonog hrvatskog kulturnog blaga, među kojim svakako prvo mjesto zauzimalje hrvatski jezik: ikavica, po njihovim mahalama i kućama.

Kad sam, dakle, počeo čitati Tvoje (radi se o osnivaču i glavnom uredniku "Napredka" Peri Tutavcu, moja opaska) stvari, od srđca sam se veselio.

Izdrži!!!

Vjerujem da žrtva oko "Napridka" neće biti uzaludna. Osigurat će svom rodu i svom imenu čestito mjesto u povijesti Hrvatske, tim više što je u teškim emigrantskim prilikama znao nositi jedan borbeni stijeg; stijeg narodnog govora i narodnog pisma.

Čvrsto sam uvjeren, da će se jednom morat poći "Napredkovim" putem, pa to neka služi na čast njegovu uredniku, suradnicima i prijateljima, koji omogućuju izlaženje i širenje "Napridka" i s tim rasplamsuju baklju zapaljenu.

Mnogo sreće, Pero, jer to je kao da stojiš u borbi na čelu divizije. "Ikavska" je postala udarnom. Stani na biljevu dok i drugi stignu. Divizija "Drine" će svoje isto učiniti. MAKS.

27-05-2015 15:39#478

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GENERAL MAKS LUBURIĆ, DR. DABO PERANIĆ I "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"

Pismo dra. Miljenka Dabe Peranića svome vjenčanome kumu i suradniku MB.

New York, 15.XII. 90. (nisi mi javio da li si ovo primio o Izmirenju. Pozdrav, Miljenko.

(predmet)

H.N.O.

Po svojoj vojničkoj veličini i sposobnostima, Generalu Luburiću je bila povjerena zadaća štiti povlačenje hrvatskih i savezničkih snaga iz NDH, kao i civila, koji su bježali pred komunizmom. To je on vršio sve do Bleiburga.

Ali usporedno s tim, mnogi su njegovi vojnici silom prilika morali ostajati u teritorijima iz kojih su se povlačile hrvatske jedinice, te je i General Luburić kao i ti sami hrvatski vojnici, stvarao Otpor nadolazećem neprijatelju. Krajem 1944 g. je taj **Hrvatski Narodni Otpor** preuzeo znatne pothvate okupacionim komunističkim snagama, pogotovo poslije predaje odgovornosti Generala Luburića Hrvatskoj (državnoj,mo) Vladi u Bleiburgu, (koja je tragični nastradala poslije prisilne predaje komunističkim snagama) kada se je General Luburić sa dijelom svojih jedinica povratio u hrvatske šume i planine, te pružao sa njima po svoj Hrvatskoj OTPOR.

Geopolitičke su prilike formirale najznačajniji OTPOR u slavonskim šumama 1946, gdje su i General Luburić i General Boban djelovali tako da je Slavonija postala najjačim centrom OTPORA, čak sa svojom vojnom glazbom. A u Lici se istakao satnik Rukavina, koji je u Gospiću nastupio "specijalnim" opunomoćenikom UDBE (po svoj prilici tada OZNE,mo), poslao sve hrvatske zatvorenike u Velebit na "strijeljanje", t.j. u slobodu, gdje su bili formirali novi Velebitski OTPOR. (Ovdje treba istaknuti da mi je sličnu stvar pričao i Ustaša Marko Miletić u San Franciscu koncem siječnja 1970. godine u mojoj kući, prilikom dolaska hrvatskog pjevača Vice Vukova. Satnik Rukavina se preobukao u Oznaša i tako prerušen u komunističko/jugoslavensko ruho došao kao specijalista pregledati - kako su ih oni tada zvali - tu fašističku bandu. Pri tome ih je sve poslao na "strijeljanje" u Velebit gdje su već jame bile iskopane za njih. Naravno da su ih tamo dočekale hrvatske jedinice Tome Župane i drugih, mo)

Međutim, H.N.OTPOR nije mogao dalje vojnički izdržati u Domovini, Jer je General Boban poginuo 1946, General Luburić bio teško ranjen. General Luburić je svoje jedinice prebacio u pasivni Otpor njihovih sela i pokrajina, koji su prešli u civilni život, te pripremali čas budućih političkih djelovanja. Sam pak General Luburić, ranjen, pređe u Mađarsku, pod legitimacijom njemu poznatog Hortijevoog časnika, izliječen je kao takav u mađarskoj bolnici, pređe u Austriju, preko Bavorske u Francusku, gdje je u rudniku zaštedio novac, za svoj put u Španjolsku, gdje 1948. g. formira Vanjski Front H.N.Otpora, koji uzdigne visoko nad sve ostale hrvatske organizacije, te 1964. g. pristupa novoj politici **IZMIRENJA Ustaša sa Hrvatskim partizanima.** Hrvatsko proljeće je bila prva javna manifestacija toga IZMIRENJA, **a uspon Dra. Tuđmana na Predsjedništvo Republike Hrvatske najjasnija je manifestacija hrvatskih Partizana i**

Hrvatskog Narodnog Otpora s Unutarnjim i Vanjskim Frontom Hrvatskog Narodnog Otpora.

(Ovđe treba nadodati da je dr. Miljenko Dabo Peranić (1923-1994) s otoka Paga, selo Novalija, kao student (mislim teologije) i maloljetnik mobiliziran koncem 1944. u partizane, vidio mnoge i okrutne partizanske i antifašističke počinjene zločine nad Hrvatima, počeo o njima, zločinima, svojim školskim kolegama govoriti i tako posta meta Ozne i dospio u logor Stara Gradiška. Po izlasku iz zatvora dolazi u Pariz gdje doktorira glazbu. Napisao je tri obujme knjige na francuskom jeziku o staroj grčkoj glazbi, kao i o porijeklom Hrvata još iz davnih davnina. Uz svoju malenkost počeo je čitati Drinapress izdanja, novine Obrana i časopise Drina. Izražaji i pisanja su mu se dopali i tako je dr. Peranić prišao u organizaciju H.N.OTPORA 1962 godine. Mile Boban, Otporaš.)

28-05-2015 02:31#479**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"IZ PROŠLOSTI U SADAŠNJOST"

(PREDMET: PRIZNANJE HRVATSKE DRŽAVE PO ARABIJI SAUDITESKOJ)

(Za hrvatsko općinstvo donosim jedno pismo generala Drinjanina. Pismo samo po sebi je više nego jasno, a pisano je u odrazu vremena godine 1964. Hrvatska politička emigracija je radila ono što je mogla u tuđim i stranim zemljama; tražila je prijatelje za hrvatsko razumijevanje i za Hrvatsku Državu. Hrvati muslimanske vjeroispovijesti su preko Islamskog Kongresa u Jeruzalemu kojemu je bio Glavni Tajnik dr.Said Radaman uspostavili tijesnu vezu i iskrenu suradnju s organizacijom **"BRAĆA MUSLIMANI"**. Ovi su za simpatije i iskreno razumijevanje patnja hrvatskog naroda i islamske i katoličke vjeroispovijesti išli tako daleko da Dekretom Njegovog Veličanstva kralja Hasimijske Jordanske Kraljevine HUSEINA I., broj. 1404 /10/12 od 2 rujna 1962. g., kojim je priznao pravo hrvatskog naroda na slobodu, nezavisnost i vrhovništvo u svim svojim povijesnim i narodnosnim granicama. Vidi **"DRINA"** br. 7/8 1962. str. 6. Pismo generala Drinjanina kojeg ovdje donosim, iako skoro dvije godine kasnije, odnosi se i na ovaj slučaj priznanja Hrvatske Države. Ovo pismo se nalazi u knjizi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** na stranici 371/372. Otporaš.)

INFORMACIJA UZ IZVJEŠĆE.

od 28. VII. 1964.

GENERAL DRINJANIN**Predmet: Priznanje Hrvatske Države po Arabiji Sauditskoj.**

Današnjom poštom dobio sam od jednog arapskog diplomate, sa kojim sam došao u kontakt za vrijeme " jordanske stvari " pismo slijedećeg sadržaja:

"gospodine generale: Kao iskrenog prijatelja muslimana i prokušanog antikomuniste ja Vas i previše cijenim, a da bi propustio ovu priliku za upozoriti Vas na štetni rad nekih Hrvata islamske vjere koji nastoje omesti (pokvariti) sve ono, što ste do sada napravili. Upozorite Vaše sunarodnjake muslimane. Dobro bi bilo, da se zaista stvori bilo kakva muslimanska organizacija Hrvata iz Bosne, te da se na francuskom (dr. Miljenko Dabo Peranić je izdavao na francuskom jeziku LA CROATIE,

mo) i engleskom tiska jedna ozbiljna obavijest o stanju u Jugoslaviji. Malo ali ozbiljno. Mi nemamo ni jedne ozbiljne brošurice kako bi branili stav, a Vaš neprijatelj (jugoslavenska promidžba i diplomatska predstavništva su bili zaduženi da u stranom svijetu šire dezinformacije, istine, poluistine i laži svake vrsti a sve u smjeru ocrnjivanja Hrvata i negiranje Hrvatima pravo na njihovu vlastitu Hrvatsku Državu, mo) obasiplju arapski svijet sa ukusnim i uvjerljivim materijalom. Neozbiljni pokušaji Vam više škode, nego koriste. Želim, da ovo saopćite Vašim prijateljima, ali dok Vam ne dadem znak (mig) nemojte nigdje moje ime saopćiti, jer bi me protivne snage eliminirale. Neka Allah nagradi rad svih vjernika. Odani Vam X.Y."

(Ovđe je potrebno reći šta Božo Vukušić piše u knjigi **"TAJNI RAT UDBE PROTIV HRVATSKOG ISELJENIŠTVA"** treće (3) dopunjeno izdanje, strana 261-262: pod naslovom "PLANIRANJE UBOJSTVA MILJENKA DABE-PERANIĆA. Izvještaji Riječke Udbe su pisani dugi niz godina i završeni su dana 14.2.1969. godine, potpisom Alberta Tulići. Ovi izvještaji imaju preko 122 stranice gdje se skoro u detalje govori kako treba ocrnuti, pasivizirati dra. Peranića. Bilo je nekoliko "Operativaca, Suradnika" koji su iz stope u stopu pratili dra. Peranića. Ako sve to ne uspije, onda ga treba likvidirati. Što je važno iznijeti iz ovog izvještaja je to da je ovaj "arapski diplomat" pisao generalu pod šifrom svoje ime, iz dolje priloženog Udbinog izvještaja će se vidjeti gdje je ta ili sve druge šifre završile. Pročitajte pažljivo Udbin izvještaj. Mo. Otporaš.)

"...Na stranici 63 opisane su rodbinske veze o kojima Peranić piše. To su: otac Antun Peranić, majka Tonica i brat Ivan. Svi nastanjeni u Novalji. Zatim brat Ljubo nastanjen i Sl. Brodu, i sestra marija udata za Ivana Pernički, krojača iz Zagreba.

Prvi broj "La Croatie" izdaje Peranić u svibnju 1963. godine. Naslovi članaka: "10 travnja 1941.", "Napoleon i Hrvati", "Bleiburg-hrvatski super Katyn" "Da bi se bolje upoznao titoizam", "U Titovim marševima smrti" itd. Str. 64.

Suradnici "Irma" i Filip" u izvještajima od 3. 6, 13. 6, 10. 9. 1963. god. te u izvješću od 19.3.1964. godine opširno su opisali djelatnosti Peranića. Pored izvješća su priloženi materijali, koje je suradnica "Irma" ukrala Peraniću za vrijeme boravka u Parizu. Materijali sadrže: Memorandum upućen De Gaulleu-potpisnici (Imam taj Memorandum u kopiji, jer mi ga je dr. Peranić osobno dao. Možda bi bilo dobro ga prevesti na hrvatski i ovđe iznijeti. Možda ću to i učiniti. Mo.Mile Boban.)- Maks Luburić i Miljenko Peranić, zatim list "La Croatie" br. 4. od listopada 1963. god. fotografije pisama koje je dr. Ilić upućuje Juci (nije Juci već Luci Rukavini, mo. Otporaš), Mili Rukavini, Nahidu Kulenoviću itd.

Iz pisama se vidi stav Ilića u odnosu na Luburića. (Osobno sam imao razgovor s dr. Andrijom Ilićem o Luburiću vozeći se u vlaku iz Pariza do Pas de Calais u siječnju 1960. god., kada se je dr. Ilić vraćao s pogreba Poglavnika dra. Ante Pavelića. Te prilike mi je dr. Andrija Ilić sve najgore pričao o generalu Luburić, a ja sve najbolje o njemu čuo dok sam bio kući. Po povratku u Pariz ja sam generalu Luburiću napisao pismo žučljive naravi od nekih 53 ili 54 pitanja. General mi je odgovorio i to se pismo nalazu i knjigi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA"** na stranici. Ja sam kasnije saznao razlog zašto dr. Andrija Ilić govori i piše protiv generala Luburića, a taj razlog je da je dr. Ilić bio tajnik generala Luburića i vjenčani kum generalu Maksu Luburiću 19 studenoga 1953. godine. Kako je po svojoj struci i zvanju dr. Ilić bio nedorastao funkcijama ili radu Hrvatskog Narodnog Otpora, general ga je otpustio i na njegovo mjesto uzeo sina Hrvatske Državne Vlade dra. Džafer bega Kulenovića, Nahida. Mo. Mile Boban, Otporaš. Sva pisma su tajne prirode i Luburić ih fotokopirane šalje na uvid Miljenku Peraniću. Pored ovih dokumenata, suradnica "Irma" digla je i dva dopisa koje upućuje Željko Bebek Peraniću. U jednom se Bebek u ime Luburića zanima za slučaj Zvonka Kučara. Njegov slučaj povezuje s nestankom njihovih povjerenika iz Nice i Malmoa - Švedska. Boji se organizirane infiltriranosti komunističkih agenata. Informacije, i to detaljne, traži radi upoznavanja emigrantske javnosti. **Uz fotokopiju pisama je i tumač skraćenica koje osobno šalje Luburić Peraniću, jer bi bilo bez tumača nejasno o kojim se licima u pismima radi.** (Ja podvikao i pomastio kako bi čitatelji mogli vidjeti gdje je završilo tajanstveno ime "arapskog diplomate", mo.) Ilić ima naziv za svakog svojeg čovjeka - strana 64 - 122." (Tako piše u

spomenutoj knjigi Bože Vukušića. Mo.)

S druge strane Dr. Muftić mi je dao poslati jednu arapsku-saudi novinu, gdje je preko cijele stranice velikog formata pisano o Hrvatskoj, i to istaknutim elementima, sa 6 velikih fotografija, među kojima i moja osobna u uniformi, te drugih 5 o srušenim objektima, pogorjelim džamijama, grupe vojnika, zagrebačka džamija, i zaklani hrvatski vojnik. To su fotografije, koje sam ja u svoje vrijeme dao Dru. Muftiću, i od kojih su neke objavljene u listovima BRAĆE MUSLIMANA u Jordaniji (Jeruzalemu i Amenu). Dobio sam i drugi izrezak, nešto manje, gdje je veliki vojnički grb Otpora i drugi materijal, kojega ću dati prevesti, i obavijestiti vas.

Potvrđuje se i još jedna stvar, koju smo znali od prije a to je, da je dr. Muftić bio u Njemačkoj sa "svojom tajnicom", a to je nitko drugi, nego njegova žena br. 2, i ujedno ljubavnica ADILA ZULFIKARPAŠIĆA, te ju je Dr. Muftić "osvojio", što ga je dovelo na ratnu nogu ne samo sa poznatim Udbašem Zulfikarpašićem, nego i sa Drom. Ramadanom, generalnim sekretarom Sveislamskog Kongresa, a taj je rođak prve žene Muftićeve. Ova je liječnica iz poznate egipatske obitelji i ja ju osobno poznajem, jer ju je Dr. Muftić bio doveo sa sobom. Prema prijateljima to je odvojilo Muftića od Radmana. Kako znate da se i među arapskim i islamskim organizacijama tuku razne frakcije, sukobljavaju sekte, interesi, dinastije, strane službe i osobni motivi, neće biti na odmet, ako vagnemo sve te elemente i ne prenađimo se u svojim ocjenama ljudi i događaja. Sasma sigurni glasovi ponavljaju nam, da osim rublja, dolara, funta i zlatnika Marije Terezij i Napoleon d'ora, (dukati, mo) koji novci još uvijek imaju glavnu vrijednost u mnogim zemljama orienta, teku i Kineske pare i posebno via Roma.

Tako mi bare vele moji albanski prijatelji, koji misle, da od svaka tri albanska emigranta jedan radi za Tita, drugi za Kineze, a treći t.j. ostatak razdijeljeno među ove ostale. Spominjem ovu činjenicu radi eventualne mogućnosti, koja bi bila logična, a ta je, da vjerojatno Kinezi imaju među islamskim narodima, pa čak i među vjernicima svoje pristase. U tom pogledu su Kinezi učinili mnogi korak, kako to zaključujem iz njihove propagande na španjolskom jeziku, koja vrlo obilno teče u hispanском svijetu. I kada stiže u hispanски i katolički svijet, kako ne bi u islamsko područje, koje je geografski bliže, a sami Kinezi imaju mnogo milijuna muslimana. Jedan katolički biskup misionar je držao preko španjolske televizije jedno predavanje, koje sam osobno čuo, gdje je isti govorio o velikim uspjesima Kineza oko stvaranja KATOLIČKE NACIONALNE CRKVE, gdje biskupi, kanonici, svećenici i t.d. rade za režim, i to legalno, jer su zaređeni po jednom biskupu, koji je imao na to pravo. Elem i opet to spominjem radi mogućeg prodora na islamsko vjersko područje. Ne mogu da se otmem dojmu, da valja na to misliti savezno sa raznim pokušajima u zadnja vremena. Postavlja se pitanje: tko od Hrvata katolika i muslimana radi za Kineze?

Da se vratimo dru Muftiću. Ako je Adil Zulfirkapašić bio udbaški pukovnik, komesar i koljač muslimana, ako je žena mu komunista i partizanka, ako mu je ljubavnica Švicarka (čije ime i t.d. posjedujem) bila osvojena po Muftiću, a ovaj radi za Engleze, u šta ne treba sumnjati, ako sada iz redova org. BRAĆE MUSLIMANA dobivamo pisma, koja nisu sasvim jasna u pogledu osoba, ali da u pogledu ideja, ako se smatra (s pravom) da teče Kinenska para via Roma i miješa se sa librama, dolarima, novim francima (Francuska je uvela novi monoterni sistem 1960. godine. Sto stari franaka je postalo jedan novi franak, mo) i dinarima, šta tu ima onda katoličkog, odnosno muslimanskog, šta ima rodoljublja, a šta od "strategije pupka".

Ono što se događa među Hrvatima radi UDBE, potencira se radom i drugih služba. Treba biti vrlo jak karakter, izgrađen tip, pa de se ne izgubi ko magare u magli na raskrižju tolikih putova. Ljudi, koji rade za strane službe, teoretski su mogli i koristiti Hrvatskoj, možda i koriste, ali su pripadnici jednog stroja, koji je cjelina, i čija zapovjedna poluga je u rukama jednog stranca. Vjerujem, da dolazi čas, da se mora i o tome govoriti i eventualno postupati. Već za vrijeme Kavranove akcije bilo je "ljudi sa vezama". Oni su danas profesionalci i možemo uprijeti prstom u tucet poznatih,

provjerenih i ustanovljenih "dobrih inače" Hrvata, koji rade za strane službe. One poznate. I pitamo se: nepoznate tko obrađuje?

Vele, da se sastaje vodstvo HOP-a u Madridu, vodstvo Vijeća u Parizu, vodstvo HSS-a u Londonu, vodstvo "katolika" u Beču, a vodstvo "muslimana" u Ženevi. Savjesni Hrvati, katolici i muslimani trebali bi smisliti na sve gornje. U Njemačkoj ima 70.000 Hrvata iz južnih krajeva. Dolaze i odlaze, te gledaju šta radimo i prenose u Domovinu.

Uz naš vojnički pozdrav

general Drinjanin v.r.

Posljednje uređivanje od Bobani : 28-05-2015 at 02:40

28-05-2015 13:22#480

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

U SPOMEN VIDOVIČTOG GENERALA V. LUBURIĆA I NJEGOVU DOKTRINU HRVATSKOG IZMIRENJA

Piše: J. Ivan Prcela

Moja definicija generala Luburića poslije 40 godina krvave pogibije

Dne 11. svibnja 1969., pred tužnim skupom u Clevelandu ovako sam definirao umno prodoran i vidovit duh generala-viteza Vjekoslava Maksa Luburića: "Što čini jednoga lidera različitim od drugih ljudi u poslovanju ili na bilo kojoj dužnosti? Lider se ne rađa nego se kuje u kovačnici života. Lider vidi ono što on uistinu jest a ne što bi mu bilo drago vidjeti. Lider se ne boji prstom ukazati na istinu ma koliko ona bila gorka. On je optimist kojega "željezni zakoni" determinizma nisu dotaknuli. Kad on čuje drukčiji ritam, ne zabrinjava ga mogućnost da on ide u raskorak. On se radije hvata originalne ideje i nastoji je učiniti izvedivom. Lider je svjestan odgovornosti da mora tražiti nove putove i ispuniti nemoguće te ostaviti u baštinu svima onima koji se oko njega okupljaju ne samo ideju koja do u dubine ispituje sve događaje nego i duh koji gleda na odlučnost u djelovanju kao na osobinu koja je uvijek dobro došla i od koje se nikada ne smije bježati."

Prema susretu s generalom Luburićem

Za te osobine generala Luburića mnogo puta sam čuo i o njima čitao u godinama 1941-1945 Prvoga domovinskog rata, kada sam se kao mladi franjevac molitvom i učenjem za život pripravljaao na Visovcu, u Sinju i u Makarskoj. Pedesetih godina prošloga stoljeća u Clevelandu sam o tome junačkome hrvatskom generalu doznao od Bože Bagarića, hrvatskog vojnog veterana iz Bukovice kod Tomislavgrada; od Štefa Crničkog, prekaljenoga zagrebačkog Starčevićanca već u vrijeme kraljevske Jugoslavije; i od Rudolfa Erića, legendarnog hrvatskog Domobrana u SAD-u još prije NDH-a. O našem dragome generalu doznao sam također i od ustaškog satnika Ante Pivca, sina Krešimirovog grada Šibenika. Od spomenute četvorice i od drugih članova Kola hrvatskih vitezova (iz ove udruge sredinom 60-tih godina nikla je dinamična organizacija Američkih prijatelja hrvatskog narodnog o d p o r a) mnogo sam naučio o prodornome duhu generala Luburića. Oni su me njemu toplo preporučili i putove mi utrljali da se s njime u ljetu 1960. u Valenciji sastanem, kadno sam na mojim putovanjima po Zapadnoj Europi posjetio najistaknutije hrvatske javne djelatnike.

Za sastanak s generalom Luburićem pripravlja sam se također svojim posjetom fra Branku Mariću u franjevačkom samostanu San Francisco El Grande u Madridu. Ovaj hercegovački fratar kao poznavatelj Poglavnika Ante Pavelića i Maksa Luburića odveo me je da na Poglavnikov grob u ime Ujedinjenih Američkih Hrvata u Clevelandu položim velik vijenac cvijeća. Međutim, najviše sam upoznao veličinu duha generala Luburića od njegovih velikih štovatelja prof. Pavla Tijana, enciklopedijski obrazovanoga Senjanina, i od njegove supruge-junakinje Nedjeljke Tijan Luetić, kćerke hrvatske državotvorne splitske obitelji Luetić. Oni, i blagoslov Nadbiskupa Ivana Ev. Šarića baš na smrtnome krevetu, uputili su me na točnu adresu generala Luburića u njegovome poslovnome uredu u Valenciji. Kao što sam nekoliko dana prije preko hrvatske sekcije Nacionalnog španjolskoga radija u Madridu pred hrvatske domovinske slušatelje iznio veličanstven uspjeh Petnaeste godišnjice blajburške tragedije u Clevelandu (ona je 2. lipnja 1960. u analima američkog Kongresa u Washingtonu, CONGRESSIONAL QUARTERLY, nadugo zabilježena) isto tako sam nastupio i pred toplo-prijaznim generalom Luburićem.

Sastanak s junakom širokih pogleda

Budući da su Rezolucijom UA Hrvata u Clevelandu i brošuram S. W. Skertića o Blajburško-mariborskim pokoljima (vidi CONGRESSIONAL RECORD od 2. lipnja 1960.) već bile date smjernice za moje daljnje istraživanje i promicanje istine o Blajburškoj tragediji, glavna svrha mojega sastanka s generalom Luburićem bila je utjecati na njega da on kao član Glavnog ustaškog stana napiše svoj iskaz, kako je došlo do povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji. On me je velikom pozornošću saslušao i obećao mi taj iskaz napisati i poštom mi ga u Cleveland poslati. I ja sam njega pažljivo saslušao i njegovim vidovitim pogledima o izmirenju ustaških i partizanskih sinova u svrhu rušenja hrvato-žderne Jugoslavije toliko frapiran ostao, da sam na licu mjesta postao njegov sljedbenik. U tim časovima došle su mi na pamet riječi dr. fra Otona Knezovića, koje sam u Chicagu pedesetih godina od njega čuo, naime, da jedino general Luburić posjeduje sposobnost Hrvate ujediniti u rušenju Jugoslavije i ponovnome ostvarenju Države Hrvatske. Upravo zato, desetak godina kasnije sam na proslavi 20. godišnjice uspostave NDH-a ovako u Torontu izrazio Maksove državotvorne poglede:

"General Luburić Vam preko mene poručuje da U NARODNOM RADU GLEDATE NAJPRIJE NA SLUŽBU DOMOVINI I NA SVEOPĆE DOBRO HRVATSKOG NARODA I DA SE ČUVATE KULTA BILO KOJE POJEDINE OSOBE. ON VAM SVIMA NAPOMINJE DA NE ISTIČETE NI NJEGOVO IME JER ISTICANJE POJEDINANACA VIŠE NEGO NARODNOG PROGRAMA UROĐUJE NEUSPJEHOM PA ČAK I TRAGEDIJOM ZA HRVATSKU STVAR."

Razgovori s povjesničarom Draganovićem i drugi susreti

Iz Španjolske put me odveo u Rim, gdje sam u Zavodu Sv. Jeronima imao duge razgovore s dr. K. Draganovićem kao najboljim poznavateljem Blajburške tragedije. S njime sam se dogovorio, kako ćemo zajednički raditi na pripremanju djela, kojemu smo već u Clevelandu postavili čvrste temelje. Iz Rima sam otišao u Klagenfurt a odavle u grad Bleiburg. Zatim sam vlakom otputovao za München i u njemu, radi Mejunarodnog euharistijskog kongresa, desetak dana ostao. U tom glavnom gradu Bavarske često sam se sastajao s dr. Brankom i s dr. Ivanom Jelićem. Tu sam od njih i od drugih istaknutih Hrvata, kao na pr., od don Vilima Cecelje, fra Mirka Čovića, puk. Pjanića, puk. Batušića, dr. Buća, gosp. M. Ilinića, itd. tražio suradnju i moralnu podršku u promicanju Blajburške tragedije. S istim planovima otputovao sam također u London na duge razgovore s dr. Jurjem Krnjevićem i s osobljem "Nove Hrvatske". O svim tim posjetima javljao sam vidovitom generalu Luburiću jer me je on kao revolucionarac, ratnik, general i sve od jeseni 1944. zapovjednik Hrvatskog narodnog o d p o r a najbolje razumio u pitanju Blajburške akcije. Prihvatio me je kao borca čvrste volje i spremna duha da, kako je on često isticao, RAZVIJEM BORBU BAŠ S BLEIBURGOM, GĐE JE MASOVNIM POKOLJIMA HRVATSKA VOJSKA ZAUSTAVLJENA.

Posljednje desetljeće života generala Luburića, tj. razdoblje 1960-1969, prepuno je duboko-umnih njegovih tekstova, kako o rušenju Jugoslavije iznutra treba ujediniti sinove hrvatskih ustaša i partizana i kako se politički i vojno treba pripremati za ponovnu uspostavu Države Hrvatske. Ti tekstovi su objavljeni u posebno tiskanim letcima. Otiskivani su bili u Drinapressu, koju je on stvorio velikom novčanom pomoći svojih vjernih sljedbenika. Na prvom mjestu su to bili njegovi Otporaši bojnič Stjepan Fištrović iz Lima, Peru, i Stipe Šego iz Chicaga. Ta izdanja Drinapressa su ne samo letci nego brojne knjige iz vojne znanosti. Tu dalekosežnu Doktrinu generala Luburića širili su ogranci i članstvo H. N. O d p o r a u SAD-u, Kanadi, Australiji, Južnoj Americi i u Zapadnoj Europi. Ta Doktrina širila se je i u našoj široj Hrvatskoj, prodrijevši čak i u redove Komunističke partije u Hrvatskoj, na čelu s Mikom Tripalom. On i ja učenici smo bili Franjevačke klasične gimnazije u Sinju još za vrijeme Kraljevske Jugoslavije. M. Tripalo često se je služio tekstovima generala Luburića, iz čije Doktrine je niklo i Hrvatsko proljeće

Razbuktala vatra Blajburške akcije

U godinama 1960-1969 razvila se je i razbuktala također Blajburška akcija, kojoj sam ja bio na čelu. Tu akciju je svim žarom promicao general Luburić, kako to možemo čitati na mnogim, mnogim stranicama službenih Otporaških glasila "Drine" i "Obrane". One su preko Otporaških organizacija po svijetu bile širene pa je preko njih dopirala moćna riječ o mojemu pisanju, organiziranju Blajburških komemoracija i pripremanju obimne knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE (Pothvat klaonica). Stizala je i novčana pomoć, najviše od ogranaka HN O d p o r a, za to monumentalno izdanje. Tolika je bila ta pomoć, da su zli jezici širili "priče", kako ja spremam Otporašku knjigu a ne djelo od sveopće hrvatske vrijednosti. Unatoč tome, ja sam baš udarnički vršio svoje DERŽANSTVO naprema svome poklanome naraštaju, umnažajući i prevađajući dokumente, podržavajući korespondenciju, upravljajući sakupljenim novcem, itd., itd. Upravo zato, general Luburić me je ranih 60-tih godina "mobilizirao" i udijelio mi čin satnika, ali ja sam mu smjesta odgovorio, da on mene kao američkog državljanina ne može mobilizirati niti imenovati satnikom. Uz to sam nadodao, da ja samo želim biti njegov vjerni suradnik Ivan Prcela. On se na moj odgovor nije naljutio, nego me je čak skupa s puk. Erićem i puk. Crničkim ubrojio u svoja TRI VELIKA. Ostao je on, dakle, dosljedno vjeran onome što mi je već godine 1960. jednom pisao: "Ivane, Ti iza sebe ostavljaš tako dobar dojam, da se prvi sastanak s Tobom ne može nikada zaboraviti." Eto, tako ja uđoh u krug TROJICE VELIKIH vidovitog hrvatskog generala Luburića.

Pri koncu 1962. poštom sam primio iskaz generala Luburića, kako je došlo do povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji. Ovim dokumentom bili su još više utvrđeni temelji mojega životnoga čela o Blajburškoj tragediji. Odmah sam počeo planirati svoje putovanje u Španjolsku za slijedeću godinu, zapravo dug posjet našem junačkome hrvatskom generalu. Tako, u ljetu 1963. dva mjeseca sam proveo kod njega u gradu Carcagente, gdje se je on pod zaštitom vjernoga prijatelja Padre Miguel Oltre krio u jednoj iznajmljenoj kući u neposrednoj blizini franjevačke škole Colegio San Antonio. Rektor ove škole bio je taj učeni Padre M. Oltra. Do tada, za mene i široku javnost Maksova adresa bila je jedino na poštanskim pretincima u Madridu i Valenciji a toga ljeta točna adresa je postala - Calle Santa Ana 33, Carcagente (Valencia). Na toj adresi nalazila se je i Drinapress, odakle se je po svijetu i u Lijepoj našoj širila POVIJESNA Doktrina generala Luburića o rušenju Jugoslavije i o ponovnoj uspostavi Države Hrvatske. Ta vrlo plodna izdavačka kuća stvorena je od poduzetnoga i vidovitog generala Luburića obilatim financijskom pomoći njegovih sljedbenika, među kojima su se najviše istakli bojnič Stjepan Fistrović iz Lime, Peru, i Stipe Šego (rođen i pokopan u Međugorju) iz Chicaga.

Upoznavajući Doktrinu o rušenju Jugoslavije

Živeći puna dva mjeseca kod nezaboravnoga svog prijatelja i suborca generala Luburića, izbliza sam ga promatrao, slušao i pomagao mu u Drinapressu. U to vrijeme on mi je za glavni zadatak dao da za obljelodanjenje preuredim doživljaje Safeta Jaškića iz Osnabrucka u Zapadnoj Njemačkoj. Prvu polovicu te Jaškićeve knjige sam preuredio a drugu polovicu sam ostavio za dr. Dabu Peranića u

Parizu jer sam, idući na dnevnu svetu Misu i Pričest u franjevačkoj crkvi Sv. Franje, susreo franjevačku trećoredkinju Ameliju Consuelo Mir pa smo si malo pomalo obećali doživotnu vjernost, koja je 26. prosinca 1963. konačno zapečaćena velikim sakramentom svete Ženidbe. Tih nezaboravnih dana u Cargenteu, mnogo puta na licu mjesta sam se uvjerio, kako naš veliki hrvatski general Luburić ljubomorno brani povijest Hrvatskog narodnog Otpora, korijenski pisanoga u vrijeme njegova osnutka 1944. i pedesetih godina KORIJENSKI od njega obnovljenoga u prijateljskoj nam zemlji Španjolskoj. Po hrvatskim novinama njegov dragi H. N. OTPOR namjerno su izvrtali u "Odbor", "Otpor" i tome slično. NJEGA JE TO DO U DUBINE SRCA POGAĐALO jer on je u tome vidio, da protivnici i neprijatelji H. N. O d p o r a time žele promijeniti smjernice toga dičnoga hrvatskog državotvornog Pokreta.

Iako su ga te pojave pogađale, on je ipak sa mnom šale zbijao o meni nadasve dragoj Blajburškoj akciji. Znao mi je dobaciti: "Ivane, čime bi se Ti bavio i o čemu bi pisao da se nikada Blajburška tragedija nije desila?" Ja bih mu odgovorio: "Dragi moj Makse, u tome slučaju ja bih sigurno pisao o dubini i visini, dužini i širini Božje i romantične ljubavi!" Na to je on nadodavao: "Ivane, počekaj sa Ženidbom dok ne odrastu moje kćerke Drina i Mirica!" Te prekrasne djevojčice i njihova braća Domagoj (Donchi) i Vjeko mene su od milja nazivali "Strikom Ivanom" i u srce su me dirali jer je u to vrijeme njihov nježni otac bio sudski rastavljen od majke im Isabele. Sud ih je povjerio skrbništvu NE njihove majke nego oca jer u njemu je sud, isto kao i ja, upoznao VELIKOGA LJUBITELJA ŽIVOTA I ZAGOVARATELJA JOŠ BROJNIJE SVOJE VLASTITE OBITELJI...

"Doličan doček" najvećega krvnika hrvatskog naroda

Uvijek vjerni uputama vidovitoga generala Luburića, da hrvatsku borbu vodimo u skladu sa zakonima zemlje u kojoj živimo, mi američki Hrvati smo u zadnjoj trećini godine 1963. razvili vrlo zavidnu promičbu sveopće hrvatske stvari. Pod vodstvom Rudolfa Erića pripremali smo se za "doličan doček" Tita u Bijeloj kući kod Predsjednika Kennedyja. Ja sam pripremio jedan dug opis najglavnijih dijelova Blajburške tragedije - OSAM dugih i predugih "marševa smrti" od Bleiburga do rumunjsko-jugoslavenske granice. Te "marševe" sam ocrtao jasnom mapom i njih osvijetlio dugim sastavom pod naslovom THE POSTWAR MASSACRES IN YUGOSLAVIA.

Na osam punih stranica velikog formata tu analizu dao sam tiskati u nekoliko stotina primjeraka pa smo to poštom razaslali na mnoge važne adrese, uključivši i Bijelu kuću. Američki Hrvati iz Clevelanda, New Yorka, Chicaga i drugih gradova pod vodstvom R.Erića otišli su da pred Bijelom kućom masovno prosvjeduju protiv Tita, dijelili su tu otiskanu analizu o Titovoj strahovladi i o masovnim pokoljima hrvatskih ratnih zarobljenika. Prosvjedi su dobro odjeknuli na televiziji i u američkim novinama, uključivši čak i New York Times. I general Luburić čitavu jednu stranicu "Obrane" posvetio je tim prosvjedima.

Na prosvjedima ja nisam bio jer sam ostao predavati svojim razredima na Charles F. Brush High Schoolu u Lyndhurstu, Ohio. Američki tajni agenti ipak me nisu pustili u miru, nego su me u toj školi došli ispitivati o tobožnjim planovima, da mi Hrvati planiramo ubiti Tita. Dva agenta ispitivala su me u jednoj sobi na domak direktorovom uredu. Odmah sam im odvažno odgovorio, da mogu biti sigurni da ja ne ću pucati na Tita iz svojega razreda, ali ako ga slučajno netko u Washingtonu ubije, ja ću organizirati svečani program zahvalnosti Bogu, da je taj najgori međunarodni zločinac konačno "dolično" završio. Na to će oni meni, da se uopće ne slažu s mojim mišljenjem. Odgovorio sam im, da se ne radi o nikakvom mišljenju, nego o dokazanim činjenicama iz najnovije povijesti moje rodne Hrvatske. Te povijesne činjenice, kako im rekoh, ja stručno istražujem i o njima već pripremam obsnježno djelo. Za dokaz toga istraživanja dao sam im našu ukusnu brošuru o OSAM "marševa smrti" uzduž cijele Jugoslavije.

Ni tri tjedna nisu prošla od toga mojega neugodnog razgovora s američkim tajnim agentima, kadno u Dallasu 22. studenoga 1963. bi ubijen Predsjednik Kennedy. Američke tajne službe više su štitile

krvnika Josipa Broza Tita nego svoga mladoga i popularnog predsjednika!!
General Luburić prati me u novu fazu mojega života

Unatoč iznenadnom ubojstvu Predsjednika Kennedyja, moji planovi za vjenčanje s mojom cargagentijskom odabranicom nisu bili prekinuti pa par dana prije Božića 1963. ja se opet nađoh u kući dragog mi prijatelja generala Luburića. Iz te kuće od njega sam čak i otpraćen bio u župnu crkvu Nuestra Senora de Remedios u Carcagenteu. Pred tom čudotvornom Gospinom slikom 26. prosinca vjenčao sam se sa svojom Amelijom Consuelo Mir. Na njezinoj lijevoj strani klečala joj je majka Remedios a na mojoj desnoj strani **kum mi je bio general-vitez Vjekoslav Luburić**. Padre Filibero Mir, brat moje odabranice i k tome svećenik-franjevac, u ime Crkve Kristove je blagoslovio naše vjenčanje a propovjednik nam je bio Padre Miguel Oltra, veliki, veliki prijatelj našega kuma generala Luburića. I četvero generalove djece bili su na toj nezaboravnoj svečanosti. Moja A. Consuelo "Chelo" i ja otišli smo u Madrid na naše bračno "putovanje". Tri puna tjedna odsjeli smo u Hotelu Nacional blizu željezničke postaje Atocha. Taj hotel smo si izabrali jer smo znali da tu odsjeda naš kum general Luburić kadgod ga put vodi u Madrid. U prekrasnom glavnom gradu Španjolske morali smo biti radi mnogih, mnogih procedura na američkom veleposlanstvu za što skoriji ulazak moje supruge u SAD. Zahvaljujući baš Padre Miguel Oltri, prijatelju našega kuma, i njegovom uplivu na američkom poslanstvu, moja Chelo dosta brzo je dobila papire za ulazak u Ameriku. Za vrijeme našega trodnevnog boravka u Madridu u posjet nam je došao naš kum general Luburić. S njime je bio Padre M. Oltra i još jedan njegov franjevački subrat. Sav sretan general je meni na poklon donio tek u Buenos Airesu objavljenu knjigu na španjolskom - LA TRAGEDIA DE BLEIBURG u izdanju revije "Studia Croatica". Prije nekoliko mjeseci za tu knjigu, na nagovor generala Luburića, ja sam poslao dvadesetak iskaza o Blajburškoj tragediji, sakupljenih od dr. Krunoslava Draganovića. Za to izdanje poslao sam također dugi iskaz generala Luburića o povlačenju Hrvatske Vojske.

U toj knjizi taj njegov iskaz nisam našao, ali drugi iskazi iz moje pripremane knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE bili su na španjolski prevedeni i u to izdanje uključeni. U tome novo-objelodanjenom djelu uzalud sam tražio nekakvo priznanje za dvadesetak iskaza, od mene njima u Buenos Airesu dostavljenih. Jedino "priznanje" sam našao, što se u knjizi spominje NE jedan, nego tri Odbora za istraživanje Blajburške tragedije - u Clevelandu, Rimu i Buenos Airesu. Od godine 1960. do konca 1963. po hrvatskim novinama se znalo samo za jedno tijelo KAO ODBOR a eto, tada se na stranicama knjige LA TRAGEDIA DE BLEIBURG iznenada pojavila tri "Odbora"!! Upravo zato, ta knjiga se spominjala onda a i dandanas se PROTUČINJENIČNO spominje (vidi članak Zvonimira Springera u ZBORNIKU Četvrtoga žrtvoslovnog kongresa) kao majka drugih knjiga o Blajburškoj tragediji. Činjenično stanje je skroz drukčije jer ja sam svome životnome djelu čvrste temelje postavio već godine 1960. i iz njega dosta dokumenata u Buenos Aires poslao.

Neprestana borba oko iskaza generala Luburića

Nakon povratka u Cleveland opet, iako oženjen, dao sam se svim žarom na prevađanje mnogih dokumenata o Blajburškoj tragediji. Najviše me je ipak zanimao iskaz generala Luburića o povlačenju Hrvatskih oružanih snaga prema Austriji jer sam tu njegovu analizu smatrao kamenom-temeljcem mojega već pripremanoga životnog djela. Iskaz generala-viteza DOSLOVNO sam na engleski preveo i onda ga svome suuredniku dr. Guldscuu, profesoru povijesti na Fayetteville State Teachers' Collegeu u Sjevernoj Karolini, na uvid poslao. Njemu se je smjesta neobično svidio taj Maksov opis ondašnjih događaja. Taj američko-hrvatski povjesničar onda je taj vrijedni dokument preuredio i u engleskom jeziku za američku čitalačku publiku savršeno dotjerao te onda meni kao odgovornom uredniku natrag dostavio. Odmah sam vidio, da je taj iskaz toliko preuređen da sam ga između redaka s engleskog na hrvatski preveo. Taj preuređeni i dobro organizirani tekst generalu Luburiću sam poštom poslao, da on engleski tekst odobri i potpiše. Nakon ne dugog čekanja, manuskript sam natrag primio sa sljedećom napomenom: **"Svaki prijevod i pregrupiranje dovodi do manjih ili bitnijih pogrešnih interpretacija i posebno kad to čine osobe koje ne poznaju**

predmet izbliza."

General Luburić kao istinoljubiv i izvanredno nadaren pisac pred mene je na više od dvije gusto tipkane stranice pomnjivo napisao **ŠESNAEST** svojih ispravaka koje je "bezuvjetno potrebno u tekst unijeti jer ćemo se izvrgnuti ruglu, kritici i ima ih previše koji bi to jedva dočekali. Ima tako velikih kontradikcija u izjavama, da se to jednome vojniku nikada ne bi oprostilo." Čim sam te **BEZUVJETNE** ispravke u ruke primio, spremno sam ih sve u generalov iskaz unio i tako ispravljen čitav tekst dr. Guldescu natrag poslao. On se je sa svim ispravicima potpuno složio i manuskript mi poštom poslao, postavivši mi i on svoj **NEOPOZIV UVJET**, naime, da iskaz generala Luburića u našu knjigu mora ući kao Treće poglavlje. Inače, on (Guldescu), prestaje biti moj suurednik. Dr. Guldescu je tako postupio jer je, što se tiče generalova Poglavlja, od mene znao za "povuci-potegni" stavove mnogih hrvatskih povjesničara i drugih pisaca .

Ta grmljavina je od mene detaljno opisana u **HRVATSKOM HOLOKAUSTU** od 2001. i od 2005. godine, pa ne želim više ulaziti u te dobronamjerne ali i zlonamjerne kritike.

Nestanak dr. Draganovića, pogibija gen. Luburića i izlazak mogega dela

U ljetu godine 1967. ja sam opet otputovao u Carcagente, ali ovoga puta sam sa trudnom ženom i dvoje male djece boravio u rodnoj kući moje supruge. Ja sam si ipak našao vremena da budem sa svojim dragim kumom generalom-vitezom Luburićem. On je posebnom nježnošću oca svoje četvero djece svoju dječicu grlio i ljubio a mojemu četveromjesečnom sinčiću Josipu od srca je zaželio da jednom postane hrvatski general ili hrvatski kardinal. U generalovoj iznajmljenoj kući opet sam s njime mnogo razgovora vodio i s njime opet pomnjivo, pomnjivo njegovo dugo Treće poglavlje pregledao. **ON GA JE PRED A MNOM ČAK I U ENGLJESKOM PREVODU TU NA LICU MJESTA POTPISAO.** Unatoč tadašnjem protivljenju dr. Krunoslava Draganovića (s njime su se slagali R. Erić i drugi vodeći Otporaši) da generalov iskaz uđe u moje životno djelo, dr. Guldescu i ja u to vrijeme bili smo jedini za to da generalovo Treće poglavlje uđe u sastav knjige **OPERATION SLAUGHTERHOUSE**. Moj suurednik i ja smo to Poglavlje smatrali najbolje pisanim stranicama, kako je uopće došlo do povlačenja Hrvatske Vojske i kako se je ono u duhu već onda postojećega Hrvatskog narodnog o d p o r a u djelo provadalo. General Luburić je do u dubine svoga srca bio potresen držanjem čak i njegovih **VELIKIH** da, u svrhu postignuća Draganovićeve analize Blajburške tragedije, njegova vlastita analiza bude iz knjige potpuno ispuštena.

Nakon kratkoga vremena što sam se sa svojom dječicom u Cleveland povratio, hrvatskim se svijetom pročula vijest, da je dr. Draganović u blizini grada Trsta od Udbinih agenata ugrabljen, u nutrinu Jugoslavije odveden i smrskane glave u bolnicu u Splitu doveden. Udba je tim nasilničkim činom mislila, da je i djelu o Blajburškoj tragediji smrtni udarac zadala. Baš u tome duhu i **HRVATSKA REVIJA** je u Buenos Airesu pisala. Zloguki proroci ipak su se grdno prevarili jer nestanak dr. Draganovića s hrvatske iseljeničke pozornice izlaženje **DEFINITIVNOGA DJELA** (riječi su to sveučilišnog američkog profesora C. Michaela McAdamsa) o Blajburškoj tragediji ustvari je pospješio. Uklonjeno je dugogodišnje zatezanje dr. Draganovića pa sam ja kao odgovorni urednik dugo očekivane knjige čvrstu odluku stvorio, da iskaz generala Luburića ulazi u moje životno djelo i ono će bez daljnega zatezanja konačno biti objelodanjeno.

Ta moja **NEOPOZIVA** odluka najviše je obradovala generala Luburića, jednoga od najvećih rušitelja i kraljevske i srbo-komunističke Jugoslavije. Tom mojom odlukom obradovao se i povjesničar dr. Guldescu. On i ja dali smo se smjesta na traženje izdavačačke kuće. Nakladničke usluge ponudio nam je i sam general Luburić, nastojeći mene pridobiti da **OPERATION SLAUGHTERHOUSE** bude tiskana u nakladi Drinapressa.

Iz sveopće-hrvatskih narodnih interesa tu generalovu ponudu ja sam kategorički odbio. Moj suurednik dr. Guldescu napokon je našao izdavačačku kuću Dorrance Publishing Company u

Philadelphiji, koja je prihvatila da sa mnom potpiše ugovor za objelodanjenje knjige. Ugovor sam s tom tvrtkom potpisao i točno na Veliki Petak 1969. o tome sam javio svome kumu generalu Luburiću. On mi nikada nije na tu vijest odgovorio jer. 20. travnja 1969. on od Ilije Stanića Livaje, upletenoga u za hrvatski narod i za H. N. O d p o r štetne terorističke mreže Hrvatskog revolucionarnog bratstva, bi metalnom šipkom u glavu smrtno dotučen, dok si je u svojoj kuhinji kavu pripremao. Taj legendarni i dalekovidni branitelj Države Hrvatske u vječnost je odselio, umrijeti NE u krevetu nego USPRAVNO NA NOGAMA STOJEĆI, baš kako je on meni svome dragome suborcu često proricao.

U proljeću godine 1970. moje životno djelo pred izlaskom se u Philadelphiji nalazilo, kadno iz newyorske "kuhinje", gdje je čitav moj manuskript bio u rukama dr. Mate Meštrovića, žestoki vjetar u Cleveland preko Rudolfa Erića zapuhnu pa mi ovaj vodeći čovjek H. N. O d p o r a pred Ivanom Džebom, Ivanom Ćorićem i preda mnom, dakle, pred TRI IVANA, i pred školom hrvatske župe Sv. Pavla jedne nedjelje zapovijed dade da smjesta zaustavim tiskanje OPERATION SLAUGHTERHOUSE jer ona uvelike vrijeđa Zapadne Saveznike!!

Na tu autoritativnu zapovijed R. Erića, predsjednika Odbora za istraživanje Blajburške tragedije, ja sam odvažno kao odgovorni urednik knjige odgovorio, da mu ja poslušnost KATEGORIČKI ODKLANJAM i da će knjiga naskoro iz tiska izići.

Sredinom godine 1970. knjiga je konačno na svijetlo izišla i otpremljena je bila na mnoge Delegate u Organizaciji Ujedinjenih Naroda. Ona je otišla i u Državno tajništvo u Washingtonu i tu se je uvijek nalazila na "Jugoslavenskom desku". Stigla je i u ruke mnogih sveučilišnih profesora povijesti i političke znanosti pa je svima njima i američkim novinama SKUPA S DOKTRINOM GENERALA LUBURIĆA nagoviještala skori raspad hrvato-žderne Jugoslavije.

Zaključak

U svijetlu svega u ovome dugome članku iznesenoga, u ime ubijenog generala Luburića, u ime njegovih pokojnih sljedbenika, u ime svih živućih i umrlih veterana Prvoga i Drugoga domovinskog rata a poglavito u ime STOTINA TISUĆA hrvatskih narodnih mučenika apeliram na sve državotvorne Hrvate i Hrvatice u našoj široj domovini i u svijetu da proučavaju dalekovidnu Doktrinu generala Luburića i moćnu poruku mojega životnoga djela OPERATION SLAUGHTERHOUSE / HRVATSKI HOLOKAUST. Doktrina generala Luburića i moje životno djelo još uvijek sve Hrvate i Hrvatice moćnom porukom pozivaju da čvrsto stoje na braniku naše VJEČNE Hrvatske protiv mnoštvu njezinih neprijatelja iznutra i izvana. Svi moramo s velikom zahvalnošću poštivati hrvatske branitelje jer oni su svojom nevino prolivenom krvlju natopili sve kuteve Hrvatske, Bosne i Hercegovine te čak i susjednih država. Ne smijemo dozvoliti raznim demagozima i revizionistima da nam razvodnjavaju i iskrivljuju povijest Blajburške tragedije i uvijek državotvornoga H. N. O d p o r a. Ova dična hrvatska organizacija osnovana je od hrvatskih državnih vlasti već u jeseni 1944. a NE pedesetih ili sedamdesetih godina prošloga vijeka. Baš u 25. godišnjici H. N. O D P O R A ubijen je njegov zapovjednik general-vitez Vjekoslav Maks Luburić.

Hrvatska braćo i sestre u domovini i širom svijeta, nadasve ustajte protiv iskrivljivanja povijesti naše VJEČNE Hrvatske.

Crni izdajice hrvatskog naroda Prvome i Drugome domovinskom ratu svim silama nastoje nakalamiti nekakav magloviti i hrvato-ždorni "anitifašizam", tj. srbo-komunizam i jugo-partizanstvo. Međutim, nadljudska borba hrvatskih branitelja u razdobljima 1941-1945 i 1991-1995. bila je čista hrvatska državotvorna borba protiv i prve i druge Jugoslavije. Ta nadljudska borba za Državu Hrvatsku, ako se u obzir uzmu sve okolnosti i mnoštvo neprijatelja iznutra i izvana, čistija je nego borba ijedne druge države na svijetu.

Da je to prava procvata povijesna istina, svjedoči nam u prvome redu Bl. Alojzije Kardinal-Mučenic

Stepinac, najveći hrvatski domoljub svih vremena.

To nam svjedoče i nekoliko hrvatskih biskupa-mučenika; to nam svjedoče također više od ŠEST STOTINA svećenika-mučenika; to nam poglavito svjedoče STOTINE TISUĆA drugih narodnih mučenika. Njihova nevino prolivena krv neprestano vapi pred Božjim prijestoljem, pozivajući sve nas da u uzvišenoj hrvatskoj borbi nikada ne smalakšemo nego da do zadnjega svoga daha s Božjom pomoći ustrajemo.

Eto, u to ime neka je vječna slava generalu-vitezu Luburiću i STOTINAMA TISUĆA drugih hrvatskih mučenika! Neka po zagovoru njihovom nad Hrvatskom i nad čitavim hrvatskim narodom uvijek vladaju samo BOG I HRVATI!

J. Ivan Prcela

Cleveland, Ohio, 11. veljače 2009.